

---

sarvavedAntasiddhAntasArasangrahaH

——
सर्ववेदान्तसिद्धान्तसारसंग्रहः

——
Document Information

Text title : sarvavedAntasiddhAntasArasa.ngrahaH

File name : ved.itx

Category : shankarAchArya

Location : doc_z_misc_shankara

Author : Shankaracharya

Transliterated by : Sunder Hattangadi sunderh at hotmail.com

Proofread by : Sunder Hattangadi, Kalyana Krith kalyanakrith at gmail.com

Latest update : October 12, 1998, February 13, 2019

Send corrections to : Sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose. Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

September 1, 2019

sanskritdocuments.org

---

sarvavedAntasiddhAntasArasangrahaH

——
सर्ववेदान्तसिद्धान्तसारसङ्ग्रहः

सर्ववेदान्तसिद्धान्तसारसङ्ग्रहः

अनुक्रमणिका Verses and Topics

- १ वन्दनम् verses 1-3 Salutations to Brahman
२ साधन-चतुष्टय verses 4-15 The four indispensable qualifications
३ वस्तु-विवेकः verses 16-21 Discrimination
४ नैस्मृद्यम् verses 22-47 Desirelessness
५ असक्तबुद्धिः verses 48-69 Dispassionateness
६ निर्लोभत्वम् verses 70-94 Non-covetousness
७ शमः verses 95-103 Tranquillity
८ मनःप्रसादः verses 104-150 Serenity
९ संन्यासः verses 151-209 sannyAsaH
१० श्रद्धा verses 210-217 shraddhA
११ सम्यगाधानम् verses 218-225 Concentration
१२ मुमुक्षुत्वम् verses 226-296 mumukShutvam
१३ अध्यारोपः verses 297-309 Superimposition
१४ ईश्वरः verses 310-317 Ishvara
१५ प्रत्यगात्मन् verses 318-329 Pratyagatman
१६ ईश्वरः verses 330-333 Ishvara, the cause of the universe
१७ पञ्चभूतसृष्टिः verses 334-337 Creation of the Five Elements
१८ सूक्ष्मदेहः verses 338-341 The Subtle Body
१९ अन्तःकरणम् verses 342-349 The Internal Organ
२० विज्ञानभयकोशः verses 350-354 VijnAnamayakosha
२१ मनोभयकोशः verses 355-374 Manomayakosha
२२ प्राणभयकोशः verses 375-408 Pranamayakosha
२३ पञ्चीकरणम् verses 409-416 The quintuplication of the Elements
२४ षड्रियदेवतः verses 417-429 The deities presiding over the senses

- २५ जगद्भूतपत्तिः verses 430-433 The Creation of the gross Universe
 २६ यतुर्विधं भूतजातम् verses 434-456 The four different kinds of beings
 २७ आत्मन् verses 457-509 The nature of the Atman described
 २८ अज्ञाननिवृत्तिः verses 510-519 Knowledge destroys Ignorance, not Action
 २९ कुमत आरुडनम् पर०-६११ verses 520-611 Refutation of the false doctrines
 ३० शाश्वतलक्षणम् verses 612-617 The eternal nature of the Atman
 ३१ चित्स्वरूपम् verses 618-622 The intelligent nature of the Atman
 ३२ आनन्दस्वरूपम् verses 623-634 The blissful nature of the Atman
 ३३ दुःखप्रदं वस्तु सुखं दातुं न समर्हति इउप-६७२ verses 635-672 Atman the only way to happiness
 ३४ अद्वितीयत्वम् verses 673-702 The non-dual nature of the Atman
 ३५ तत्त्वम्पद्योरर्थः verses 703-708 The meaning of the words 'That' and 'Thou'
 ३६ तत्त्वदस्य सम्यगर्थः verses 709-732 The direct meaning of the word 'That'
 ३७ वाच्यार्थानुपपत्तिः verses 733-759 The indirect meaning ascertained
 ३८ अर्थसमन्वयः verses 760-794 The unified meaning
 ३९ अधिकारः verses 795-818 The fitness of the aspirant
 ४० सविकल्पः-निर्विकल्पः समाधिः verses 819-826 Samadhi, absolute and relative
 ४१ समाधिलक्षणम् verses 827-865 The internal nature of samadhi
 ४२ श्रुत्यवगम्यं तथ्यम् verses 866-898 Deep concentration blended with the sruti
 ४३ समाधिरकल्पकः verses 899-908 Nirvikalpa samadhi, absolute concentration
 ४४ योगः verses 909-921 Yoga, or union with Brahman
 ४५ योगविघ्नाः verses 922-923 The obstacles to yoga
 ४६ स्वानुभूतिः verses 924-937 Direct experience gained by right knowledge
 ४७ सप्तभूमिकाः verses 938-948 The seven states of the mind
 ४८ ज्ञानलक्षणम् verses 949-978 The nature of knowledge
 ४९ विदेहमुक्तिः verses 978-1006 Videhamukti, incorporeal liberation

सर्ववेदान्तसिद्धान्तसारसङ्ग्रहः

सर्ववेदान्तसिद्धान्तसारसङ्ग्रहः ग्रन्थः

verses 1-3 Salutation to Brahman

॥ १ ॥ वन्दनम् ॥

अप्पादानन्दसम्बोधो वन्दनाद्यस्य जायते ।

गोविन्दं तमहं वन्दे विद्यानन्दतनुं गुरुम् ॥ १ ॥

अप्पादं सख्यिद्यानन्दमवाप्स्यन्नसगोचरम् ।

आत्मानमपिलाधारमाश्रयेऽभीष्टसिद्ध्ये ॥ २ ॥

यद्यालम्बो हरं उन्ति सतां प्रत्यूलसम्भवम् ।

तद्यालम्बे दयालम्बं लम्बोदरपदाम्बुजम् ॥ ३ ॥

(अर्थतो । प्यद्वयानन्दमतीतद्वैतलक्षणम् ।

आत्मारामहं वन्दे श्रीगुरुं शिवविग्रहम् ॥)

verses 4-15 The four indispensable qualifications

॥ २ ॥ साधन-यतुष्टय ॥

वेदान्तशास्त्रसिद्धान्तसारसङ्ग्रह उच्यते ।

प्रेक्षावतां मुमुक्षूणां सुप्रबोधोपपत्तये ॥ ४ ॥

अस्य शास्त्रानुसारित्वाद्बुद्ध्यान्वयतुष्टयम् ।

यदेव मूलं शास्त्रस्य निर्दिष्टं तद्विद्योच्यते ॥ ५ ॥

अधिकारी च विषयः सम्बन्धश्च प्रयोजनम् ।

शास्त्रारम्भकृतं प्रादुरनुबन्धयतुष्टयम् ॥ ६ ॥

यतुर्भिः साधनैः सम्यक्सम्पन्नो युक्तिदक्षिणः ।

मेधावी पुरुषो विद्वानधिकार्यत्र सम्मतः ॥ ७ ॥

विषयः शुद्धयैतन्त्र्यं ञुवब्रह्मैक्यलक्षणम् ।

यत्रैव दृश्यते सर्वविदान्तानां समन्वयः ॥ ८ ॥

अेतद्वैक्यप्रमेयस्य प्रमाणास्यापि य श्रुतेः ।

सम्बन्धः कथ्यते सद्भिर्बोधोपकलक्षणः ॥ ९ ॥

ब्रह्मात्मैकत्वविज्ञानं सन्तः प्राहुः प्रयोजनम् ।

येन निःशेषसंसारबन्धात्सद्यः प्रमुच्यते ॥ १० ॥

प्रयोजनं सम्प्रवृत्तेः कारणं कलक्षणम् ।

प्रयोजनमनुद्दिश्य न मनोऽपि प्रवर्तते ॥ ११ ॥

साधनयतुष्टयसम्पत्तिर्यस्यास्ति धीमतः पुंसः ।

तस्यैवैतद्गुणसंसिद्धिर्नान्यस्य किञ्चिद्गुणस्य ॥ १२ ॥

यत्वारि साधनान्यत्र वदन्ति परमर्षयः ।

मुक्तिर्येषां तु सद्भावे नाभावे सिध्यति ध्रुवम् ॥ १३ ॥

आद्यं नित्यानित्यवस्तुविवेकः साधनं मतम् ।

छात्राद्यर्थकलभोगविरागो द्वितीयकम् ॥ १४ ॥

शमादिषट्कसम्पत्तिस्तृतीयं साधनं मतम् ।

तुरीयं तु मुमुक्षुत्वं साधनं शास्त्रसम्मतम् ॥ १५ ॥

verses 16-21 Discrimination

॥ ३ ॥ वस्तु-विवेकः ॥

ब्रह्मैव नित्यमन्यत्तु ल्यनित्यमिति वेदनम् ।

सोऽयं नित्यानित्यवस्तुविवेक इति कथ्यते ॥ १६ ॥

मृदादिकारणं नित्यं त्रिषु कालेषु दर्शनात् ।

घटाद्यनित्यं तदकार्यं यतस्तन्नाश ईक्ष्यते ॥ १७ ॥

तथैवैतज्जगत्सर्वमनित्यं ब्रह्मकार्यतः ।

तत्कारणं परं ब्रह्म भवेन्नित्यं मृदादिवत् ॥ १८ ॥

सर्गं वक्तव्यस्य तस्माद्वा अेतस्मादित्यपि श्रुतिः ।

सकाशाद्ब्रह्मणस्तस्मादनित्यत्वे न संशयः ॥ १८ ॥

सर्वस्यानित्यत्वे सावयवत्वेन सर्वतः सिद्धे ।

वैकुण्ठादिषु नित्यत्वमतिर्भ्रम एव मूढबुद्धीनाम् ॥ २० ॥

अनित्यत्वं च नित्यत्वमेवं यच्छ्रुतियुक्तिभिः ।

विवेचनं नित्यानित्यविवेकं इति कथ्यते ॥ २१ ॥

verses 22-47 Desirelessness

॥ ४ ॥ नैस्पृह्यम् ॥

अैलिकामुष्मिकार्थेषु ह्यनित्यत्वेन निश्चयात् ।

नैस्पृह्यं तुच्छबुद्ध्या यत्तद्द्वैराग्यमितीर्यते ॥ २२ ॥

नित्यानित्यपदार्थविवेकात्पुरुषस्य जायते सद्यः ।

सक्यन्धनवनितादौ सर्वत्रानित्यवस्तुनि विरक्तिः ॥ २३ ॥

काकस्यविष्ठावदस्राज्यबुद्धिर्बोऽग्येषु सा तीव्रविरक्तिरिष्यते ।

विरक्तितीव्रत्वनिदानमाहुर्बोऽग्येषु दोषेक्षणमेव सन्तः ॥ २४ ॥

प्रदृश्यते वस्तुनि यत्र दोषो न तत्र पुंसोऽस्ति पुनः प्रवृत्तिः ।

अन्तर्भङ्गारोगवतीं विजानन्को नाम वेश्यामपि रुषिणीं प्रजेत् ॥ २५ ॥

अत्रापि चान्यत्र च विद्यमानपदार्थसम्भर्शनमेव कार्यम् ।

यथाप्रकारार्थगुणाभिभर्शनं सन्दर्शयत्येव तदीयदोषम् ॥ २६ ॥

कुक्षौ स्वमातुर्भलमूत्रमध्ये स्थितिं तदा विट्कृमिदंशनं च ।

तदीयकौक्षेयकवह्निदाहं विचार्य को वा विरतिं न याति ॥ २७ ॥

स्वकीयविण्मूत्रविमज्जनं तस्योत्तानगत्या शयनं तदा यत् ।

आलत्रडाधाहतिभाक्य शैशवं विचार्य को वा विरतिं न याति ॥ २८ ॥

स्वीयैः परैस्ताऽनमज्ञाभावमत्यन्तथापल्यमसत्त्वियां च ।

कुमारभावे प्रतिषिद्धवृत्तिं विचार्य को वा विरतिं न याति ॥ २९ ॥

मदोद्धतिं मान्यतिरस्फुतिं च कामातुरत्वं समयातिलङ्घनम् ।

तां तां युवत्योदितदुष्टयेष्टां विचार्य को वा विरतिं न याति ॥ ३० ॥

विश्रुपतां सर्वजनादवज्ञां सर्वत्र दैन्यं निजबुद्धिभैर्यम् ।

वृद्धत्वसम्भावितदृष्टशां तां विचार्य को वा विरतिं न याति ॥ ३१ ॥

पित्तज्वरार्शःक्षयगुल्मशूलश्लेष्मादिरोगोदिततीव्रदुःखम् ।

दुर्गन्धमस्वास्थ्यमनूनायिन्तां विचार्य को वा विरतिं न याति ॥ ३२ ॥

यमावलोकोदितभीतिकम्पमर्मव्यथोच्छ्वासगतीश्च वेदनाम् ।

प्राणप्रयाणो परिदृश्यमानां विचार्य को वा विरतिं न याति ॥ ३३ ॥

अङ्गारनद्यां तपने यं कुम्भीपाकेऽपि वीख्यामसिपत्रकानने ।

दूतैर्यमस्य क्रियमाणबाधां विचार्य को वा विरतिं न याति ॥ ३४ ॥

पुण्यक्षये पुण्यकृतो नभःस्थैर्निपात्यमानान्शिथिलीकृताङ्गान् ।

नक्षत्ररूपेण दिवश्च्युतांस्तान्विचार्य को वा विरतिं न याति ॥ ३५ ॥

वाय्वर्कवह्नीन्द्रमुषान्सुरेन्द्रानीशोग्रभीत्या ग्रथितान्तरङ्गान् ।

विपक्षलोकैः परिदूयमानान्विचार्य को वा विरतिं न याति ॥ ३६ ॥

श्रुत्या निरुक्तं सुप्रतारतम्यं ब्रह्मान्तमारभ्य मडीमडेशम् ।

औपाधिकं तत्तु न वास्तव्यं येदालोच्य को वा विरतिं न याति ॥ ३७ ॥

सालोक्यसामीप्यसंभवादिभेदस्तु सत्कर्मविशेषसिद्धः ।

न कर्मसिद्धस्य तु नित्यतेति विचार्य को वा विरतिं न याति ॥ ३८ ॥

यत्रास्ति लोके गतितारतम्यमुच्यथावयत्वान्वितमत्र तत्कृतम् ।

यथेह तद्ब्रह्मलुङ्गुभमस्तीत्यालोच्य को वा विरतिं न याति ॥ ३९ ॥

को नाम लोके पुरुषो विवेकी विनश्चरे तुच्छसुप्ते गृहाद्यै ।

दुर्याद्रतिं नित्यमवेक्षमाणो वृथैव मोहान्मिथमाणजन्तून् ॥ ४० ॥

सुभं किमस्त्यत्र विचार्यमाणो गृहेऽपि वा योषिति वा पदार्थे ।

मायातमोऽन्धीकृतयक्षुषो ये त एव मुख्यन्ति विवेकशून्याः ॥ ४१ ॥

अविचारितरमणीयं सर्वमुद्गुम्भरकृलोपमं भोग्यम् ।

अज्ञानामुपभोग्यं न तु तज्ज्ञानां योषिति वा पदार्थे ॥ ४२ ॥

गतेऽपि तोये सुषिरं कुवीरो डातुं ल्यशक्तो म्रियते विमोहात् ।

यथा तथा गेहसुषानुषक्तो विनाशमायाति नरो ब्रमेण ॥ ४३ ॥

कोशकिमिस्तन्तुभिरात्मदेहमावेष्टय यावेष्टय य गुप्तिमिच्छन् ।

स्वयं विनिर्गन्तुमशक्त एव संस्ततस्तदन्ते म्रियते य लजः ॥ ४४ ॥

यथा तथा पुत्रकलत्रमित्रस्नेहानुबन्धैर्ग्रथितो गृहस्थः ।
 कदापि वा तान्परिमुष्य गेडाद्रन्तुं न शक्तो म्रियते मुधैव ॥ ४५ ॥
 कारागृहस्थास्य य को विशेषः प्रदृश्यते साधु विचार्यमाणे ।
 मुक्तेः प्रतीपत्वमिहापि पुंसः कान्तासुभाभ्युत्थितमोडपाशैः ॥ ४६ ॥
 गृहस्थमुडा पादनभङ्गशङ्कण्णला कान्तासुताशा पटुकण्ठपाशः ।
 शीर्षे पतद्भूर्यशनिर्लिं साक्षात्प्राणान्तछेतुः प्रबला धनाशा ॥ ४७ ॥

verses 48-69 Dispassionateness

॥ ५ ॥ असक्तबुद्धिः ॥

आशापाशशतेन पाशितपटो नोत्थातुमेव क्षमः
 कामक्रोधमदादिभिः प्रतिभटैः संरक्ष्यमाणोऽनिशम् ।
 सम्मोडावरणेन गोपनवतः संसारकारागृहा-
 निर्गन्तुं त्रिविधेषणापरवशः कः शङ्क्याद्रागिषु ॥ ४८ ॥
 कामान्धकारेण निरुद्धदृष्टिर्भुज्यत्यसत्यप्यभलास्वरूपे ।
 न ह्यन्धदृष्टेरसतः सतो वा सुभ्रत्वद्भ्रुभ्रत्वविचारणास्ति ॥ ४९ ॥
 श्लेषोद्गारि भुषं स्रवन्मलवती नासाश्रुमल्लोचनं
 स्वेदस्त्रावि मलाभिपूर्णाभिमितो दुर्गन्धदुष्टं वपुः ।
 अन्यद्भ्रक्तुमशक्यमेव मनसा मन्तुं क्वचिन्नार्हति
 स्त्रीरूपं कथमीदृशं सुमनसां पात्रीभवेन्नेत्रयोः ॥ ५० ॥
 दूरादवेक्ष्याग्निशिखां पतद्गो रभ्यत्वबुद्ध्या विनिपत्य नश्यति ।
 यथा तथा नष्टदृगेष सूक्ष्मं कथं निरीक्षेत विमुक्तिमार्गम् ॥ ५१ ॥
 कामेन कान्तां परिगृह्य तद्गज्जनोऽप्ययं नश्यति नष्टदृष्टिः ।
 मांसास्थिमज्जामलमूत्रपात्रं स्त्रियं स्वयं रभ्यतयैव पश्यति ॥ ५२ ॥
 काम एव यमः साक्षात्कान्ता वैतरणी नदी ।
 विवेकिनां भुमुक्षूणां निलयस्तु यमालयः ॥ ५३ ॥
 यमालये वापि गृहेऽपि नो नृणां तापत्रयकवेशनिवृत्तिरस्ति ।
 किञ्चित्समालोक्य तु तद्विराभं सुभात्मना पश्यति मूढलोकः ॥ ५४ ॥
 यमस्य कामस्य च तारतम्यं विचार्यमाणे मलदस्ति लोके ।

छितं करोत्यस्य यमोऽप्रियः सन्धामस्त्वनर्थं कुरुते प्रियः सन् ॥ ५५ ॥

यमोऽसतामेव करोत्यनर्थं सतां तु सौम्यं कुरुते छितः सन् ।

कामः सतामेव गतिं निरुन्धन्करोत्यनर्थं ह्यसतां तु का कथा ॥ ५६ ॥

विश्वस्य वृद्धिं स्वयमेव काङ्क्षन्प्रवर्तकं कामिजनं ससर्ज ।

तेनैव लोकः परिमुह्यमानः प्रवर्धते यन्द्रमसेव याब्धिः ॥ ५७ ॥

कामो नाम मलाञ्जगद्भ्रमयिता स्थित्वान्तरङ्गे स्वयं

स्त्रीपुंसावितरेतराङ्गकगुणैर्डासैश्च भावैः स्फुटम् ।

अन्योन्यं परिमोह्य नैजतमसा प्रेमानुबन्धेन तौ

बद्ध्वा भ्रामयति प्रपञ्चस्थानां संवर्धयन्भ्रममला ॥ ५८ ॥

अतोऽन्तरङ्गस्थितकामवेगाद्भोग्ये प्रवृत्तिः स्वत एव सिद्धा ।

सर्वस्य जन्तोर्भ्रुवमन्यथा येदभोधितार्थेषु कथं प्रवृत्तिः ॥ ५९ ॥

तेनैव सर्वजन्तूनां कामना भलवत्तरा ।

श्रुत्यपि य दृडेऽस्मिन्कामना नैव श्रुयते ॥ ६० ॥

अवेक्ष्य विषये दोषं बुद्धियुक्तो विचक्षणः ।

कामपाशेन यो मुक्तः स मुक्तेः पथि गोचरः ॥ ६१ ॥

कामस्य विजयोपायं सूक्ष्मं वक्ष्याम्यहं सताम् ।

सङ्कल्पस्य परित्याग उपायः सुलभो मतः ॥ ६२ ॥

श्रुते दृष्टेऽपि वा भोग्ये यस्मिन्स्मिंश्च वस्तुनि ।

समीचीनत्वधीत्यागात्कामो नोदिति कर्त्तव्यम् ॥ ६३ ॥

कामस्य बीजं सङ्कल्पः सङ्कल्पादेव जायते ।

बीजे नष्टेऽङ्कुर एव तस्मिन्नेष्टे विनश्यति ॥ ६४ ॥

न कोऽपि सम्यक्त्वधिषया विनैव भोग्यं नरः कामयितुं समर्थः ।

यतस्ततः कामजयेच्छुरेतां सम्यक्त्वबुद्धिं विषये निहन्त्यात् ॥ ६५ ॥

भोग्ये नरः कामजयेच्छुरेतां सुप्तत्वबुद्धिं विषये निहन्त्यात् ।

यावत्सुप्तत्वभ्रमधीः पदार्थे तावन्न जेतुं प्रभवति कामम् ॥ ६६ ॥

सङ्कल्पानुदये उेतुर्यथात्तूतार्थदर्शनम् ।

अनर्थचिन्तनं चाभ्यां नावकाशोऽस्य विद्यते ॥ ६७ ॥

रत्ने यद्वि शिलाबुद्धिर्जायते वा भयं ततः ।

समीचीनत्वधीर्नेति नोपादेयत्वधीरपि ॥ ६८ ॥

यतार्थदर्शनं वस्तुन्यनर्थस्यापि चिन्तनम् ।

सङ्कल्पस्यापि कामस्य तद्बोधोपाय षष्ठ्यते ॥ ६९ ॥

verses 70-94 Non-covetousness

॥ ६ ॥ निर्लोभत्वम् ॥

धनं भयनिबन्धनं सततदुःखसंवर्धनं

प्रयाण्डतरकईनं स्फुटितबन्धुसंवर्धनम् ।

विशिष्टगुणभाधनं कृपाशुधीसमाराधनं

न मुक्तिगतिसाधनं भवति नापि दुःखोधनम् ॥ ७० ॥

राज्ञोभयं योरभयं प्रमादाद्भयं तथा ज्ञातिभयं च वस्तुतः ।

धनं भयग्रस्तमनर्थमूलं यतः सतां नैव सुभाय कल्पते ॥ ७१ ॥

आर्जने रक्षाणे दाने व्यये वापि च वस्तुतः ।

दुःखमेव सदा नृणां न धनं सुख साधनम् ॥ ७२ ॥

सतामपि पदार्थस्य लाभाल्लोभः प्रवर्धते ।

विवेको लुप्यते लोभात्तस्मिंस्त्वुमे विनश्यति ॥ ७३ ॥

दुःखलाभे निःस्वत्वं लाभे लोभो दुःखमुमुम् ।

तस्मात्सन्तापकं वित्तं कस्य सौभ्यं प्रयच्छति ॥ ७४ ॥

भोगेन मत्तता जन्तोर्दानेन पुनरुद्भवः ।

वृथैवोभयथा वित्तं नास्त्येव गतिरन्यथा ॥ ७५ ॥

धनेन मदवृद्धिः स्थान्मदेन स्मृतिनाशनम् ।

स्मृतिनाशाद्बुद्धिनाशो बुद्धिनाशात्प्राणशयति ॥ ७६ ॥

सुभयति धनमेवेत्यन्तराशापिशाय्या

दृढतरमुपगूढो मूढलोको जडात्मा ।

निवसति तदुपान्ते सन्ततं प्रेक्षमाणो

प्रजति तदपि पश्चात्प्राणमेतस्य दुःखा ॥ ७७ ॥

सम्पन्नोऽन्धवदेव किञ्चिदपरं नो वीक्षते यक्षुषा

सद्भिर्वर्जितमार्गं येव चरति प्रोत्साहितो बालिशैः ।

तस्मिन्नेव मुहुः स्वमलप्रतिपदं गत्वान्यकूपे पत-

त्यस्थान्यत्वनिवर्तकौषधमिदं दारिद्र्यमेवाञ्जनम् ॥ ७८ ॥

लोभः क्रोधश्च दम्भश्च मदो मत्सर एव च ।

वर्धते वित्तसम्प्राप्त्या कथं तच्चित्तशोधनम् ॥ ७९ ॥

अलाभाद्विगुणं दुःखं वित्तस्य व्ययसम्भवे ।

ततोऽपि त्रिगुणं दुःखं दुर्व्यये विदुषामपि ॥ ८० ॥

नित्याडितेन वित्तेन भयचिन्तानपायिना ।

चित्तस्वास्थ्यं कुतो जन्तोर्गुहस्थेनाडिना यथा ॥ ८१ ॥

कान्तारे विजने वने जनपदे सेतौ निरीतौ च वा

योरैवापि तथेतैर्नरवरैर्युक्तो वियुक्तोऽपि वा ।

निःस्वः स्वस्थतया सुप्नेन वसति ह्याद्रीयमाणो जनैः

किलश्चात्येव धनी सदाकुलमतिर्भातश्च पुत्रादपि ॥ ८२ ॥

तस्मादनर्थस्य निदानमर्थः पुमर्थसिद्धिर्न भवत्यनेन ।

ततो वनान्ते निवसन्ति सन्तः संन्यस्य सर्वं प्रतिकूलमर्थम् ॥ ८३ ॥

श्रद्धाभक्तिमतीं सतीं गुणवतीं पुत्राञ्श्रुतान्सम्मता-

नक्षत्र्यं वसुधानुभोगविभवैः श्रीसुन्दरं मन्दिरम् ।

सर्वं नश्वरमित्यवेत्य कवयः श्रुत्युक्तिभिर्युक्तिभिः

संन्यस्यन्त्यपरे तु तत्सुभमिति भ्राम्यन्ति दुःखाण्ये ॥ ८४ ॥

सुभमिति मलराशौ ये रमन्तेऽत्र गेडे

किमय एव कलत्रक्षेत्रपुत्रानुषक्त्या ।

सुरपद एव तेषां नैव भोक्षप्रसङ्ग-

स्त्वपि तु निरयगर्भावासदुःखप्रवाहः ॥ ८५ ॥

येषामाशा निराशा स्याद्दारापत्यधनादिषु ।

तेषां सिध्यति नान्येषां भोक्षाशाभिमुष्णी गतिः ॥ ८६ ॥

सडर्क्षतपाप्मनां श्रुतिमतां सिद्धात्मनां धीमताम् var शुद्धात्मां

नित्यानित्यपदार्थशोधनमिदं युक्त्या मुहुः कुर्वताम् ।

तस्माद्दुत्थमडाविरक्त्यसिमतां भोक्षैककाङ्क्षावतां

धन्यानां सुलभं स्त्रियादिविषयेष्वशासलताच्छेदनम् ॥ ८७ ॥

संसारमृत्योर्बलिनः प्रवेष्टुं द्वाराणि तु त्रीणि मडान्ति लोडे ।

कान्ता य जिह्वा कनकं य तानि रुणद्धि यस्तस्य भयं न मृत्योः ॥ ८८ ॥

मुक्तिश्रीनगरस्य दृर्जयतरं द्वारं यदस्यादिमं
तस्य द्वे अररे धनं य युवती ताभ्यां पिनद्धं दृढम् ॥

कामाभ्यार्गलदारुणा बलवता द्वारं तदेतत्रयं
धीरो यस्तु भिनत्ति सोऽर्द्धति सुभं भोक्तुं विमुक्तिश्रियः ॥ ८९ ॥

आरुढस्य विवेकाश्रं तीप्रवैराग्यभङ्गिनः ।
तितिक्षावर्मयुक्तस्य प्रतियोगी न दृश्यते ॥ ९० ॥

विवेकशं तीप्रविरक्तिमेव
मुक्तेर्निदानं निगदन्ति सन्तः ।
तस्माद्धिवेकी विरतिं मुमुक्षुः
सम्पाद्येत्तां प्रथमं प्रयत्नात् ॥ ९१ ॥

पुमान्जातनिर्वेदो देहबन्धं जिह्वासितुम् ।
न हि शक्नोति निर्वेदो बन्धभेदो मलानसौ ॥ ९२ ॥

वैराग्यरहिता येव यमालयं धवालये ।
क्लिश्नन्ति त्रिविधैस्तापैर्भोडिता अपि पण्डिताः ॥ ९३ ॥

शमो दमस्ति तिक्षोपरतिः श्रद्धा ततः परम् ।
समाधानमिति प्रोक्तं षडेवैते शमादयः ॥ ९४ ॥

verses 95-103 Tranquillity

॥ ७ ॥ शमः ॥

अेकवृत्तैव मनसः स्वलक्ष्ये नियतस्थितिः ।
शमं धृत्युच्यते सद्भिः शमलक्षणवेदिभिः ॥ ९५ ॥

उत्तमो मध्यमश्चैव जघन्य इति य त्रिधा ।
निरूपितो विपश्चिद्भिः तत्तल्लक्षणवेदिभिः ॥ ९६ ॥

स्वविकारं परित्यज्य वस्तुमात्रतया स्थितिः ।
मनसः सोत्तमा शान्तिर्भ्रुमनिर्वाणलक्षणा ॥ ९७ ॥

प्रत्यङ्प्रत्ययसन्तानप्रवालकरां धियः ।
यदेषा मध्यमा शान्तिः शुद्धसत्त्वैकलक्षणा ॥ ९८ ॥

विषयव्यापृतिं त्यक्त्वा श्रवणैकमनस्स्थितिः ।
मनसश्चेतरा शान्तिर्भिन्नसत्त्वैकलक्षणम् ॥ ९९ ॥

प्राच्योदीच्याङ्गसद्भावे शमः सिध्यति नान्यथा ।
तीव्रा विरज्जिः प्राच्याङ्गमुदीच्याङ्गं दमाद्यः ॥ १०० ॥

कामः क्रोधश्च लोभश्च मदो मोहश्च मत्सरः ।
न जिताः षडिमे येन तस्य शान्तिर्न सिध्यति ॥ १०१ ॥

शब्दादिविषयेभ्यो यो विषवन्न निवर्तते ।
तीव्रमोक्षेच्छया भिक्षोस्तस्य शान्तिर्न सिध्यति ॥ १०२ ॥

येन नाराधितो देवो यस्य नो गुर्वनुग्रहः ।
न वश्यं हृद्यं यस्य तस्य शान्तिर्न सिध्यति ॥ १०३ ॥

verses 104-150 Serenity

॥ ८ ॥ मनःप्रसादः ॥

मनःप्रसादसिद्ध्यर्थं साधनं श्रूयतां बुधैः ।
मनःप्रसादो यत्सत्त्वे यदभावे न सिध्यति ॥ १०४ ॥

ब्रह्मचर्यमहिंसा च दया भूतेष्ववकता ।
विषयेष्वतिवैतृषण्यं शौचं दम्भविवर्जनम् ॥ १०५ ॥

सत्यं निर्ममता स्थैर्यमभिमानविवर्जनम् ।
ईश्वरध्यानपरता ब्रह्मविद्भिः सङ्स्थितिः ॥ १०६ ॥

ज्ञानशास्त्रैकपरता समता सुषुप्त्यभयोः ।
मानानासक्तिरेकान्तशीलता च मुमुक्षुता ॥ १०७ ॥

यस्यैतद्विद्यते सर्वं तस्य चित्तं प्रसीदति ।
न त्वेतद्भ्रमंशून्यस्य प्रकारान्तरकोटिभिः ॥ १०८ ॥

स्मरणं दर्शनं स्त्रीणां गुणकर्मानुकीर्तनम् ।
समीचीनत्वधीस्तासु प्रीतिः सम्भाषणं मिथः ॥ १०९ ॥

सङ्घवासश्च संसर्गोऽष्टधा मैथुनं विदुः ।
येतद्विलक्षणं ब्रह्मचर्यं चित्तप्रसादकम् ॥ ११० ॥

अलिंसा वाङ्मनःकायैः प्राणिमात्राप्रपीडनम् ।
 स्वात्मवत्सर्वभूतेषु कायेन मनसा गिरा ॥ १११ ॥
 अनुकम्पा दया सैव प्रोक्ता वेदान्तवेदिभिः ।
 करणत्रितयेष्वेकग्रुपताऽवकृता मता ॥ ११२ ॥
 ब्रह्मादिस्थावरान्तेषु वैराग्यं विषयेष्वनु ।
 यथैव काकविष्ठायां वैराग्यं तद्धि निर्मलम् ॥ ११३ ॥
 बाह्यमाभ्यन्तरं येति द्विविधं शौचमुच्यते ।
 मृज्जलाभ्यां कृतं शौचं बाह्यं शारीरकं स्मृतम् ॥ ११४ ॥
 अज्ञानदृश्रीकरणं मानसं शौचमान्तरम् ।
 अन्तःशौचे स्थिते सम्यग्बाह्यं नावश्यकं नृणाम् ॥ ११५ ॥
 ध्यानपूजादिकं लोके द्रष्टव्यं करोति यः ।
 पारमार्थिकधीहीनः स दम्भाचार उच्यते ॥ ११६ ॥
 पुंसस्तथानायरणामदम्बित्वं विदुर्बुधाः ।
 यत्स्वेन दृष्टं सम्यक्य श्रुतं तस्यैव भाषणम् ॥ ११७ ॥
 सत्यमित्युच्यते ब्रह्म सत्यमित्यपिभाषणम् ।
 देहादिषु स्वकीयत्वदृढबुद्धिसिर्जनम् ॥ ११८ ॥
 निर्ममत्वं स्मृतं येन कैवल्यं लभते बुधः ।
 गुरुवेदान्तवचनैर्निश्चितार्थे दृढस्थितिः ॥ ११९ ॥
 तदेकवृत्त्या तत्स्थैर्यं नैश्चल्यं न तु वर्षाणः ।
 विद्वैश्वर्यतपोऽपेक्षुलवर्णाश्रमादिभिः ॥ १२० ॥
 सञ्जाताऽङ्गुतित्यागस्त्वभिमानविसर्जनम् ।
 त्रिभिश्च करणैः सम्यधित्वा वैषयिणीं छियाम् ॥ १२१ ॥
 स्वात्मैकचिन्तनं यत्तदीश्वरध्यानमीरितम् ।
 छायेव सर्वदा वासो ब्रह्मविद्विभिः सऽस्थितिः ॥ १२२ ॥
 यद्यदुक्तं ज्ञानशास्त्रे श्रवणादिकभेषु यः ।
 निरतः कर्मधीहीनो ज्ञाननिष्ठः स अथेव हि ॥ १२३ ॥
 धनकान्ताज्वरादीनां प्राप्तकाले सुभादिभिः ।

विकारहीनतैव स्यात्सुषुप्तसमानता ॥ १२४ ॥
 श्रेष्ठं पूज्यं विदित्वा मां मानयन्तु जना भुवि ।
 इत्यासक्त्या विहीनत्वं मानानासक्तिरुच्यते ॥ १२५ ॥
 सस्थिन्तनस्य सम्बाधो विद्मोऽयं निर्जनं ततः ।
 स्थेयमित्येक एवास्ति येत्सैवैकान्तशीलता ॥ १२६ ॥
 संसारबन्धनिर्मुक्तिः कदा ञटिति मे भवेत् ।
 इति या सुदृढा बुद्धिरीरिता सा मुमुक्षुता ॥ १२७ ॥
 ब्रह्मचर्याद्विभिर्धर्मैर्बुद्धेर्दोषनिवृत्तये ।
 दण्डनं दम इत्याहुर्दमशब्दार्थकोविदाः ॥ १२८ ॥
 तत्तद्भक्तिनिरोधेन बाह्येन्द्रियविनिग्रहः ।
 योगिनो दम इत्याहुर्मनसः शान्तिसाधनम् ॥ १२९ ॥
 इन्द्रियेष्विन्द्रियार्थेषु प्रवृत्तेषु यदृच्छया ।
 अनुधावति तान्येव मनो वायुमिवानलः ॥ १३० ॥
 इन्द्रियेषु निरुद्धेषु त्यक्त्वा वेगं मनः स्वयम् ।
 सत्त्वभावमुपादत्ते प्रसादस्तेन जायते ॥
 प्रसन्ने सति चित्तेऽस्य मुक्तिः सिध्यति नान्यथा ॥ १३१ ॥
 मनःप्रसादस्य निदानमेव
 निरोधनं यत्सकलेन्द्रियाणाम् ।
 बाह्येन्द्रिये साधु निरुध्यमाने
 बाह्यार्थभोगो मनसो वियुज्यते ॥ १३२ ॥
 तेन स्वदौष्ट्यं परिमुच्य चित्तं
 शनैः शनैः शान्तिमुपाददाति ।
 चित्तस्य बाह्यार्थविमोक्षमेव
 मोक्षं विदुर्मोक्षणलक्षणैः ॥ १३३ ॥
 दमं विना साधु मनःप्रसाद-
 उतुं न विद्मः सुकरं मुमुक्षोः ।
 दमेन चित्तं निजदोषजातं
 विसृज्य शान्तिं समुपैति शीघ्रम् ॥ १३४ ॥

प्राणायामाद्भवति मनसो निश्चलत्वं प्रसादो
 यस्याप्यस्य प्रतिनियतद्विग्लेशकालाद्यवेक्ष्य ।
 सम्यग्दृष्ट्या क्वचिदपि तथा नो दमो लभ्यते तत्
 कुर्याद्भ्रीमान्ममनलसञ्चित्तशान्त्यै प्रयत्नात् ॥ १३५ ॥

सर्वेन्द्रियाणां गतिनिग्रहेण
 भोग्येषु दोषाद्यवमर्शनेन ।
 ईशप्रसादाच्च गुरोः प्रसादा-
 स्थान्तिं समायात्यचिरेण चित्तम् ॥ १३६ ॥

आध्यात्मिकादि यद्गुणं प्राप्तं प्रारब्धवेगतः ।
 अचिन्तया तत्सङ्गं तितिक्षेति निगद्यते ॥ १३७ ॥

रक्षा तितिक्षासदृशी मुमुक्षो-
 र्न् विद्यतेऽसौ पविना न सिद्यते ।
 यामेव धीराः क्वचीव विद्वा- var धृत्वा
 न्सर्वास्तृणीकृत्य जयन्ति मायाम् ॥ १३८ ॥

क्षमावतामेव हि योगसिद्धिः
 स्वाराज्यलक्ष्मीसुखभोगसिद्धिः ।
 क्षमाविहीना निपतन्ति विद्वै-
 र्वातैर्लता पर्णयथा एव द्रुमात् ॥ १३९ ॥

तितिक्षया तपोदानं यज्ञस्तीर्थं व्रतं श्रुतम् ।
 भूतिः स्वर्गोऽपवर्गश्च प्राप्यते तत्तदर्थिभिः ॥ १४० ॥

ब्रह्मव्यर्थमहिंसा च साधूनामध्यगर्हणम् ।
 पराक्षेपादिसङ्गं तितिक्षोरेव सिध्यति ॥ १४१ ॥

साधनेष्वपि सर्वेषु तितिक्षोत्तमसाधनम् ।
 यत्र विद्वाः पलायन्ते दैविका अपि भौतिकाः ॥ १४२ ॥

तितिक्षोरेव विद्वेभ्यस्त्वनिवर्तितयेतसः ।
 सिध्यन्ति सिद्धयः सर्वा अणिमाद्याः समृद्धयः ॥ १४३ ॥

तस्मान्मुमुक्षोरघिका तितिक्षा
 सम्पादनीयेप्सितकार्यसिद्ध्यै ।
 तीव्रा मुमुक्षा च मलयुपेक्षा

योमे तितिक्षासडकारिणाम् ॥ १४४ ॥

तत्तत्कालसमागतामयततेः शान्त्यै प्रवृत्तो यदि

स्यात्तत्तत्परिहारकौषधरतस्तच्चिन्तने तत्परः ।

तद्भिक्षुः श्रवणादिधर्मरहितो भूत्वा मृतश्चेत्ततः

किं सिद्धं क्लमप्रायादुभयथा भ्रष्टो भवेत्स्वार्थतः ॥ १४५ ॥

योगमभ्यस्यतो भिक्षोर्योगाख्यवितयेतसः ।

प्राप्य पुण्यकृतांलोकानित्यादि प्राडु केशवः ॥ १४६ ॥

न तु कृत्वैव संन्यासं तूष्णीमेव मृतस्य हि ।

पुण्यलोकगतिं भ्रूते भगवान्नासमात्रतः ॥ १४७ ॥

न य संन्यसनादेव सिद्धिं समधिगच्छति ।

धृत्यनुष्ठेयसंन्यागात्सिद्धयिभावमुवाच य ॥ १४८ ॥

तस्मात्तितिक्षया सोढ्वा तत्तद्गुणभुपागतम् ।

कुर्याच्छक्त्यनुवृत्तेः श्रवणादि शनैः शनैः ॥ १४९ ॥

प्रयोजनं तितिक्षायाः साधितायाः प्रयत्नतः ।

प्राप्तदुःखासङ्घिष्णुत्वे न किञ्चिदपि दृश्यते ॥ १५० ॥

verses 151-209 sa.nnyAsaH

॥ ९ ॥ संन्यासः ॥

साधनत्वेन दृष्टानां सर्वेषामपि कर्मणाम् ।

विधिना यः परित्यागः स संन्यासः सतां मतः ॥ १५१ ॥

उपरमयति कर्माणीत्युपरतिशब्देन कथ्यते न्यासः ।

न्यासेन हि सर्वेषां श्रुत्या प्रोक्तो विकर्मणां त्यागः ॥ १५२ ॥

कर्मणा साध्यमानस्यानित्यत्वं श्रूयते यतः ।

कर्मणानेन किं नित्यकृत्वेषोः परमार्थिनः ॥ १५३ ॥

उत्पाद्यमाद्यं संस्कार्यं विकार्यं परिगणयते ।

यतुर्विधं कर्मसाध्यं क्लवं नान्यदितः परम् ॥ १५४ ॥

नैतदन्यतरं ब्रह्म कदा भवितुमर्हति ।

स्वतःसिद्धं सर्वदासं शुद्धं निर्मलमडियम् ॥ १५५ ॥

न यास्य कश्चिज्जनितेत्यागमेन निषिध्यते ।
 कारणां ब्रह्मणस्तस्माद्ब्रह्म नोत्पाद्यमिष्यते ॥ १५६ ॥
 आम्नाययोस्तु भेदश्चेदाप्ना याध्यमवाप्यते ।
 आभृस्वरूपमेवैतद्ब्रह्म नाप्यं कदाचन ॥ १५७ ॥
 मलिनस्यैव संस्कारो दर्पाण्यदृशितेष्यते ।
 व्योमवन्नित्यशुद्धस्य ब्रह्मणो नैव संख्यया ॥ १५८ ॥
 केन दृष्टेन युज्येत वस्तु निर्मलमडियम् ।
 यद्योगादागतं दोषं संस्कारो विनिवर्तयेत् ॥ १५९ ॥
 निर्गुणस्य गुणाधानमपि नैवोपपद्यते ।
 केवलो निर्गुणश्चेति नैर्गुण्यं श्रूयते यतः ॥ १६० ॥
 सावयवस्य क्षीरादेर्वस्तुनः परिणामिनः ।
 येन केन विकारित्वं स्यान्नो निष्कर्मवस्तुनः ॥ १६१ ॥
 निष्कलं निष्कियं शान्तं निरवद्यं निरञ्जनम् ।
 एतैव वस्तुनस्तत्त्वं श्रुतियुक्तिव्यवस्थितम् ॥ १६२ ॥
 तस्मान्न कर्मसाध्यत्वं ब्रह्मणोऽस्ति कुतश्चन ।
 कर्मसाध्यं त्वनित्यं हि ब्रह्म नित्यं सनातनम् ॥ १६३ ॥
 देहादिः क्षीयते लोके यथैवं कर्मणा चितः ।
 तथैवामुष्मिको लोकः सञ्चितः पुण्यकर्मणा ॥ १६४ ॥
 कृतकत्वमनित्यत्वे हेतुर्जागर्ति सर्वदा ।
 तस्मादनित्ये स्वर्गादौ पण्डितः को नु मुञ्चति ॥ १६५ ॥
 जगद्धेतोस्तु नित्यत्वं सर्वेषामपि सम्मतम् ।
 जगद्धेतुत्वमस्यैव वावदीति श्रुतिर्मुहुः ॥ १६६ ॥
 अतदात्म्यमिदं सर्वं तत्सत्यमिति य श्रुतिः ।
 अस्यैव नित्यतां ब्रूते जगद्धेतोः सतः स्फुटम् ॥ १६७ ॥
 न कर्मणा न प्रजया धनेनेति स्वयं श्रुतिः ।
 कर्मणो मोक्षहेतुत्वं साक्षादेव निषेधति ॥ १६८ ॥
 प्रत्यग्ब्रह्मविशारपूर्वमुभयोरेकत्वबोधोधादिना

डैवव्यं पुरुषस्य सिध्यति परब्रह्मात्मतालक्षणम् ।
 न स्नानैरपि कीर्तनैरपि जपैर्नो कृच्छ्रयान्द्रायणै-
 र्नी वाप्यध्वरयज्ञदाननिगमैर्नो मन्त्रतन्त्रैरपि ॥ १६८ ॥

ज्ञानादेव तु डैवव्यमिति श्रुत्या निगद्यते ।
 ज्ञानस्य मुक्तिहेतुत्वमन्यव्यावृत्तिपूर्वकम् ॥ १७० ॥
 विवेकिनो विरक्तस्य ब्रह्मनित्यत्ववेदिनः ।
 तद्भावेच्छोरनित्यार्थं तत्सामग्र्ये कुतो रतिः ॥ १७१ ॥
 तस्मादनित्ये स्वर्गादौ साधनत्वेन योदितम् ।
 नित्यं नैमित्तिकं यापि सर्वं कर्म ससाधनम् ॥ १७२ ॥
 मुमुक्षुणा परित्याज्यं ब्रह्मभावमभीप्सुना ।
 मुमुक्षोरपि कर्मास्तु श्रवणं यापि साधनम् ॥ १७३ ॥
 उस्तवद्भयमेतस्य स्वकार्यं साधयिष्यति ।
 यथा विजृम्भते दीपो ऋजूकरणकर्मणा ॥ १७४ ॥
 तथा श्रवणजो बोधः पुंसो विडितकर्मणा ।
 अतः सापेक्षितं ज्ञानमथवापि समुच्च्यतम् ॥ १७५ ॥
 भोक्षस्य साधनमिति वदन्ति ब्रह्मवादिनः ।
 मुमुक्षोर्युज्यते त्यागः कथं विडितकर्मणः ॥ १७६ ॥
 एति शङ्का न कर्तव्या भूढवत्पण्डितोत्तमैः ।
 कर्मणः क्लमन्यत्तु श्रवणस्य क्लं पृथक् ॥ १७७ ॥
 वैलक्षण्यं य सामग्र्योश्चोभयत्राधिकारिणोः ।
 कामी, कर्मण्यधिकृतो निष्कामी श्रवणे मतः ॥ १७८ ॥
 अर्था समर्थं एत्यादि लक्षणं कर्मिणो मतम् ।
 परीक्ष्य लोकानित्यादि लक्षणं भोक्षकाङ्क्षिणः ॥ १७९ ॥
 भोक्षाधिकारी संन्यासी गृहस्थः किल कर्मणि ।
 कर्मणः साधनं भार्यास्रुकृन्नुवादिपरिग्रहः ॥ १८० ॥
 नैवान्यसाधनापेक्षा शुश्रूषोस्तु गुरुं विना ।
 उपर्युपर्यङ्कुसरो वर्धते कर्मणा भृशम् ॥ १८१ ॥
 अङ्कुसरस्य विच्छित्तिः श्रवणेन प्रतिक्षणम् ।

प्रवर्तकं कर्मशास्त्रं ज्ञानशास्त्रं निवर्तकम् ॥ १८२ ॥

धृत्यादिवैपरीत्यं तत्साधने याधिकाशिक्षोः ।

द्वयोः परस्परपेक्षा विद्यते न कदाचन ॥ १८३ ॥

सामग्र्योश्चोभयोस्तद्बहुभयत्राधिकाशिक्षोः ।

उर्ध्वं नयति विज्ञानमधः प्रापयति क्षिया ॥ १८४ ॥

कथमन्योन्यसापेक्षा कथं वापि समुच्ययः ।

यथाग्नेस्तृणकूटस्य तेजसस्तिमिरस्य च ॥ १८५ ॥

सद्योगो न घटते तथैव ज्ञानकर्मणोः ।

किमूपकुपार्जुज्ञानस्य कर्म स्वप्रतियोगिनः ॥

यस्य संनिधिमात्रेण स्वयं न स्फूर्तिमृच्छति ॥ १८६ ॥

कोटीन्धनाद्भिज्जववितोऽपि वह्निः

अर्कस्य नार्हत्युपकर्तुमीषत् ।

यथा तथा कर्मसद्यस्रकोटिः

ज्ञानस्य किंतु स्वयमेव लीयते ॥ १८७ ॥

ऐककर्त्राश्रयौ उस्तौ कर्माण्यधिकृतावुभौ ।

सद्योगस्तथोर्युक्तो न तथा ज्ञानकर्मणोः ॥ १८८ ॥

कर्त्रा कर्तुमकर्तुं वाप्यन्यथा कर्म शक्यते ।

न तथा वस्तुनो ज्ञानं कर्तुतन्त्रं कदाचन ॥ १८९ ॥

यथा वस्तु तथा ज्ञानं प्रमाणेन विजायते ।

नापेक्षते च यत्किञ्चिद्विषयं वा युक्तिकौशलम् ॥ १९० ॥

ज्ञानस्य वस्तुतन्त्रत्वे संशयाद्युदयः कथम् ।

अतो न वास्तवं ज्ञानमिति नो शक्यतां बुधैः ॥ १९१ ॥

प्रमाणासौष्ठववृत्तं संशयादि न वास्तवम् ।

श्रुतिप्रमाणासुष्ठुत्वे ज्ञानं भवति वास्तवम् ॥ १९२ ॥

वस्तु तावत्परं ब्रह्म नित्यं सत्यं ध्रुवं विभु ।

श्रुतिप्रमाणे तज्ज्ञानं स्यादेव निरपेक्षकम् ॥ १९३ ॥

रूपज्ञानं यथा सम्यग्दृष्टौ सत्यां भवेत्तथा ।

श्रुतिप्रमाणे सत्येव ज्ञानं भवति वास्तवम् ॥ १९४ ॥

न कर्म यत्किञ्चिदपेक्षते हि

रूपोपलब्धौ पुरुषस्य यक्षुः ।

ज्ञानं तथैव श्रवणादिजन्मं

वस्तुप्रकाशे निरपेक्षमेव ॥ १८५ ॥

कर्तृतन्त्रं भवेत्कर्म कर्मतन्त्रं शुभाशुभम् ।

प्रमाणातन्त्रं विज्ञानं मायातन्त्रमिदं जगत् ॥ १८६ ॥

विधां याविधां येति सञ्जोक्तिरियमुपकृद्दृष्टिता सद्भिः ।

सत्कर्मोपासनयोर्न त्वात्मज्ञानकर्मणोः क्वापि ॥ १८७ ॥

नित्यानित्यपदार्थबोधरहितो यश्चोभयत्र स्रगा-

धर्थानामनुभूतिलग्नदृष्टयोऽनिर्विण्णबुद्धिर्जनः ।

तस्यैवास्य जडस्य कर्म विहितं श्रुत्या विरज्यामितो

मोक्षेच्छोर्न विधीयते तु परमानन्दार्थिनो धीमतः ॥ १८८ ॥

मोक्षेच्छया यदलरेव विरज्यतेऽसौ

न्यासस्तद्वैव विहितो विदुषो मुमुक्षुः ।

श्रुत्या तथैव परया य ततः सुधीभिः

प्रामाणिकोऽयमिति येतसि निश्चितव्यः ॥ १८९ ॥

स्वापरोक्षस्य वेदाद्यैः साधनत्वं निषेधति ।

नाहं वेदैर्न तपसेत्यादिना भगवानपि ॥ २०० ॥

प्रवृत्तिश्च निवृत्तिश्च द्वे अयेते श्रुतिगोचरे ।

प्रवृत्त्या बध्यते जन्तुर्निवृत्त्या तु विमुच्यते ॥ २०१ ॥

यत्र स्वबन्धोऽभिमतो मूढस्यापि क्वचित्ततः ।

निवृत्तिः कर्मसंन्यासः कर्तव्यो मोक्षकाङ्क्षिभिः ॥ २०२ ॥

न ज्ञानकर्मणोर्यस्मात्सङ्योगस्तु युज्यते ।

तस्मात्त्याज्यं प्रयत्नेन कर्म ज्ञानेच्छुना ध्रुवम् ॥ २०३ ॥

छष्टसाधनताबुद्ध्या गृहीतस्यापि वस्तुनः ।

विज्ञाय कृत्व्यातां पश्चात्कः पुनस्तत्प्रतीक्षते ॥ २०४ ॥

उपरतिशब्दार्थो ऽयुपरमाणं पूर्वदृष्टवृत्तिभ्यः ।

सोऽयं मुष्यो गौणश्चेति य वृत्त्या द्विरुपतां धत्ते ॥ २०५ ॥

वृत्तेर्दृश्यपरित्यागो भुष्यार्थं धृति कथ्यते ।
 गौणार्थः कर्मसंन्यासः श्रुतेरङ्गतया मतः ॥ २०६ ॥
 पुंसः प्रधानसिद्ध्यर्थमङ्गस्याश्रयणं ध्रुवम् ।
 कर्तव्यमङ्गलीनं येत्प्रधानं नैव सिध्यति ॥ २०७ ॥
 संन्यस्येत्सुविरक्तः सन्निधामुत्रार्थतः सुभात् ।
 अविरक्तस्य संन्यासो निष्कलोऽयाज्ययागवत् ॥ २०८ ॥
 संन्यस्य तु यतिः कुर्यान्न पूर्वविषयस्मृतिम् ।
 तां तां तत्स्मरणे तस्य जुगुप्सा जायते यतः ॥ २०९ ॥

verses 210-217 shraddha

॥ १० ॥ श्रद्धा ॥

गुरुवेदान्तवाक्येषु बुद्धिर्या निश्चयात्मिका ।
 सत्यमित्येव सा श्रद्धा निदानं मुक्तिसिद्ध्यै ॥ २१० ॥
 श्रद्धावतामेव सतां पुमर्थः
 समीशितः सिध्यति नेतरेषाम् ।
 उक्तं सुसूक्ष्मं परमार्थतत्त्वं
 श्रद्धत्स्व सोम्येति य वक्ति वेदः ॥ २११ ॥
 श्रद्धाविहीनस्य तु न प्रवृत्तिः
 प्रवृत्तिशून्यस्य न साध्यसिद्धिः ।
 अश्रद्धयैवाभिहताश्च सर्वे
 मञ्जन्ति संसारमहासमुद्रे ॥ २१२ ॥
 द्वैवे य वेदे य गुरौ य मन्त्रे
 तीर्थे मलात्मन्यपि भेषजे य ।
 श्रद्धा भवत्यस्य यथा यथान्त-
 स्तथा तथा सिद्धिरुदेति पुंसाम् ॥ २१३ ॥
 अस्तीत्येवोपलब्धव्यं वस्तुसद्भावनिश्चयात् ।
 सद्भावनिश्चयस्तस्य श्रद्धया शास्त्रसिद्धया ॥ २१४ ॥
 तस्माच्छ्रद्धा सुसम्पाद्या गुरुवेदान्तवाक्ययोः ।

मुमुक्षुः श्रद्धधानस्य हृलं सिध्यति नान्यथा ॥ २१५ ॥
 यथार्थवादिता पुंसां श्रद्धाजननकारणम् ।
 वेदस्येश्वरवाक्यत्वाद्यथार्थत्वे न संशयः ॥ २१६ ॥
 मुक्तस्येश्वररूपत्वादुरोगापि तादृशी ।
 तस्मात्तद्वाक्ययोः श्रद्धा सतां सिध्यति धीमताम् ॥ २१७ ॥

verses 218-225 Concentration

॥ ११ ॥ सम्यगाधानम् ॥
 श्रुत्युक्तार्थावगाढाय विदुषा ज्ञेयवस्तुनि ।
 चित्तस्य सम्यगाधानं समाधानमितीर्यते ॥ २१८ ॥
 चित्तस्य साध्यैकपरत्वमेव
 पुमर्थसिद्धेर्नियमेन कारणम् ।
 नैवान्यथा सिध्यति साध्यमीष-
 न्नःप्रमादे विह्वलः प्रयत्नः ॥ २१९ ॥
 चित्तं य दृष्टिं करणं तथान्य-
 दैकत्र भङ्गाति छि लक्ष्यभेत्ता ।
 किञ्चित्प्रमादे सति लक्ष्यभेत्तु-
 र्भाषाप्रयोगो विह्वलो यथा तथा ॥ २२० ॥
 सिद्धेश्चित्तसमाधानमसाधारणकारणम् ।
 यतस्ततो मुमुक्षूणां भवितव्यं सदामुना ॥ २२१ ॥
 अत्यन्ततीव्रवैराग्यं हृलविष्सा भङ्गतरा ।
 तदेतद्दुभयं विधात्समाधानस्य कारणम् ॥ २२२ ॥
 भङ्गिरङ्गं श्रुतिः प्राड् भ्रमयथार्थादि मुक्तये ।
 शमादिषट्कमेवैतदन्तरङ्गं विदुर्बुधाः ॥ २२३ ॥
 अन्तरङ्गं छि भलवद्भङ्गिरङ्गाद्यतस्ततः ।
 शमादिषट्कं जिज्ञासोरवश्यं भाव्यमान्तरम् ॥ २२४ ॥
 अन्तरङ्गविडीनस्य कृतश्रवणकोटयः ।
 न हृलन्ति यथा योद्धुरधीरस्यास्त्रसम्पदः ॥ २२५ ॥

verses 226-296 mumukShutvam

॥ १२ ॥ मुमुक्षुत्वम् ॥

ब्रह्मात्मैकत्वविज्ञानाद्यद्विद्वान्भोक्तुमिच्छति ।

संसारपाशबन्धं तन्मुमुक्षुत्वं निगद्यते ॥ २२६ ॥

साधनानां तु सर्वेषां मुमुक्षा मूलकारणम् ।

अनिच्छोरप्रवृत्तस्य क्व श्रुतिः क्व नु तत्फलम् ॥ २२७ ॥

तीव्रमध्यममन्दातिमन्दभेदाख्यतुर्विधाः ।

मुमुक्षा तत्प्रकारोऽपि कीर्त्यते श्रूयतां बुधैः ॥ २२८ ॥

तापैस्त्रिभिर्नित्यमनेकरूपैः

सन्तप्यमानो क्षुभितान्तरात्मा ।

परिग्रहं सर्वमनर्थबुद्ध्य

जडाति सा तीव्रतरा मुमुक्षा ॥ २२९ ॥

तापत्रयं तीव्रमवेक्ष्य वस्तु

दृष्ट्वा कलत्रं तनयान्विडातुम् ।

मध्ये द्रयोर्लोडनमात्मनो यत्

सैषा मता माध्यमिकी मुमुक्षा ॥ २३० ॥

भोक्षस्य कालोऽस्ति किमद्य मे त्वरा

भुक्तवैव भोगान्कृतसर्वकार्यः ।

मुकुचै यतिष्येऽहमथेति बुद्धि-

रेशैव मन्दा कथिता मुमुक्षा ॥ २३१ ॥

मार्गं प्रयातुर्मांशिलाभवन्मे

लभेत भोक्षो यदि तर्हि धन्यः ।

छत्याशया मूढधियां मतिर्या

सैषातिमन्दाभिमता मुमुक्षा ॥ २३२ ॥

जन्मानेकसदस्रेषु तपसाराधितेश्वरः ।

तेन निःशेषनिर्धूतलुट्यस्थितकल्मषः ॥ २३३ ॥

शास्त्रविद्वुषाद्योषज्ञो भोग्यमात्रे विनिस्पृहः ।

नित्यानित्यपदार्थज्ञो मुक्तिः कामो दृढव्रतः ॥ २३४ ॥

निष्टमग्निना पात्रमुद्रास्य त्वरया यथा ।

जडाति गेहं तद्भव्य तीव्रमोक्षेच्छया द्विजः ॥ २३५ ॥

स श्रेयः सद्यस्तदति संसृतिं गुर्वनुग्राहात् ।

यस्तु तीव्रमुमुक्षुः स्यात्स ज्ञानेव मुख्यते ॥ २३६ ॥

जन्मान्तरे मध्यमस्तु तदन्यस्तु युगान्तरे ।

यतुर्थः कल्पकोट्यां वा नैव बन्धाद्भिमुख्यते ॥ २३७ ॥

नृजन्म जन्तोरतिदुर्लभं विदु-

स्ततोऽपि पुंस्त्वं य ततो विवेकः ।

लब्ध्वा तदेतत्त्रितयं मलात्मा

यतेत मुक्त्यै सलसा विरक्तः ॥ २३८ ॥

पुत्रमित्रकलत्रादिसुषुं जन्मनि जन्मनि ।

मर्त्यत्वं पुरुषत्वं य विवेकश्च न लभ्यते ॥ २३९ ॥

लब्ध्वा सुदुर्लभतरं नरजन्म जन्तु-

स्तत्रापि पौरुषमतः सद्यसद्विवेकम् ।

सम्प्राप्य यैः छिदस्युभाभिरतो यद्वि स्या-

द्भिक्षतस्य जन्म कुमतेः पुरुषाधमस्य ॥ २४० ॥

भादते मोदते नित्यं शुनकः सूकरः परः ।

तेषामेषां विशेषः को वृत्तिर्येषां तु तैः समा ॥ २४१ ॥

यावन्नाश्रयते रोगो यावन्नाक्रमते जरा ।

यावन्न धीर्विपर्येति यावन्मृत्युं न पश्यति ॥ २४२ ॥

तावदेव नरः स्वस्थः सारग्राहणतत्परः ।

विवेकी प्रयतेताशु भवबन्धविमुक्तये ॥ २४३ ॥

देवर्षिपितृमर्त्यार्णबन्धमुक्तास्तु कोटिशः ।

भवबन्धविमुक्तस्तु यः कश्चिद्ब्रह्मवित्तमः ॥ २४४ ॥

अन्तर्बन्धेन बद्धस्य किं बहिर्बन्धमोचनैः ।

तदनन्तर्बन्धमुक्त्यर्थं छिद्यतां कृतिभिः कृतिः ॥ २४५ ॥

कृतिपर्यवसानैव मता तीव्रमुमुक्षुता ।

अन्या तु रञ्जनामात्रा यत्र नो दृश्यते कृतिः ॥ २४६ ॥

गोडादिसर्वमपलाय लघुत्वबुद्ध्या

सौभ्येच्छया स्वपतिनाऽनलमाविविक्षोः ।

कान्ताजनस्य नियता सुदृढा त्वरा या

सैषा कृलान्तगमने करणं मुमुक्षोः ॥ २४७ ॥

नित्यानित्यविवेकश्च देवक्षणिकतामतिः ।

मृत्योर्भातिश्च तापश्च मुमुक्षावृद्धिकारणम् ॥ २४८ ॥

शिरो विवेकस्त्वत्यन्तं वैराग्यं वपुरुच्यते ।

शामादयः षड्गानि मोक्षेच्छा प्राणैः ष्यते ॥ २४९ ॥

ईदृशाङ्गसमायुक्तो जिज्ञासुर्युक्तिकोविदः ।

शूरो मृत्युं निडन्त्येव सम्यग्ज्ञानासिना ध्रुवम् ॥ २५० ॥

उक्तसाधनसम्पन्नो जिज्ञासुर्यतिरात्मनः ।

जिज्ञासायै गुरुं गच्छेत्समित्पाणिर्नयोज्ज्वलः ॥ २५१ ॥

श्रोत्रियो ब्रह्मनिष्ठो यः प्रशान्तः समदर्शनः ।

निर्ममो निरुडङ्गारो निर्द्भ्रो निष्परिग्रहः ॥ २५२ ॥

अनपेक्षः शुचिर्दक्षः करुणामृतसागरः ।

अवेवलक्षणासम्पन्नः स गुरुर्ब्रह्मवित्तमः ॥

उपासाधः प्रयत्नेन जिज्ञासोः स्वार्थसिद्धये ॥ २५३ ॥

जन्मानेकशतैः सदादरयुजा भक्त्या समाराधितो

भक्तैर्वैदिकलक्षणैः विधिना सन्तुष्ट ईश स्वयम् ।

साक्षाच्छ्रीगुरुरूपमेत्य कृपया दृग्गोचरः सन्नुभुः

तत्त्वं साधु विबोध्य तारयति तान्संसारदुःखार्णवात् ॥ २५४ ॥

अविद्यादृष्टयग्रन्थिविमोक्षोऽपि भवेद्यतः ।

तमेव गुरुरित्याहुर्गुरुशब्दार्थवेदिनः ॥ २५५ ॥

शिव एव गुरुः साक्षात् गुरुरेव शिवः स्वयम् ।

उभयोरन्तरं किञ्चिन्न द्रष्टव्यं मुमुक्षुभिः ॥ २५६ ॥

अन्धमुक्तं ब्रह्मनिष्ठं कृतकृत्यं भजेद्गुरुम् ।

यस्य प्रसादात्संसारसागरो गोष्पदायते ॥ २५७ ॥

शुश्रूषया सदा भक्त्या प्राणामैर्विनयोक्तिभिः ।

प्रसन्नं गुरुमासाद्य प्रष्टव्यं ज्ञेयमात्मनः ॥ २५८ ॥

भगवन्करुणासिन्धो भवसिन्धोर्भवांस्तरिः ।

यमाश्रित्याश्रमेणैव परं पारं गता बुधाः ॥ २५९ ॥

जन्मान्तरकृतानन्तपुण्यकर्मकृलोदयः ।

अद्य संनिहितो यस्मात्त्वत्कृपापात्रमस्यडम् ॥ २६० ॥

सम्प्रीतिमक्षणोर्वदनप्रसाद-

मानन्दमन्तःकरणस्य सद्यः ।

विलोकनं ब्रह्मविदस्तनोति

छिनत्ति मोहं सुगतिं व्यनक्ति ॥ २६१ ॥

दुताशनानां शशिनामिनाना-

मध्यर्बुदं वापि न यन्निडन्तुम् ।

शक्नोति तद्ध्वान्तमनन्तमान्तरं

उन्त्यात्मवेत्ता सकृदीक्षणैः ॥ २६२ ॥

दृष्पारे भवसागरे जनिमृतिव्याध्यादिदुःखोत्कटे

घोरे पुत्रकलत्रमित्रबहुलग्राहाकरे भीकरे ।

कर्मात्तुङ्गततरङ्गभङ्गनिकरैराकृष्यमाणो मुहु-

र्यातायातगतिर्भ्रमेण शरणं किञ्चिन्न पश्याम्यडम् ॥ २६३ ॥

केन वा पुण्यशेषेण तव पादाम्बुजद्वयम् ।

दृष्टवानस्मि मामार्तं मृत्योस्त्राडि दयादृशा ॥ २६४ ॥

वदन्तमेवं त्वं शिष्यं दृष्ट्यैव दयया गुरुः ।

दद्यादभयमेतस्मै मा भैष्टेति मुहुर्मुहुः ॥ २६५ ॥

विद्वन्मृत्युभयं जडीडि भवतो नास्त्येव मृत्युः क्वचि-

न्नित्यस्य द्वयवर्जितस्य परमानन्दात्मनो ब्रह्मणः ।

ब्रान्त्या किञ्चिदवेक्ष्य भीतमनसा मिथ्या त्वया कथ्यते ।

मां त्राडीति डि सुभवत्प्रलपनं शून्यात्मकं ते मृषा ॥ २६६ ॥

निद्रागाढतमोवृतः किल जनः स्वप्ने भुङ्गादिना

अस्तं स्वं समवेक्ष्य यत्प्रलपति त्रासाद्दतोऽस्मीत्यलम् ।

आमेन प्रतिबोधितः करतलेनाताड्य पृष्टः स्वयं

किञ्चिन्नेति वदत्यमुष्य वयनं स्यात्तत्किमर्थं वद ॥ २६७ ॥

२७७स्तु तत्त्वमनवेक्ष्य गृहीतसर्प-

भावः पुमानयमडिर्वसतीति मोडात् ।

आकोशति प्रतिबिभेति य कम्पते त-

न्मिथ्यैव नात्र भुजगोऽस्ति विचार्यमाणे ॥ २६८ ॥

तद्भ्रत्वयाप्यात्मन उक्तमेत-

ज्जन्माप्ययव्याधिजराधिदुःखम् ।

भूषैव सर्वं भ्रमकल्पितं ते

सम्यग्विचार्यात्मनि मुञ्च्य भीतिम् ॥ २६९ ॥

भवाननात्मनो धर्मानात्मन्यारोप्य शोचति ।

तदज्ञानकृतं सर्वं भयं त्यज्वा सुधी भव ॥ २७० ॥

शिष्यः -

श्रीमद्भिरुक्तं सकलं भूषेति

दृष्टान्त एव ऽयुपपद्यते तत् ।

दार्ष्टान्तिके नैव भवाद्विदुःखं

प्रत्यक्षतः सर्वजनप्रसिद्धम् ॥ २७१ ॥

प्रत्यक्षेणानुभूतार्थः कथं मिथ्यात्वमर्हति ।

यक्षुषो विषयं कुम्भं कथं मिथ्या करोग्यडम् ॥ २७२ ॥

विद्यमानस्य मिथ्यात्वं कथं नु घटते प्रभो ।

प्रत्यक्षं भलु सर्वेषां प्रमाणां प्रस्फुटार्थकम् ॥ २७३ ॥

मर्त्यस्य मम जन्माद्विदुःखभाजोऽल्पज्जिविनः ।

ब्रह्मत्वमपि नित्यत्वं परमानन्दता कथम् ॥ २७४ ॥

क आत्मा कस्त्वनान्मा य किमु लक्षणमेतयोः ।

आत्मन्यनात्मधर्माणामारोपः कियते कथम् ॥ २७५ ॥

किमज्ञानं तद्दुत्पन्नभयत्यागोऽपि वा कथम् ।

किमु ज्ञानं तद्दुत्पन्नसुखप्राप्तिश्च वा कथम् ॥ २७६ ॥

सर्वमेतद्यथापूर्वं करामलकवत्स्फुटम् ।

प्रतिपाद्य मे स्वामिन् श्रीगुरो करुणानिधे ॥ २७७ ॥

श्रीगुरुः -

धन्यः कृतार्थस्त्वमखो विवेकः

शिवप्रसादस्तव विद्यते मखान् ।

विसृज्य तु प्राकृतलोकमार्गं

अखमावगन्तुं यतसे यतस्त्वम् ॥ २७८ ॥

शिवप्रसादेन विना न सिद्धिः

शिवप्रसादेन विना न बुद्धिः ।

शिवप्रसादेन विना न युक्तिः

शिवप्रसादेन विना न मुक्तिः ॥ २७९ ॥

यस्य प्रसादेन विमुक्तसङ्गाः

शुकाद्यः संसृतिबन्धमुक्ताः ।

तस्य प्रसादो बहुजन्मलभ्यो

भक्त्येकगम्यो भवमुक्तिहेतुः ॥ २८० ॥

विवेको जन्तूनां प्रभवति जनिष्येव बहुषु

प्रसाददेवैशाद्बहुसुकृतपाकोदयवशात् ।

यतस्तस्मादेव त्वमपि परमार्थावगमने

कृतारम्भः पुंसामिदमिह विवेकस्य तु कुलम् ॥ २८१ ॥

मर्त्यत्वसिद्धेरपि पुंस्त्वसिद्धे-

र्विप्रत्वसिद्धेश्च विवेकसिद्धेः ।

वदन्ति मुष्यं कुलमेव मोक्षं

व्यर्थं समस्तं यदि चेन्न मोक्षः ॥ २८२ ॥

प्रश्नः समीचीनतरस्तवायं

यदात्मतत्त्वावगमे प्रवृत्तिः ।

ततस्तवैतत्सकलं समूलं

निवेदयिष्यामि मुदा शृणुष्व ॥ २८३ ॥

मर्त्यत्वं त्वयि कल्पितं भ्रमवशात्तेनैव जन्माद्यः

तत्सम्भावितमेव द्रुष्यमपि ते नो वस्तुतस्तन्मृषा ।

निद्रामोहवशाद्गुपागतसुषुं द्रुष्यं य किं नु त्वया

सत्यत्वेन विलोडितं क्वचिदपि ब्रूहि प्रबोधगमे ॥ २८४ ॥

नाशेषलोकैरनुभूयमानः

प्रत्यक्षतोऽयं सकलप्रपञ्चः ।
 कथं मृषा स्यादिति शङ्कनीयं
 विचारशून्येन विमुह्यता त्वया ॥ २८५ ॥
 द्विवाच्यदृष्टेस्तु द्विवाच्यकारः
 प्रत्यक्षसिद्धोऽपि स किं यथार्थः ।
 तद्ब्रह्ममेवावगतः पदार्थो
 भ्रान्तस्य सत्यः सुमतेर्मृषैव ॥ २८६ ॥
 घटोऽयमित्यत्र घटाभिधानः
 प्रत्यक्षतः कश्चिद्दुद्देति दृष्टेः ।
 विचार्यमाणो स तु नास्ति तत्र
 मृदस्ति तद्भावविलक्षणा सा ॥ २८७ ॥
 प्रादेशमात्रः परिदृश्यतेऽर्कः
 शास्त्रेण संदर्शितलक्षयोजनः ।
 मानान्तरेण क्वचिदेति बाधां
 प्रत्यक्षमप्यत्र छि न व्यवस्था ॥ २८८ ॥
 तस्मात्त्वयीदं भ्रमतः प्रतीतं
 मृषैव नो सत्यमवेछि साक्षात् ।
 भ्रम त्वमेवासि सुभस्वतृपं
 त्वत्तो न भिन्नं विचिनुष्व ब्रुद्धौ ॥ २८९ ॥
 लोकान्तरे वात्र गुडान्तरे वा
 तीर्थान्तरे कर्मपरम्परान्तरे ।
 शास्त्रान्तरे नास्त्यनुपश्यतामिह
 स्वयं परं भ्रम विचार्यमाणे ॥ २९० ॥
 तत्त्वमात्मस्थमज्ञात्वा मूढः शास्त्रेषु पश्यति ।
 गोपः कक्षगतं छागं यथा कूपेषु दुर्मतिः ॥ २९१ ॥
 स्वमात्मानं परं मत्वा परमात्मानमन्यथा ।
 विमृग्यते पुनः स्वात्मा बलिः कोशेषु पण्डितैः ॥ २९२ ॥
 विस्मृत्य वस्तुनस्तत्त्वमध्यारोप्य य वस्तुनि ।
 अवस्तुतां य तद्दुर्मान्मुधा शोचति नान्यथा ॥ २९३ ॥

आत्मानात्मविवेकं ते वक्ष्यामि शृणु सादरम् ।
यस्य श्रवणमात्रेण मुख्यतेऽनात्मबन्धनात् ॥ २९४ ॥
एतद्युक्तत्वाभिमुषीकृत्य शिष्यं करुणया गुरुः ।
अध्यारोपापवादाभ्यां निष्प्रपञ्चं प्रपञ्चयन् ॥ २९५ ॥
सम्यक्प्राबोधयत्तत्त्वं शास्त्रदृष्टेन वर्त्मना ।
सर्वेषामुपकाराय तत्प्रकारोऽत्र दृश्यते ॥ २९६ ॥

verses 297-309 Superimposition

॥ १३ ॥ अध्यारोपः ॥

वस्तुन्यवस्त्वारोपो यः सोऽध्यारोप इतीर्यते ।
असर्पभूते रज्ज्वाद्यौ सर्पत्वारोपणं यथा ॥ २९७ ॥
वस्तु तावत्परं ब्रह्म सत्यज्ञानाद्विलक्षणम् ।
छंदमारोपितं यत्र भाति भे नीलतादिवत् ॥ २९८ ॥
तत्कारणं यदज्ञानं सकार्यं सद्विलक्षणम् ।
अवस्तित्युच्यते सद्भिरीयस्य बाधा प्रदृश्यते ॥ २९९ ॥
अवस्तु तत्प्रमाणीर्यद्बाध्यते शुक्तिरौघवत् ।
न बाध्यते यत्तद्वस्तु त्रिषु कालेषु शुक्तिवत् ॥ ३०० ॥
शुक्तेर्बाधा न भव्वस्ति रजतस्य यथा तथा ।
अवस्तुसंज्ञितं यत्तज्जगदध्यासकारणम् ॥ ३०१ ॥
सदसद्भ्यामनिर्वाच्यमज्ञानं त्रिगुणात्मकम् ।
वस्तु तत्त्वावबोधैकबाध्यं तद्भाववक्षणम् ॥ ३०२ ॥
मिथ्यासम्बन्धतस्तत्र ब्रह्मण्ययाश्रित्य तिष्ठति ।
मणौ शक्तिर्यथा तद्भ्रूतदाश्रयदूषकम् ॥ ३०३ ॥
सद्भावे विद्गमेतस्य कार्यमेतच्चराचरम् ।
मानं श्रुतिः स्मृतिश्चाज्ञोऽडमित्यनुभवोऽपि य ॥ ३०४ ॥
अज्ञानं प्रकृतिः शक्तिरविद्येति निगद्यते ।
तदेतत्सन्नं भवति नासद्वा शुक्तिरौघवत् ॥ ३०५ ॥

सतो भिन्नमभिन्नं वा न दीपस्य प्रभा यथा ।
 न सावयवमन्यद्वा भीजस्याङ्कुरवत्कवचित् ॥ ३०६ ॥
 अत एतदनिर्वाच्यमित्येव क्वथो विदुः ।
 समष्टिव्यष्टिरूपेण द्विधाज्ञानं निगद्यते ॥ ३०७ ॥
 नानात्वेन प्रतीतानामज्ञानानामभेदतः ।
 ऐकत्वेन समष्टिः स्याद्भूतुडाणां वनं यथा ॥ ३०८ ॥
 एयं समष्टिरुत्कृष्टा सत्त्वांशोत्कर्षतः पुरा ।
 मायेति कथ्यते तज्ज्ञैः शुद्धसत्त्वैकलक्षणम् ॥ ३०९ ॥

verses 310-317 Ishvara

॥ १४ ॥ ईश्वरः ॥

मायोपहितयैतन्यं साभासं सत्त्वबृडितम् ।
 सर्वज्ञत्वादिगुणकं सृष्टिस्थित्यन्तकारणम् ॥ ३१० ॥
 अव्याकृतं तदव्यक्तमीश इत्यपि गीयते ।
 सर्वशास्त्रिगुणोपेतः सर्वज्ञानावभासकः ॥ ३११ ॥
 स्वतन्त्रः सत्यसङ्कल्पः सत्यकामः स ईश्वरः ।
 तस्यैतस्य मलाविष्णोर्मलाशक्तेर्मलीयसः ॥ ३१२ ॥
 सर्वज्ञात्वेश्वरत्वादिकारणत्वात्मनीषिणः ।
 कारणं वपुरित्याहुः समष्टिं सत्त्वबृडितम् ॥ ३१३ ॥
 आनन्दप्रथुरत्वेन छादकत्वेन कोशवत् ।
 सौषानन्दमयः कोश इतीशस्य निगद्यते ॥ ३१४ ॥
 सर्वोपरमभेदतुत्वात्सुषुम्निस्थानमिष्यते ।
 प्राकृतः प्रलयो यत्र श्राव्यते श्रुतिभिर्मुहुः ॥ ३१५ ॥
 अज्ञानं व्यष्ट्यभिप्रायादनेकत्वेन सिध्यते ।
 अज्ञानवृत्तयो नाना तत्तद्गुणविलक्षणम् ॥ ३१६ ॥
 वनस्य व्यष्ट्यभिप्रायाद्भूतुडा इत्यनेकता ।
 यथा तथैवाज्ञानस्य व्यष्टितः स्यादनेकता ॥ ३१७ ॥

verses 318-329 Pratyagatman

॥ १५ ॥ प्रत्यगात्मन् ॥

व्यष्टिर्मलिनसत्त्वैषा रजसा तमसा युता ।

ततो निःकृष्टा भवति योपाधिः प्रत्यगात्मनः ॥ ३१८ ॥

यैतन्म्यं व्यष्टयवच्छिन्नं प्रत्यगात्मेति गीयते ।

साभासं व्यष्टयुपलितं सत्तादात्म्येन तद्गुणैः ॥ ३१९ ॥

अभिभूतः स अेवात्मा श्रुव षत्यभिधीयते ।

किञ्चिज्ज्ञात्वानीश्वरत्वसंसारित्वाद्विधर्मवान् ॥ ३२० ॥

अस्य व्यष्टिरलङ्कारकारणत्वेन कारणम् ।

वपुस्तत्राभिमान्यात्मा प्राज्ञा षत्युच्यते षुधैः ॥ ३२१ ॥

प्राज्ञत्वमस्यैकाज्ञानभासकत्वेन सम्मतम् ।

व्यष्टेर्निःकृष्टत्वेनास्य नानेकाज्ञानभासनम् ॥ ३२२ ॥

स्वतृपाच्छादकत्वेनाध्यानन्दप्रचुरत्वतः ।

कारणं वपुरानन्दमयः कोश षतीर्यते ॥ ३२३ ॥

अस्यावस्था सुषुप्तिः स्थाधित्रानन्दः प्रकृष्यते ।

अेषोऽलं सुषुप्तस्वाप्सं न तु किञ्चिदवेद्विषम् ॥ ३२४ ॥

षत्यानन्दसमुत्कर्षः प्रबुद्धेषु षृश्यते ।

समष्तेरपि य व्यष्तेरुभयोर्वनवृक्षवत् ॥ ३२५ ॥

अभेद अेव नो भेदो षात्येकत्वेन वस्तुतः ।

अभेद अेव ज्ञातव्यस्तथेशप्राज्ञयोरपि ॥ ३२६ ॥

सत्युपाध्योरभिन्नत्वे ष्व भेदस्तद्विशिष्टयोः ।

अेकीभावे तरङ्गाब्ध्योः को भेदः प्रतिभिम्बयोः ॥ ३२७ ॥

अज्ञानतदवच्छिन्नाभासयोरुभयोरपि ।

आधारं शुद्धयैतन्म्यं यत्तत्तुर्यमितीर्यते ॥ ३२८ ॥

अेतदेवाविविक्तं सद्गुपाधिभ्यां य तद्गुणैः ।

मडावाक्यस्य वाख्यार्थो विविक्तं लक्ष्य षष्यते ॥ ३२९ ॥

verses 330-333 Ishvara, the cause of the universe

॥ १६ ॥ ईश्वरः ॥

अनन्तशक्तिसम्पन्नो मायोपाधिक ईश्वरः ।
 ईक्षामात्रेण सृजति विश्वमेतव्यरायरम् ॥ 330 ॥
 अद्वितीयस्वमात्रोऽसौ निरुपादान ईश्वरः ।
 स्वयमेव कथं सर्वं सृजतीति न शङ्क्यताम् ॥ 33१ ॥
 निमित्तमध्युपादानं स्वयमेव भवन्प्रभुः ।
 यरायरात्मकं विश्वं सृजत्यवति लुम्पति ॥ 33२ ॥
 स्वप्राधान्येन जगतो निमित्तमपि कारणम् ।
 उपादानं तथोपाधिप्राधान्येन भवत्ययम् ॥ 333 ॥

verses 334-337 Creation of the Five Elements

॥ १७ ॥ पञ्चभूतसृष्टिः ॥

यथा लूता निमित्तं य स्वप्रधानतया भवेत् ।
 स्वशरीरप्रधानत्वेनोपादानं तथेश्वरः ॥ 33४ ॥
 तमःप्रधानप्रकृतिविशिष्टात्परमात्मनः ।
 अभूत्सकाशादाकाशमाकाशाद्वायुरुच्यते ॥ 33५ ॥
 वायोरग्निस्तथैवाग्रेरापोऽद्भ्यः पृथिवी ङमात् ।
 शक्तेस्तमःप्रधानत्वं तत्कार्ये जाड्यदर्शनात् ॥ 33६ ॥
 आरभन्ते कार्यगुणान्ये कारणगुणा हि ते ।
 ऐतानि सूक्ष्मभूतानि भूतमात्रा अपि ङमात् ॥ 33७ ॥

verses 338-341 The Subtle Body

॥ १८ ॥ सूक्ष्मदेहः ॥

ऐतेभ्यः सूक्ष्मभूतेभ्यः सूक्ष्मदेहा भवन्त्यपि ।
 स्थूलान्यपि य भूतानि यान्योन्यांशविमेलनात् ॥ 33८ ॥

अपञ्चीकृतभूतेभ्यो जातं समदशाङ्गकम् ।
संसारकारणं लिङ्गमात्मनो भोगसाधनम् ॥ ३३९ ॥
श्रोत्रादिपञ्चकं यैव वागादीनां य पञ्चकम् ।
प्राणादिपञ्चकं बुद्धिमनसी लिङ्गमुच्यते ॥ ३४० ॥
श्रोत्रत्वक्चक्षुर्जिह्वाघ्राणानि पञ्च जातानि ।
आकाशादीनां सत्त्वांशेभ्यो धीन्द्रियाण्यनुक्रमतः ॥ ३४१ ॥

verses 342-349 The Internal Organ

॥ १९ ॥ अन्तःकरणम् ॥
आकाशादिगताः पञ्च सात्त्विकांशाः परस्परम् ।
मिलित्वैवान्तःकरणमभवत्सर्वकारणम् ॥ ३४२ ॥
प्रकाशकत्वादेतेषां सात्त्विकांशत्वमिष्यते ।
प्रकाशकत्वं सत्त्वस्य स्वच्छत्वेन यतस्ततः ॥ ३४३ ॥
तदन्तःकरणं वृत्तिभेदेन स्याद्यत्तुर्विधम् ।
मनो बुद्धिरलङ्कारश्चित्तं येति तदुच्यते ॥ ३४४ ॥
सङ्कल्पान्मन एत्याहुर्बुद्धिरर्थस्य निश्चयात् ।
अभिमानादलङ्कारश्चित्तमर्थस्य चिन्तनात् ॥ ३४५ ॥
मनस्यपि य बुद्धौ य चित्तालङ्कारयोः क्मात् ।
अन्तर्भावोऽत्र बोद्धव्यो लिङ्गलक्षणसिद्ध्ये ॥ ३४६ ॥
चिन्तनं य मनोधर्मः सङ्कल्पादिर्यथा तथा ।
अन्तर्भावो मनस्येव सम्यक्चित्तस्य सिध्यति ॥ ३४७ ॥
देहादावलमित्येव भावो दृढतरो धियः ।
दृश्यतेऽलङ्कृतेस्तस्मादन्तर्भावोऽत्र युज्यते ॥ ३४८ ॥
तस्मादेव तु बुद्धेः कर्तृत्वं तदितरस्य करणत्वम् ।
सिद्ध्यत्यात्मन उभयं विधात्संसारकारणं मोहात् ॥ ३४९ ॥

verses 350-354 VijnAnamayakosha

॥ २० ॥ विज्ञानमयकोशः ॥

विज्ञानमयकोशः स्यात् बुद्धिज्ञानेन्द्रियैः सङ्गः ।

विज्ञानप्रच्युतवेनाप्याख्यादकतयात्मनः ॥ ३५० ॥

विज्ञानमयकोशोऽयमिति विद्मद्भिरुच्यते ।

अयं मलानलङ्कारवृत्तिमास्तृवलक्षणः ॥ ३५१ ॥

अलं ममेत्येव सदाभिमानं

दृढेन्द्रियाद्यै कुरुते गृह्याद्यै ।

शुवाभिमानः पुरुषोऽयमेव

कर्ता य भोक्ता य सुधी य दुःधी ॥ ३५२ ॥

स्ववासनाप्रेरित एव नित्यं

करोति कर्मोभयलक्षणं य ।

भुङ्क्ते तद्दुत्पन्नफलं विशिष्टं

सुखं य दुःखं य परत्र यात्र ॥ ३५३ ॥

नानायोगिनिसङ्घेषु जायमानो मुहुर्मुहुः ।

मिथ्यमाणो भ्रमत्येष श्रुतः संसारमण्डले ॥ ३५४ ॥

verses 355-374 Manomayakosha

॥ २१ ॥ मनोमयकोशः ॥

मनो मनोमयः कोशो भवेज्ज्ञानेन्द्रियैः सङ्गः ।

प्राच्युर्यं मनसो यत्र दृश्यतेऽसौ मनोमयः ॥ ३५५ ॥

चिन्ताविषादलघादाः कामाद्या अस्य वृत्तयः ।

मनुते मनसैवैष फलं कामयते भङ्गिः ।

यतते कुरुते भुङ्क्ते तन्मनः सर्वकारणम् ॥ ३५६ ॥

मनो ह्यमुष्य प्रवणस्य डेतु-

रन्तर्भाङ्गिश्चार्थमनेन वेत्ति ।

शृणोति जिघ्रत्यमुनैव शेक्षते

वक्ति स्पृशत्यति करोति सर्वम् ॥ ३५७ ॥

बन्धश्च भोक्षो मनसैव पुंसा-

मर्थोऽप्यनर्थोऽप्यमुनैव सिध्यति ।

शुद्धेन भोक्षो मलिनेन बन्धो

विवेकतोऽर्थोऽप्यविवेकतोऽन्यः ॥ ३५८ ॥

रजस्तमोभ्यां मलिनं त्वशुद्ध-

मज्ञानजं सत्त्वगुणेन रिक्तम् ।

मनस्तमोदोषसमन्वितत्वा-

ज्जडत्वमोडालसताप्रमादैः ।

तिरस्कृतं सन्न तु वेत्ति वास्तवं

पदार्थतत्त्वं ल्युपलभ्यमानम् ॥ ३५९ ॥

रजोदोषैर्युक्तं यदि भवति विक्षेपकगुणैः

प्रतीपैः कामाद्यैरनिशमभिमूतं व्यथयति ।

कथञ्चित्सूक्ष्मार्थावगतिमदपि भ्राम्यति भृशं

मनोदीपो यद्भ्रम्रभलमरुता ध्वस्तमडिमा ॥ ३६० ॥

ततो मुमुक्षुर्भवबन्धमुक्त्यै

रजस्तमोभ्यां च तदीयकार्यैः ।

वियोज्य चित्तं परिशुद्धसत्त्वं

प्रियं प्रयत्नेन सदैव कुर्यात् ॥ ३६१ ॥

गर्भावासजनिप्राणाशनजराव्याध्यादिषु प्राणिनां

यद्गुणं परिदृश्यते य नरके तच्चिन्तयित्वा मुहुः ।

दोषानेव विलोक्य सर्वविषयेष्वाशां विमुञ्चामित-

श्चित्तग्रन्थिविमोचनाय सुमतिः सत्त्वं समालम्बताम् ॥ ३६२ ॥

यमेषु निरतो यस्तु नियमेषु य यत्नतः ।

विवेकिनस्तस्य चित्तं प्रसादमधिगच्छति ॥ ३६३ ॥

आसुरी सम्पदं त्यक्त्वा भजेद्यो दैवसम्पदम् ।

भोक्षैककाङ्क्षया नित्यं तस्य चित्तं प्रसीदति ॥ ३६४ ॥

परद्रव्यपरद्रोहपरनिन्दापरस्त्रियः ।

नालम्बते मनो यस्य तस्य चित्तं प्रसीदति ॥ ३६५ ॥

आत्मवत्सर्वभूतेषु यः समत्वेन पश्यति ।

सुभं दुःखं विवेकेन तस्य चित्तं प्रसीदति ॥ ३६६ ॥

अत्यन्तं श्रद्धया भक्त्या गुरुमीश्वरमात्मनि ।

यो भजत्यनिशं क्षान्तस्तस्य चित्तं प्रसीदति ॥ ३६७ ॥

शिष्टान्नमीशार्थनमार्थसेवां

तीर्थाटनं स्वाश्रमधर्मनिष्ठाम् ।

यमानुषङ्गितं नियमानुवृत्तिं

चित्तप्रसादाय वदन्ति तज्ज्ञाः ॥ ३६८ ॥

कट्टभलवणान्युषणतीक्ष्णरुक्षविदाडिनाम् ।

पूतिपर्युषितादीनां त्यागः सत्त्वाय कल्पते ॥ ३६९ ॥

श्रुत्या सत्त्वपुराणानां सेवया सत्त्ववस्तुनः ।

अनुवृत्त्या य साधूनां सत्त्ववृत्तिः प्रजायते ॥ ३७० ॥

यस्य चित्तं निर्विषयं हृदयं यस्य शीतलम् ।

तस्य मित्रं जगत्सर्वं तस्य मुक्तिः करस्थिता ॥ ३७१ ॥

छितपरिमितभोज्यं नित्यमेकान्तसेवी

सङ्कटुचित्तछित्तोक्तिः स्वल्पनिद्राविहारः ।

अनुनियमनशीलो यो भजत्युक्तकाले

स लभत छल शीघ्रं साधु चित्तप्रसादम् ॥ ३७२ ॥

चित्तप्रसादेन विनावगन्तुं

बन्धं न शक्नोति परात्मतत्त्वम् ।

तत्त्वावगत्या तु विना विमुक्ति-

र्न सिध्यति ब्रह्मसहस्रकोटिषु ॥ ३७३ ॥

मनःप्रमादः पुरुषस्य बन्धो

मनःप्रसादो भवबन्धमुक्तिः ।

मनःप्रसादाधिगमाय तस्मा-

न्मनोनिरासं विदधीत विद्वान् ॥ ३७४ ॥

verses 375-408 Pranamayakosha

॥ २२ ॥ प्राणमयकोशः ॥

પગ્ચાનામેવ ભૂતાનાં રજોશેભ્યોઽભવન્ ક્રમાત્ ।
 વાક્યાણિપાદપાયૂપસ્થાનિ કર્મેન્દ્રિયાણ્યનુ ॥ ૩૭૫ ॥
 સમસ્તેભ્યો રજોશેભ્યો વ્યોમાદીનાં ક્રિયાત્મકાઃ ।
 પ્રાણાદયઃ સમુત્પન્નાઃ પગ્ચાપ્યાન્તરવાયવઃ ॥ ૩૭૬ ॥
 પ્રાણઃ પ્રાગ્ગમનેન સ્યાદપાનોઽર્વાગ્ગમનેન ચ ।
 વ્યાનસ્તુ વિષ્વગ્ગમનાદુલ્કાન્ત્યોદાન ઇષ્યતે ॥ ૩૭૭ ॥
 અશિતાન્નરસાદીનાં સમીકરણધર્મતઃ ।
 સમાન ઇત્યભિપ્રેતો વાયુર્યસ્તેષુ પગ્ચમઃ ॥ ૩૭૮ ॥
 ક્ષિયૈવ દિશ્યતે પ્રાયઃ પ્રાણકર્મેન્દ્રિયેષ્વલમ્ ।
 તતસ્તેષાં રજોશેભ્યો જનિરડ્ગીકૃતા બુધૈઃ ॥ ૩૭૯ ॥
 રાજસીં તુ ક્રિયાશક્તિં તમઃશક્તિં જડાત્મિકામ્ ।
 પ્રકાશરૂપિણીં સત્ત્વશક્તિં પ્રાહુર્મહર્ષયઃ ॥ ૩૮૦ ॥
 એતે પ્રાણાદયઃ પગ્ચ પગ્ચકર્મેન્દ્રિયૈઃ સહ ।
 ભવેત્પ્રાણમયઃ કોશઃ સ્થૂલો યેનેવ ચેષ્ટતે ॥ ૩૮૧ ॥
 યદન્નિષ્પાદ્યતે કર્મ પુણ્યં વા પાપમેવ વા ।
 વાગાદિભિશ્ચ વપુષા તત્પ્રાણમયકર્તૃકમ્ ॥ ૩૮૨ ॥
 વાયુનોચ્ચાલિતો વૃક્ષો નાનારૂપેણ ચેષ્ટતે ।
 તસ્મિન્વિનિશ્ચલે સોઽપિ નિશ્ચલઃ સ્યાદથા તથા ॥ ૩૮૩ ॥
 પ્રાણકર્મેન્દ્રિયૈર્દેહઃ પ્રેર્યમાણઃ પ્રવર્તતે ।
 નાનાક્રિયાસુ સર્વત્ર વિહિતાવિહિતાદિષુ ॥ ૩૮૪ ॥
 કોશત્રયં મિલિત્વૈતદ્રપુઃ સ્યાત્સૂક્ષ્મમાત્મનઃ ।
 અતિસૂક્ષ્મતયા લીનસ્યાત્મનો ગમકત્વતઃ ॥ ૩૮૫ ॥
 લિડ્ગમિત્યુચ્યતે સ્થૂલાપેક્ષયા સૂક્ષ્મમિષ્યતે ।
 સર્વં લિડ્ગવપુર્જાતમેકધીવિષયત્વતઃ ॥ ૩૮૬ ॥
 સમષ્ટિઃ સ્યાત્તરુગણઃ સામાન્યેન વનં યથા ।
 એતત્સમષ્ટયુપહિતં ચૈતન્યં સફલં જગુઃ ॥ ૩૮૭ ॥
 હિરણ્યગર્ભઃ સૂત્રાત્મા પ્રાણ ઇત્યપિ પહિરિતાઃ ।
 હિરણ્યમે બુદ્ધિગર્ભે પ્રચકાસ્તિ હિરણ્યવત્ ॥ ૩૮૮ ॥

छिरण्यगर्भं धृत्यस्य व्यापदेशस्ततो मतः ।
 समस्त लिङ्गदेहेषु सूत्रवन्मणिपङ्क्तिषु ।
 व्याप्य स्थितत्वात्सूत्रात्मा प्राणानात्प्राण उच्यते ॥ ३८८ ॥
 नैकधीविषयत्वेन लिङ्गं व्यष्टिर्भवत्यथ ।
 यदेतद्द्व्यष्ट्युपहितं विद्याभाससमन्वितम् ॥ ३९० ॥
 यैतन्धं तैजस धृति निगदन्ति मनीषिणः ।
 तेजोमयान्तःकराणोपाधित्वेनैव तैजसः ॥ ३९१ ॥
 स्थूलात्सूक्ष्मतया व्यष्टिरस्य सूक्ष्मवपुर्मतम् ।
 अस्य जागरसंस्कारमयत्वाद्भ्रूपुरुच्यते ॥ ३९२ ॥
 स्वप्ने जागरकालीनवासनापरिकल्पितान् ।
 तैजसो विषयान्भुङ्क्ते सूक्ष्मार्थात्सूक्ष्मवृत्तिभिः ॥ ३९३ ॥
 समष्टेरपि य व्यष्टेः सामान्येनैव पूर्ववत् ।
 अमेद एव ज्ञातव्यो जात्येकत्वे कुतो भिदा ॥ ३९४ ॥
 द्वयोरुपाध्योरेकत्वे तयोरप्यभिमानिनोः ।
 सूत्रात्मनस्तैजसस्याप्यमेदः पूर्ववन्मतः ॥ ३९५ ॥
 अथ सूक्ष्मप्रपञ्चस्य प्रकारः शास्त्रसम्मतः ।
 अथ स्थूलप्रपञ्चस्य प्रकारः कथ्यते शृणु ॥ ३९६ ॥
 तान्येव सूक्ष्मभूतानि व्योमादीनि परस्परम् ।
 पञ्चीकृतानि स्थूलानि भवन्ति शृणु तत्कमम् ॥ ३९७ ॥
 भादीनां भूतमेकैकं सममेव द्विधा द्विधा ।
 विभज्य भागं तत्रार्धं त्यज्वा भागं द्वितीयकम् ॥ ३९८ ॥
 यतुर्धा सुविभज्याथ तमेकैकं विनिक्षिपेत् ।
 यतुर्णां प्रथमे भागे कमेण स्वार्धमन्तरा ॥ ३९९ ॥
 ततो व्योमादिभूतानां भागाः पञ्च भवन्ति ते ।
 स्वस्वार्धभागानान्येभ्यः प्राप्तं भागयतुष्टयम् ॥ ४०० ॥
 संयोज्य स्थूलतां यान्ति व्योमादीनि यथाकमम् ।
 अमुच्य पञ्चीकराण्यप्राप्तामृणं न शङ्क्यताम् ॥ ४०१ ॥

उपलक्षणमस्यापि तत्रिवृत्तरणश्रुतिः ।
 पञ्चानामपि भूतानां श्रूयतेऽन्यत्र सम्भवः ॥ ४०२ ॥
 ततः प्रामाणिकं पञ्चीकरणं मन्यतां बुधैः ।
 प्रत्यक्षादिविरोधः स्यादन्यथा ङ्ङियते यदिति ॥ ४०३ ॥
 आकाशवाय्वोर्धर्मस्तु वङ्ङन्यादावुपलभ्यते ।
 यथा तथाकाशवाय्वोर्नञ्च्यार्धेर्धर्मं षक्ष्यते ॥ ४०४ ॥
 अतोऽप्रामाणिकमिति न ङ्ङिच्येदपि चिन्त्यताम् ।
 भांशव्याप्तिश्च भव्याप्तिर्विद्यते पावकादिषु ॥ ४०५ ॥
 तेनोपलभ्यते शब्दः कारणस्यातिरेकतः ।
 तथा नभस्वतो धर्मोऽप्यञ्च्यदावुपलभ्यते ॥ ४०६ ॥
 न तथा विद्यते व्याप्तिर्वङ्ङन्यादेः भनभस्वतोः ।
 सूक्ष्मत्वाद्दंशकव्याप्तेस्तद्धर्मो नोपलभ्यते ॥ ४०७ ॥
 कारणस्थानुत्प्रेषणं कार्यं सर्वत्र दृश्यते ।
 तस्मात्प्रामाण्यमेष्टव्यं बुधैः पञ्चीकृतेरपि ॥ ४०८ ॥

verses 409-416 The quintuplication of the Elements

॥ २३ ॥ पञ्चीकरणम् ॥

अनेनोद्भूतगुणकं भूतं वक्ष्येऽवधारय ।
 शब्दैकगुणमाकाशं शब्दस्पर्शगुणोऽनिलः ॥ ४०९ ॥
 तेजः शब्दस्पर्शरूपैर्गुणवत्कारणं ङ्ङमात् ।
 आपश्चतुर्गुणः शब्दस्पर्शरूपरसैः ङ्ङमात् ॥ ४१० ॥
 अतैश्चतुर्भिर्गन्धेन सङ्ग पञ्चगुणा मडी ।
 आकाशांशतया श्रोत्रं शब्दं गृह्णाति तद्गुणम् ॥ ४११ ॥
 त्वज्ज्मास्तंशकतया स्पर्शं गृह्णाति तद्गुणम् ।
 तेजोऽंशकतया चक्षु रूपां गृह्णाति तद्गुणम् ॥ ४१२ ॥
 अबंशकतया जिह्वा रसं गृह्णाति तद्गुणम् ।
 भूम्यंशकतया घ्राणं गन्धं गृह्णाति तद्गुणम् ॥ ४१३ ॥

करोति भांशकतया वाङ् शब्दोच्चारणक्रियाम् ।
 वाय्वंशकतया पादौ गमनादिक्रियापरौ ॥ ४१४ ॥
 तेजोशकतया पाणी वङ्-न्यायार्थनतत्परौ ।
 जलांशकतयोपस्थो रेतोमूत्रविसर्गकृत् ॥ ४१५ ॥
 भूम्यंशकतया पायुः कठिनं मलमुत्सृजेत् ।
 श्रोत्रस्य दैवतं दृक्स्थ्यात्त्वयो वायुर्दृशो रविः ॥ ४१६ ॥

verses 417-429 The deities presiding over the senses

॥ २४ ॥ छन्द्रीयदैवताः ॥

जिह्वाया वरुणो दैवं घ्राणस्य त्वश्विनावुभौ ।
 वायोऽग्निर्द्विस्तयोरिन्द्रः पादयोस्तु त्रिविक्रमः ॥ ४१७ ॥
 पायोर्मृत्युरुपस्थस्य त्वधिदैवं प्रजापतिः ।
 मनसो दैवतं यन्द्रो बुद्धेर्द्वैवं भृशस्यतिः ॥ ४१८ ॥
 रुद्रस्त्वलङ्कृतैर्द्वैवं क्षेत्रज्ञाश्चित्तदैवतम् ।
 द्विगाथा दैवताः सर्वाः भादिसत्वांशसम्भवाः ॥ ४१९ ॥
 सम्मिता छन्द्रीयस्थानेष्विन्द्रियाणां समन्ततः ।
 निगृह्णन्त्यनुगृह्णन्ति प्राणिकर्मानुरुपतः ॥ ४२० ॥
 शरीरकरणग्रामप्राणालमधिदैवताः ।
 पञ्चैते छेतवः प्रोक्ता निष्पत्तौ सर्वकर्मणाम् ॥ ४२१ ॥
 कर्मानुरुपेण गुणोद्यो भवे-
 द्गुणानुरुपेण मनःप्रवृत्तिः ।
 मनोनुवृत्तैरुभयात्मकेन्द्रियै-
 र्निर्वर्त्यते पुण्यमपुण्यमत्र ॥ ४२२ ॥
 करोति विज्ञानमयोऽभिमानं
 कर्ताऽभवेति तदात्मना स्थितः ।
 आत्मा तु साक्षी न करोति किञ्चि-
 न्न कारयत्येव तटस्थवत्सदा ॥ ४२३ ॥
 द्रष्टा श्रोता वक्ता कर्ता भोक्ता भवत्यलङ्कारः ।

स्वयमेतद्विकृतीनां साक्षी निर्वेष ओवात्मा ॥ ४२४ ॥

आत्मनः साक्षिमात्रत्वं न कर्तृत्वं न भोक्तृता ।

रविवत्प्राणिभिलोके क्षियमाणेषु कर्मसु ॥ ४२५ ॥

न ह्यर्थः कुरुते कर्म न कारयति जन्तवः ।

स्वस्वभावानुरोधेन वर्तन्ते स्वस्वकर्मसु ॥ ४२६ ॥

तथैव प्रत्यगात्मापि रविवन्निष्ठियात्मना ।

उदासीनतथैवास्ते दैडादीनां प्रवृत्तिषु ॥ ४२७ ॥

अज्ञात्वैवं परं तत्त्वं मायामोहितयेतसः ।

स्वात्मन्यारोपयन्त्येतत्कर्तृत्वाद्यन्यगोचरम् ॥ ४२८ ॥

आत्मस्वरूपमविचार्य विभूढबुद्धि-

रारोपयत्यभिलमेतदनात्मकार्यम् ।

स्वात्मन्यसङ्गयित्ति निष्ठिय अेव यन्त्रे

दूरस्थमेघकृतधावनवद्भ्रमेण ॥ ४२९ ॥

verses 430-433 The Creation of the gross Universe

॥ २५ ॥ जगदुत्पत्तिः ॥

आत्मानात्मविवेकं स्फुटतरमत्रे निवेदयिष्यामः ।

धममाकर्णय विद्मन् जगदुत्पत्तिप्रकारमावृत्त्या ॥ ४३० ॥

पञ्चीकृतेभ्यः षादित्यो भूतेभ्यस्त्वीक्षयेशितुः ।

समुत्पन्नमिदं स्थूलं ब्रह्माण्डं सयराचरम् ॥ ४३१ ॥

ग्रीड्याधोषधयः सर्वा वायुतेजोभ्युभूमयः ।

सर्वेषामध्यभूदन्नं यतुर्विधशरीरिणाम् ॥ ४३२ ॥

केचिन्मारुतभोजनाः षलु परे यन्द्रार्कतेजोऽशनाः

केचित्तोयकण्ठाशिनोऽपरिमिताः केचित्तु मृद्भक्षकाः ।

केचित्पर्शिलातृणादनपराः केचित्तु मांसाशिनः

केचिद्ग्रीडियवान्नभोजनपरा ज्वन्त्यमी जन्तवः ॥ ४३३ ॥

verses 434-456 The four different kinds of beings

॥ २६ ॥ यतुर्विधं भूतजातम् ॥

जरायुजाऽऽजस्वेदजोद्भिज्जनाद्याश्चतुर्विधाः ।

स्वस्वकर्मानुसृपेण जातास्तिष्ठन्ति जन्तवः ॥ ४३४ ॥

यत्र जाता जरायुभ्यस्ते नराद्या जरायुजाः ।

आऽऽजस्ते स्युराऽऽभ्यो जाता ये विडगाद्यः ॥ ४३५ ॥

स्वेदाज्जाताः स्वेदजस्ते यूका लूक्षाद्योऽपि य ।

भूमिमुद्भिधे ये जाता उद्भिज्जनास्ते द्रुमाद्यः ॥ ४३६ ॥

धृष्टं स्थूलवपुर्जातं भौतिकं य यतुर्विधम् ।

सामान्येन समष्टिः स्यादेकधीविषयत्वतः ॥ ४३७ ॥

अेतत्समष्टयवच्छिन्नं यैतन्मं इलसंयुतम् ।

प्राडुर्वैश्वानर इति विराडिति य वैदिकाः ॥ ४३८ ॥

वैश्वानरो विश्वनरेष्व्वात्मत्वेनाभिमानतः ।

विराट् स्याद्विधित्वेन स्वयमेव विराजनात् ॥ ४३९ ॥

यतुर्विधं भूतजातं तत्तज्जातिविशेषतः ।

नैकधीविषयत्वेन पूर्ववद्व्यष्टिरिष्यते ॥ ४४० ॥

साभासं व्यष्ट्युपहितं तत्तादात्म्यमुपागतम् ।

यैतन्मं विश्वं इत्याडुर्वैदान्तनयकोविदाः ॥ ४४१ ॥

विश्वस्मिन्स्थूलदेहेऽत्र स्वाभिमानेन तिष्ठति ।

यतस्ततो विश्वं इति नाम्ना सार्थो भवत्ययम् ॥ ४४२ ॥

व्यष्टिरेषास्य विश्वस्य भवति स्थूलविग्रहः ।

उच्यतेऽन्नविकारित्वात्कोशोऽन्नमय इत्ययम् ॥ ४४३ ॥

देहोऽयं पितृभुक्तान्नविकाराच्छुक्ल शोणितात् ।

जातः प्रवर्धतेऽन्नेन तदभावे विनश्यति ॥ ४४४ ॥

तस्मादन्नविकारित्वेनायमन्नमयो मतः ।

आस्थादकत्वादेतस्याप्यसेः कोशवदात्मनः ॥ ४४५ ॥

आत्मनः स्थूलभोगानामेतदायतनं विदुः ।

शब्दादिविषयान्मुद्गुक्ते स्थूलान्स्थूलात्मनि स्थितः ॥ ४४६ ॥

बहिरात्मा ततः स्थूलभोगायतनमुच्यते ।

छन्द्रेयैरुपनीतानां शब्दादीनामयं स्वयम् ।

देहेन्द्रियमनोयुक्तो भोक्तेत्याहुर्मनीषिणः ॥ ४४७ ॥

ऐकादशद्वारवतील देहे

सौधे मडाराज एवाक्षवर्गे ।

संसेव्यमानो विषयोपभोगा-

नुपाधिसंस्थो बुभुजेऽयमात्मा ॥ ४४८ ॥

ज्ञानेन्द्रियाणि निजद्वैवतयोदितानि

कर्मेन्द्रियाण्यपि तथा मन आदिकानि ।

स्वस्वप्रयोजनविधौ नियतानि सन्ति

यत्नेन किङ्करजना एव तं भजन्ते ॥ ४४९ ॥

यत्रोपमुद्गुक्ते विषयान्स्थूलानेष मडामतिः ।

अहं ममेति सैषास्यावस्था जाग्रदितिर्यते ॥ ४५० ॥

येतत्समष्टिव्यष्टयोश्चोभयोरध्यभिमानिनोः ।

तद्विश्ववैश्वानरयोरभेदः पूर्ववन्मतः ॥ ४५१ ॥

स्थूलसूक्ष्मकारणान्याः प्रपञ्चा ये निरूपिताः ।

ते सर्वेऽपि मिलित्वैकः प्रपञ्चोऽपि मडान्भवेत् ॥ ४५२ ॥

मडाप्रपञ्चावच्छिन्नं विश्वप्राज्ञादिलक्षणम् ।

विराडादीशपर्यन्तं चैतन्यं यैकमेव तत् ॥ ४५३ ॥

यदनाद्यन्तमव्यक्तं चैतन्यमजमक्षरम् ।

मडाप्रपञ्चेन सडाविविक्तं सदद्योऽग्नवत् ॥ ४५४ ॥

तत्सर्वं भ्रष्ट्विदं ब्रह्मेत्यस्य वाक्यस्य पण्डितैः ।

वाच्यार्थं एति निर्णीतं विविक्तं लक्ष्यं एत्यपि ॥ ४५५ ॥

स्थूलाद्यज्ञानपर्यन्तं कार्यकारणलक्षणम् ।

दृश्यं सर्वमनात्मेति विज्ञानीलि विद्यक्षणम् ॥ ४५६ ॥

दृष्टिसंस्थितपीतेन शङ्खः पीतायते किमु ॥ ४६५ ॥

वातकल्पितनैल्येन व्योम किं मलिनायते ।

शिष्यः —

प्रत्यगात्मन्यविषयेऽनात्माध्यासः कथं प्रभो ॥ ४६६ ॥

पुरो दृष्टे हि विषयेऽध्यस्यन्ति विषयान्तरम् ।

तदृष्टं शुक्तिरज्ज्वाद्यौ सादृश्याद्यनुबन्धतः ॥ ४६७ ॥

परत्र पूर्वदृष्टस्यावभासः स्मृतिलक्षणः ।

अध्यासः स कथं स्वामिन् भवेदात्मन्यगोचरे ॥ ४६८ ॥

नानुभूतः कदाप्यात्माननुभूतस्य वस्तुनः ।

सादृश्यं सिध्यति कथमनात्मनि विलक्षणो ॥ ४६९ ॥

अनात्मन्यात्मताध्यासः कथमेष समागतः ।

निवृत्तिः कथमेतस्य केनोपायेन सिध्यति ॥ ४७० ॥

उपाधियोग उभयोः सम अवेशज्ज्वयोः ।

ज्ज्वस्यैव कथं बन्धो नेश्वरस्यास्ति तत्कथम् ॥ ४७१ ॥

अेतत्सर्वं दयादृष्ट्या करामलकवत्सुकुटम् ।

प्रतिपाद्य सर्वज्ञ श्रीगुरो करुणानिधे ॥ ४७२ ॥

श्रीगुरुः —

न तावदयमेकान्तेनात्माऽविषय ष्यते ।

अस्यास्मत्प्रत्ययार्थत्वात्परोक्षाख्य सर्वशः ॥ ४७३ ॥

प्रसिद्धिरात्मनोऽस्त्येव न कस्यापि न दृश्यते ।

प्रत्ययो नाडमस्मीति न ल्यस्ति प्रत्यगात्मनि ॥ ४७४ ॥

न कस्यापि स्वसद्भावे प्रमाणाभिकाङ्क्षते ।

प्रमाणानां य प्रामाण्यं यन्मूलं किंनु बोधयेत् ॥ ४७५ ॥

मायाकार्यैस्तिरोभूतो नैष आत्मानुभूयते ।

मेघवृन्दैर्यथा भानुस्तथायमडमादितिः ॥ ४७६ ॥

पुरस्थ अेव विषये वस्तुन्यध्यस्यतामिति ।

नियमो न कृतः सद्भिर्भ्रान्तिरेवात्र कारणम् ॥ ४७७ ॥

दृगाद्यविषये व्योम्नि नीलतादिति यथाबुधाः ।

अध्यस्यन्ति तथैवास्मिन्नात्मन्यपि मतिभ्रमात् ॥ ४७८ ॥

अनात्मन्यात्मताध्यासे न सादृश्यमपेक्ष्यते ।

पीतोऽयं शङ्ख एत्यादौ सादृश्यं किमपेक्षितम् ॥ ४७९ ॥

निरुपाधिभ्रमेष्वस्य नैवापेक्षा प्रदृश्यते । ष्वस्मिन्नैवा

सोपाधिष्वेव तदृष्टं रञ्जुसर्पभ्रमादिषु ॥ ४८० ॥

तथापि किञ्चिद्द्रक्ष्यामि सादृश्यं शृणु तत्परः ।

अत्यन्तनिर्मलः सूक्ष्म आत्मायमतिभास्वरः ॥ ४८१ ॥

बुद्धिस्तथैव सत्त्वात्मा साभासा भास्वरामला ।

सांनिध्यादात्मवद्भाति सूर्यवत्स्फुटिको यथा ॥ ४८२ ॥

आत्माभासं ततो बुद्धिर्बुद्ध्याभासं ततो मनः ।

अक्षाणि मन आभासान्यक्षाभासमिदं वपुः ।

अत एवात्मताबुद्धिर्दृष्टाक्षादावनात्मनि ॥ ४८३ ॥

मूढानां प्रतिभिम्बादौ बालानामिव दृश्यते ।

सादृश्यं विधते बुद्ध्यावात्मनोऽध्यासकारणम् ॥ ४८४ ॥

अनात्मन्यलमित्येव योऽयमध्यास इरितः ।

स्याद्दुत्तरोत्तराध्यासे पूर्वपूर्वस्तु कारणम् ॥ ४८५ ॥

सुप्तिमूर्छोत्थितेष्वेव दृष्टः संसारलक्षणः ।

अनादिशेषाविधा तत्संस्कारोऽपि य तादृशः ॥ ४८६ ॥

अध्यासबाधागमनस्य कारणं

शृणु प्रवक्ष्यामि समाहितात्मा ।

यस्मादिदं प्राप्तमनर्थजातं

जन्माध्ययव्याधिजराधिदुःखम् ॥ ४८७ ॥

आत्मोपाधेरविधाया अस्ति शक्तिद्वयं मलत् ।

विक्षेप आवृत्तिश्चेति याभ्यां संसार आत्मनः ॥ ४८८ ॥

आवृत्तिस्तमसः शक्तिस्तदध्यावरणकारणम् ।

मूलाविधैति सा प्रोक्ता यथा सम्मोहितं जगत् ॥ ४८९ ॥

विवेकवानध्यतियौक्तिः कोऽपि

श्रुतात्मतत्त्वोऽपि य पण्डितोऽपि ।

शक्त्या यथा संवृतभोधदृष्टि-

शात्मानमात्मस्थमिमं न वेद ॥ ४८० ॥

विक्षेपनाम्नी रजसस्तु शक्तिः

प्रवृत्तिउत्तुः पुरुषस्य नित्यम् ।

स्थूलादिलिङ्गान्तमशेषमेतद्-

यथा सदात्मन्यसदेव सूयते ॥ ४८१ ॥

निद्रा यथा पुरुषमप्रमत्तं

समावृणोतीयमपि प्रतीयम् ।

तथा वृणोत्यावृतिशक्तिरन्त-

र्विक्षेपशक्तिं परिशृम्भयन्ती ॥ ४८२ ॥

शक्त्या मढत्यावरणाभिधानया

समावृते सत्यमलस्वरूपे ।

पुमाननात्मन्यलमेष अवे-

त्यात्मत्वबुद्धिं विदधाति भोडात् ॥ ४८३ ॥

यथा प्रसुप्तिप्रतिभासदेहे

स्वात्मत्वधीरेष तथा ह्यनात्मनः ।

जन्माध्ययक्षुद्भयतृट्छमादी-

नारोपयत्यात्मनि तस्य धर्मान् ॥ ४८४ ॥

विक्षेपशक्त्या परियोधमानः

करोति कर्माण्युभयात्मकानि ।

भुञ्जान अतत्कलमय्युपात्तं

परिभ्रमत्येष भवाम्भुराशौ ॥ ४८५ ॥

अध्यासदोषात्समुपागतोऽयं

संसारबन्धः प्रबलः प्रतीयः ।

यद्योगतः क्लिश्यति गर्भवास-

जन्माध्ययकलेशभयैरजस्रम् ॥ ४८६ ॥

अध्यासो नाम भल्वेष वस्तुनो योऽन्यथाग्रहः ।

स्वाभाविकभ्रान्तिमूलं संसृतेरादिकारणम् ॥ ४८७ ॥

सर्वानर्थस्य तद्बीजं योऽन्यथाग्रह आत्मनः ।

ततः संसारसम्पातः सन्ततकलेशलक्षणः ॥ ४८८ ॥

अध्यासादेव संसारो नष्टेऽध्यासे न दृश्यते ।

तदेतद्दुभयं स्पष्टं पश्य त्वं बद्धमुक्तयोः ॥ ४८९ ॥

बद्धं प्रवृत्तितो विद्धि मुक्तं विद्धि निवृत्तितः ।

प्रवृत्तिरेव संसारो निवृत्तिर्मुक्तिरिष्यते ॥ ५०० ॥

आत्मनः सोऽयमध्यासो मिथ्याज्ञानपुरःसरः ।

असत्कल्पोऽपि संसारं तनुते रज्जुसर्पवत् ॥ ५०१ ॥

उपाधियोगसाम्येऽपि ज्ववत्परमात्मनः ।

उपाधिभेदान्नो बन्धस्तत्कार्यमपि डिञ्चन ॥ ५०२ ॥

अस्योपाधिः शुद्धसत्त्वप्रधाना

माया यत्र त्वस्य नास्त्यल्पभावः ।

सत्त्वस्यैवोत्कृष्टता तेन बन्धो

नो विक्षेपस्तत्कृतो लेशमात्रः ॥ ५०३ ॥

सर्वज्ञोऽप्रतिबद्धबोधविभवस्तेनैव देवः स्वयं

मायां स्वामवलम्ब्य निश्चलतया स्वस्थन्वृत्तिः प्रभुः ।

सृष्टिस्थित्यदनप्रवेशयमनव्यापारमात्रेच्छया

दुर्वन्कीऽति तद्रजस्तम उभे संस्तव्य शक्त्या स्वया ॥ ५०४ ॥

तस्मादावृत्तिविक्षेपौ डिञ्चित्कर्तुं न शक्नुतः ।

स्वयमेव स्वतन्त्रोऽसौ तत्प्रवृत्तिनिरोधयोः ॥ ५०५ ॥

तमेव साधुर्मेति श्रुतिर्वक्ति मडेशितुः ।

निग्राहेऽनुग्राहे शक्तिरावृत्तिविक्षेपयोर्यतः ॥ ५०६ ॥

रजसस्तमसश्चैव प्राबल्यं सत्त्वदानतः ।

ज्वोपाधौ तथा ज्वे तत्कार्यं बलवत्तरम् ॥ ५०७ ॥

तेन बन्धोऽस्य ज्वस्य संसारोऽपि य तत्कृतः ।

सम्प्राप्तः सर्वदा यत्र दुःखं भूयः स षक्षते ॥ ५०८ ॥

अेतस्य संसृतेर्दुर्ध्यासोऽर्थविपर्ययः ।

अध्यासमूलमज्ञानमादुरावृत्तिलक्षणम् ॥ ५०९ ॥

verses 510-519 Knowledge destroys Ignorance, not Action

॥ २८ ॥ अज्ञाननिवृत्तिः ॥

अज्ञानस्य निवृत्तिस्तु ज्ञानेनैव न कर्मणा ।

अविरोधितया कर्म नैवाज्ञानस्य बाधकम् ॥ ५१० ॥

कर्मणा जायते जन्तुः कर्मणैव प्रलीयते ।

कर्मणः कार्यमेवैषा जन्ममृत्युपरम्परा ॥ ५११ ॥

नैतस्मात्कर्मणः कार्यमन्यदस्ति विलक्षणम् ।

अज्ञानकार्यं तत्कर्म यतोऽज्ञानेन वर्धते ॥ ५१२ ॥

यद्येन वर्धते तेन नाशस्तस्य न सिध्यति ।

येन यस्य सखावस्था निरोधाय न कल्पते ॥ ५१३ ॥

नाशकत्वं तद्बुभयोः को नु कल्पयितुं क्षमः ।

सर्वं कर्माविरोध्येव यतोऽज्ञानस्य सर्वदा ॥ ५१४ ॥

ततोऽज्ञानस्य विच्छित्तिः कर्मणा नैव सिध्यति ।

यस्य प्रध्वंसजनको यत्संयोगोऽस्ति तत्क्षणे ॥ ५१५ ॥

तयोरेव विरोधित्वं युक्तं भिन्नस्वभावयोः ।

तमःप्रकाशयोर्यद्बुभयोरपरविरोधिता ॥ ५१६ ॥

अज्ञानज्ञानयोस्तद्बुभयोरेव दृश्यते ।

न ज्ञानेन विनाऽज्ञाननाशः केनापि सिध्यति ॥ ५१७ ॥

तस्मादज्ञानविच्छित्त्यै ज्ञानं सम्पाद्येत्सुधीः ।

आत्मानात्मविवेकेन ज्ञानं सिध्यति नान्यथा ॥ ५१८ ॥

युक्त्यात्मानात्मनोस्तस्मात्करणीयं विवेचनम् ।

अनात्मन्यात्मताबुद्धिग्रन्थिर्येन विदीर्यते ॥ ५१९ ॥

verses 520-611 Refutation of the false doctrines

॥ २९ ॥ कुमत षडनम् ॥ ५२०-६११

आत्मानात्मविवेकार्थं विवादीऽयं निरूप्यते ।

येनात्मानात्मनोस्तत्त्वं विविक्तं प्रस्कृटायते ॥ ५२० ॥

मूढा अश्रुतवेदान्ताः स्वयं पण्डितमानिनः ।
एशप्रसादरहिताः सद्गुरोश्च भङ्गिर्मुखाः ॥ ५२१ ॥
विवदन्ति प्रकारं तं शृणु वक्ष्यामि सादरम् ।
अत्यन्तपामरः कश्चित्पुत्र आत्मेति मन्यते ॥ ५२२ ॥
आत्मनीव स्वपुत्रेऽपि प्रबलप्रीतिदर्शनात् ।
पुत्रे तु पुष्टे पुष्टोऽहं नष्टे नष्टोऽहमित्यतः ॥ ५२३ ॥
अनुभूतिबलाख्यापि युक्तितोऽपि श्रुतेरपि ।
आत्मा वै पुत्रनामासीत्येवं य वदति श्रुतिः ॥ ५२४ ॥
दीपादीपो यथा तद्भस्मितुः पुत्रः प्रजायते ।
पितृगुणानां तनये बीजाङ्कुरवदीक्षाणात् ॥ ५२५ ॥
अतोऽयं पुत्र आत्मेति मन्यते भ्रान्तिमत्तमः ।
तन्मतं दूषयत्यन्यः पुत्र आत्मा कथं त्विति ॥ ५२६ ॥
प्रीतिमात्रात्कथं पुत्र आत्मा भवितुमर्हति ।
अन्यत्रापि क्षयते प्रीतिः क्षेत्रपात्रधनादिषु ॥ ५२७ ॥
पुत्राद्धिशिष्टा देहेऽस्मिन्प्राणिनां प्रीतिरिष्यते ।
प्रदीप्ते भवने पुत्रं त्यक्त्वा जन्तुः पलायते ॥ ५२८ ॥
तं विक्रीणाति देहार्थं प्रतिकूलं निडन्ति य ।
तस्मादात्मा तु तनयो न भवेद्य कदाचन ॥ ५२९ ॥
गुणारूपादिसादृश्यं दीपवन्न सुते पितुः ।
अव्यङ्गाज्जायते व्यङ्गः सुगुणादपि दुर्गुणः ॥ ५३० ॥
आभासमात्रास्ताः सर्वा युक्तयोऽप्युक्तयोऽपि य ।
पुत्रस्य पितृवद्देहे सर्वकार्येषु वस्तुषु ॥ ५३१ ॥
स्वामित्वधोतनायास्मिन्नात्मत्वमुपयर्थते ।
श्रुत्या तु मुष्यथा वृत्त्या पुत्र आत्मेति नोच्यते ॥ ५३२ ॥
औपचारिकमात्मत्वं पुत्रे तस्मान्न मुष्यतः ।
अलम्पदप्रत्ययार्थो देह एव न येतरः ॥ ५३३ ॥
प्रत्यक्षः सर्वजन्तूनां देहोऽहमिति निश्चयः ।
अेष पुरुषोऽन्नरसमय इत्यपि य श्रुतिः ॥ ५३४ ॥

पुरुषत्वं वदत्यस्य स्वात्मा हि पुरुषस्ततः ।
 आत्मायं देह एवेति यावद्विज्ञा विनिश्चितम् ॥ ५३५ ॥
 तन्मतं दूषयत्यन्योऽसलमानः पृथग्जनः ।
 देह आत्मा कथं नु स्यात्परतन्त्रो ह्ययेतनः ॥ ५३६ ॥
 इन्द्रियैश्चात्यमानोऽयं येष्टते न स्वतः क्वचित् ।
 आश्रयश्चक्षुरादीनां गृहवद्गृहमेधिनाम् ॥ ५३७ ॥
 बाल्यादिनानावस्थावाग्शुक्लशोणितसम्भवः ।
 अतः कदापि देहस्य नात्मत्वमुपपद्यते ॥ ५३८ ॥
 बधिरोऽलं य काणोऽलं मूक इत्यनुभूतितः ।
 इन्द्रियाणि भवन्त्यात्मा येषामस्त्यर्थवेदनम् ॥ ५३९ ॥
 इन्द्रियाणां येतनत्वं देहे प्राणाः प्रजापतिम् ।
 ऐतमेत्येत्युचिरिति श्रुत्यैव प्रतिपाद्यते ॥ ५४० ॥
 यतस्तस्मादिन्द्रियाणां युक्तमात्मत्वमित्यमुम् ।
 निश्चयं दूषयत्यन्योऽसलमानः पृथग्जनः ॥ ५४१ ॥
 इन्द्रियाणि कथं त्वात्मा करणानि कुठारवत् ।
 करणस्य कुठारदेश्चेतनत्वं न लीक्ष्यते ॥ ५४२ ॥
 श्रुत्याधिदेवतामेवेन्द्रियेषूपययते ।
 न तु साक्षादिन्द्रियाणां येतनत्वमुदीर्यते ॥ ५४३ ॥
 अयेतनस्य दीपादेरर्थाभासकता यथा ।
 तथैव यक्षुरादीनां जडानामपि सिध्यति ॥ ५४४ ॥
 इन्द्रियाणां येष्टयिता प्राणोऽयं पञ्चवृत्तिकः ।
 सर्वावस्थास्ववस्थावाऽसोऽयमात्मत्वमर्हति ।
 अलं क्षुधावांस्तृष्णावानित्याद्यनुभवादपि ॥ ५४५ ॥
 श्रुत्यान्योऽन्तर आत्मा प्राणमय इतीर्यते यस्मात् ।
 तस्मात्प्राणस्यात्मत्वं युक्तं नो करणसंज्ञानां क्वापि ॥ ५४६ ॥
 इति निश्चयमेतस्य दूषयत्यपरो जडः ।
 भवत्यात्मा कथं प्राणो वायुरेवैष आन्तरः ॥ ५४७ ॥

भुक्तिर्यात्यन्तरायाति भस्त्रिकावायुवन्मुहुः ।
 न छितं वाऽछितं वा स्वमन्यद्वा वेदं किञ्चन ॥ ५४८ ॥
 जडस्वभावश्चपलः कर्मयुक्तश्च सर्वदा ।
 प्राणस्य भानं मनसि स्थिते सुप्ते न दृश्यते ॥ ५४९ ॥
 मनस्तु सर्वं जानाति सर्ववेदनकारणम् ।
 यत्तस्मान्मन एवात्मा प्राणस्तु न कदाचन ॥ ५५० ॥
 सङ्कल्पवानलं चिन्तावानलं च विकल्पवान् ।
 एत्याधुनुभवान्योऽन्तर आत्मा मनोमयः ॥ ५५१ ॥
 एत्यादिश्रुतिसद्भावाद्युक्ता मनस आत्मता ।
 एति निश्चयमेतस्य दूषयत्यपरो जडः ॥ ५५२ ॥
 कथं मनस आत्मत्वं करणस्य दृगादिवत् ।
 कर्तृप्रयोज्यं करणं न स्वयं तु प्रवर्तते ॥ ५५३ ॥
 करणप्रयोक्ता यः कर्ता तस्यैवात्मत्वमर्हति ।
 आत्मा स्वतन्त्रः पुरुषो न प्रयोज्यः कदाचन ॥ ५५४ ॥
 अलं कर्तास्म्यलं भोक्ता सुभीत्यनुभवाद्यपि ।
 बुद्धिरात्मा भवत्येव बुद्धिर्धर्मो ज्येष्ठकृतिः ॥ ५५५ ॥
 अन्योऽन्तर आत्मा विज्ञानमय एति वदति निगमः ।
 मनसोऽपि च भिन्नं विज्ञानमयं कर्तृरुपमात्मानम् ॥ ५५६ ॥
 विज्ञानं यज्ञं तनुते कर्माणि तनुतेऽपि च ।
 एत्यस्य कर्तृता श्रुत्या मुपतः प्रतिपाद्यते ।
 तस्माद्युक्तात्मता बुद्धेरिति औद्धेन निश्चितम् ॥ ५५७ ॥
 प्राभाकरतार्किकश्च तावुभावध्यमर्षया ।
 तन्निश्चयं दूषयतो बुद्धिरात्मा कथं न्विति ॥ ५५८ ॥
 बुद्धेरज्ञानकार्यत्वाद्धिनाशित्वात्प्रतिक्षणम् ।
 बुद्ध्यधीनां च सर्वेषामज्ञाने लयदर्शनात् ॥ ५५९ ॥
 अज्ञोऽलमित्यनुभवादास्त्रीबावादिगोचरात् ।
 भवत्यज्ञानमेवात्मा न तु बुद्धिः कदाचन ॥ ५६० ॥
 विज्ञानमयादन्यं त्वानन्दमयं परं तथात्मानम् ।

अन्योऽन्तर आत्मानन्दमयं इति छि वेदति वेदोऽपि ॥ ५६१ ॥

दुःखप्रत्ययशून्यत्वादानन्दमयता मता ।

अज्ञाने सकलं सुप्तौ बुद्ध्यद्वादि प्रविलीयते ॥ ५६२ ॥

दुःखिनोऽपि सुषुप्त्यादावानन्दमयता ततः ।

सुप्तौ किञ्चिन्न ज्ञानामीत्यनुभूतिश्च दृश्यते ॥ ५६३ ॥

यत एवमतो युक्ता ज्ञानस्थात्मता ध्रुवम् ।

इति तन्निश्चयं भाट्टा दूषयन्ति स्वयुक्तिभिः ॥ ५६४ ॥

कथमज्ञानमेवात्मा ज्ञानं याप्युपलभ्यते ।

ज्ञानाभावे कथं विद्युरज्ञोऽलमिति याज्ञताम् ।

अस्वाप्सं सुषुप्तमेवालं न ज्ञानाभ्यत्र किञ्चन ॥ ५६५ ॥

इत्यज्ञानमपि ज्ञानं प्रबुद्धेषु प्रदृश्यते ।

प्रज्ञानघन एवानन्दमयं इत्यपि श्रुतिः ॥ ५६६ ॥

प्रब्रवीत्युभयात्मत्वमात्मनः स्वयमेव छि ।

आत्मातश्चिज्जडतनुः अद्योत इव सम्मतः ॥ ५६७ ॥

न केवलाज्ञानमयो घटकुड्यादिवज्जडः ।

इति निश्चयमेतेषां दूषयत्यपरो जडः ॥ ५६८ ॥

ज्ञानाज्ञानमयस्त्वात्मा कथं भवितुमर्हति ।

परस्परविरुद्धत्वात्तेजस्तिमिरवत्तयोः ॥ ५६९ ॥

सामानाधिकरण्यं वा संयोगो वा समाश्रयः ।

तमःप्रकाशवज्ज्ञानाज्ञानयोर्न छि सिध्यति ॥ ५७० ॥

अज्ञानमपि विज्ञानं बुद्धिर्वापि य तद्गुणः ।

सुषुप्तौ नोपलभ्यन्ते यत्किञ्चिदपि वापरम् ॥ ५७१ ॥

मात्रादिलक्षणं किं तु शून्यमेवोपलभ्यते ।

सुषुप्तौ नान्यदस्त्येव नाडमप्यासमित्यनु ॥ ५७२ ॥

सुप्तोत्थितजनैः सर्वैः शून्यमेवानुस्मर्यते ।

यत्ततः शून्यमेवात्मा न ज्ञानाज्ञानलक्षणः ॥ ५७३ ॥

वेदेनाप्यसदेवेदमत्र आसीदिति स्फुटम् ।

निरुच्यते यतस्तस्माच्छून्यस्यैवात्मता मता ॥ ५७४ ॥

असन्नेव घटः पूर्वं जायमानः प्रदृश्यते ।
 न छि कुम्भः पुरैवान्तः स्थित्वोदोति बहिर्मुपः ॥ ५७५ ॥
 यत्तस्मादसतः सर्वं सदिदं समजायत ।
 ततः सर्वात्मना शून्यस्यैवात्मत्वं समर्हति ॥ ५७६ ॥
 धृत्येवं पण्डितम्मन्त्रैः परस्परविरोधिभिः ।
 तत्तन्मतानुरुपाल्पश्रुतियुक्त्यनुभूतिभिः ॥ ५७७ ॥
 निर्णीतमतजातानि पण्डितान्येव पण्डितैः ।
 श्रुतिभिश्चाप्यनुभवैर्बाधकैः प्रतिवादिनाम् ॥ ५७८ ॥
 यतस्तस्मात्तु पुत्रादेः शून्यान्तस्य विशेषतः ।
 सुसाधितमनात्मत्वं श्रुतियुक्त्यनुभूतिभिः ॥ ५७९ ॥
 न छि प्रमाणान्तरभाधितस्य
 याथार्थ्यमङ्गीकृत्यते मउद्भिः ।
 पुत्रादिशून्यान्तमनात्मतत्त्व-
 मित्येव विस्पष्टमतः सुजातम् ॥ ५८० ॥
 शिष्यः ।
 सुषुम्निकाले सकले विलीने
 शून्यं विना नान्यद्विडोपलभ्यते ।
 शून्यं त्वनात्मा न ततः परः
 कोऽप्यात्माभिधानस्त्वनुभूयतेऽर्थः ॥ ५८१ ॥
 यद्यस्ति यात्मा किमु नोपलभ्यते
 सुमौ यथा तिष्ठति किं प्रमाणात् ।
 किं लक्षाणोऽसौ स कथं न बाध्यते
 प्रबाध्यमानेष्वडमादिषु स्वयम् ॥ ५८२ ॥
 अतत्संशयजातं मे वृद्धयग्रन्थिलक्षणात् ।
 छिन्धि युक्तिमहाप्रज्ञाधारया कृपया गुरो ॥ ५८३ ॥
 श्रीगुरः ।
 अतिसूक्ष्मतरः प्रश्नस्तवायं सदृशो मतः ।
 सूक्ष्मार्थदर्शनं सूक्ष्मबुद्धिष्वेव प्रदृश्यते ॥ ५८४ ॥

शृणु वक्ष्यामि सकलं यद्यत्पृष्टं त्वयाधुना ।
 रडस्यं परमं सूक्ष्मं ज्ञातव्यं य मुमुक्षुभिः ॥ ५८५ ॥
 बुद्ध्यादि सकलं सुभावनुवीनं स्वकारणे ।
 अव्यक्ते वटवद्भ्रजे तिष्ठत्यविकृतात्मना ॥ ५८६ ॥
 तिष्ठत्येव स्वरूपेण न तु शून्यायते जगत् ।
 क्वचिदङ्कुररूपेण क्वचिद्भ्रजात्मना वटः ।
 कार्यकारणरूपेण यथा तिष्ठत्यदस्तथा ॥ ५८७ ॥
 अव्याकृतात्मनावस्थां जगतो वदति श्रुतिः ।
 सुषुप्त्यादिषु तद्भेदं तर्ज्यव्याकृतमित्यसौ ॥ ५८८ ॥
 धर्ममर्थमविज्ञाय निर्णीतं श्रुतियुक्तिभिः ।
 जगतो दर्शनं शून्यमिति प्रादुरतद्विदः ॥ ५८९ ॥
 नासतः सत उत्पत्तिः श्रूयते न य दृश्यते ।
 उदति नरशृङ्गाखिं भपुष्पाखिं भविष्यति ॥ ५९० ॥
 प्रभवति न हि कुम्भोऽविद्यमानो मृदश्चेत्
 प्रभवतु सिकताया वाधवा वाशिणो वा ।
 न हि भवति य ताभ्यां सर्वथा क्वापि तस्मा-
 धत उदयति योऽर्थोऽस्त्यत्र तस्य स्वभावः ॥ ५९१ ॥
 अन्यथा विपरीतं स्यात्कार्यकारणलक्षणम् ।
 नियतं सर्वशास्त्रेषु सर्वलोकेषु सर्वतः ॥ ५९२ ॥
 कथमसतः सज्जयेतेति श्रुत्या निषिद्ध्यते तस्मात् ।
 असतः सज्जननं नो घटते मिथ्यैव शून्यशब्दार्थः ॥ ५९३ ॥
 अव्यक्तशब्दिते प्राज्ञे सत्यात्मन्यत्र जाग्रति ।
 कथं सिध्यति शून्यत्वं तस्य भ्रान्तशिरोमणे ॥ ५९४ ॥
 सुषुप्तौ शून्यमेवेति केन पुंसा तवेरितम् ।
 उेतुनानुमितं केन कथं ज्ञातं त्वयोच्यताम् ॥ ५९५ ॥
 एति पृष्टो मूढतमो वदिष्यति डिमुत्तरम् ।
 नैवानुपपन्नं विद्गं वक्ता वा नास्ति कश्चन ।
 सुषुप्तिस्थितशून्यस्य बोद्धा को न्वात्मनः परः ॥ ५९६ ॥

स्वेनानुभूतं स्वयमेव वञ्जितं

स्वसुप्तिकाले स्थितशून्यभावम् ।

तत्र स्वसत्तामनवेक्ष्य मूढः

स्वस्यापि शून्यत्वमयं भ्रवीति ॥ ५८७ ॥

अवेद्यमानः स्वयमन्यलोडैः

सौषुप्तिकं धर्ममवैति साक्षात् ।

बुद्ध्याद्यभावस्य यं योऽत्र बोद्धा

स अत्र आत्मा भवति निर्विकारः ॥ ५८८ ॥

यस्येदं सकलं विभाति मडसा तस्य स्वयंज्योतिषः

सूर्यस्येव किमस्ति भासकमिड प्रज्ञादि सर्वं जडम् ।

न व्यर्कस्य विभासकं क्षितितले दृष्टं तथैवात्मनो

नान्यः कोऽप्यनुभासकोऽनुभविता नातः परः कश्चन ॥ ५८९ ॥

येनानुभूयते सर्वं जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु ।

विज्ञातारमिमं को नु कथं वेदितुमर्हति ॥ ६०० ॥

सर्वस्य दाढको वह्निर्वह्निर्नान्योऽस्ति दाढकः ।

यथा तथात्मनो ज्ञातुर्ज्ञाता कोऽपि न दृश्यते ॥ ६०१ ॥

उपलभ्येत केनायं व्युपलब्धा स्वयं ततः ।

उपलब्ध्यन्तराभावात्रायमात्मोपलभ्यते ॥ ६०२ ॥

बुद्ध्यादिवेद्यविलयाद्यमेकं अत्र

सुप्तौ न पश्यति शृणोति न वेत्ति किञ्चित् ।

सौषुप्तिकस्य तमसः स्वयमेव साक्षी

भूत्वात्र तिष्ठति सुप्तेन यं निर्विकल्पः ॥ ६०३ ॥

सुषुप्तावात्मसद्भावे प्रमाणां पण्डितोत्तमाः ।

विदुः स्वप्रत्यभिज्ञानमाबालवृद्धसम्मत्तम् ॥ ६०४ ॥

प्रत्यभिज्ञायमानत्वं लिङ्गमत्रानुमापकम् ।

स्मर्यमाणस्य सद्भावः सुषुप्तस्वाप्सामित्ययम् ॥ ६०५ ॥

पुरानुभूतो नो येत्तु स्मृतेरनुद्यो भवेत् ।

ध्यातव्यं यत्किञ्चित् सद्भावे मानमात्मनः ॥ ६०६ ॥

यत्रात्मनोऽकामयित्त्वबुद्धिः

स्वप्नानवेक्षापि च तत्सुषुप्तम् ।
 इत्यात्म सदभावे उदीर्यतेऽत्र
 श्रुत्यापि तस्माच्छ्रुतिरत्र मानम् ॥ ६०७ ॥
 अकामयितृता स्वप्नादर्शनं घटते कथम् ।
 अविद्यमानस्य तत् आत्मास्तित्वं प्रतीयते ॥ ६०८ ॥
 अेतैः प्रमाणैरस्तीति ज्ञातः साक्षितया बुधैः ।
 आत्मायं केवलः शुद्धः सच्चिदानन्दलक्षणः ॥ ६०९ ॥
 सत्त्वचित्तवानन्दतादिलक्षणं प्रत्यगात्मनः ।
 कालत्रयेऽप्य बाध्यत्वं सत्त्वं नित्यस्वरूपतः ॥ ६१० ॥
 शुद्धयैतन्यरूपत्वं चित्तं ज्ञानस्वरूपतः ।
 अभाएऽसुषुप्तरूपत्वादानन्दत्वमितीर्यते ॥ ६११ ॥

verses 612-617 The eternal nature of the Atman

॥ ३० ॥ शाश्वतलक्षणाम् ॥
 अनुस्यूतात्मनः सत्ता जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु ।
 अलमस्मीत्यतो नित्यो भवत्यात्मायमव्ययः ॥ ६१२ ॥
 सर्वदाप्यासमित्येवाभिन्नप्रत्यय ईक्ष्यते ।
 कदापि नासं नेत्यस्मादात्मनो नित्यता मता ॥ ६१३ ॥
 आयातासु गतासु शैशवमुभावस्थासु जाग्रन्मुभा-
 र्वन्यास्वप्यपिलासु वृत्तिषु धियो दृष्टास्वदृष्टास्वपि ।
 गङ्गाभङ्गपरम्परासु जलवत्सत्तानुवृत्तात्मन-
 स्तिष्ठत्येव सदा स्थिरालमलमित्येकात्मता साक्षिणः ॥ ६१४ ॥
 प्रतिपदमलमाद्यो विभिन्नाः
 क्षणपरिणामितया विकारिणस्ते ।
 न परिणतिरमुष्य निष्कलत्वा-
 द्यमविकार्यत एव नित्य आत्मा ॥ ६१५ ॥
 यः स्वप्नद्राक्षमलं सुषुप्तं योऽ-
 स्वाप्सं स एवास्म्यथ जाग्रदुक्तः ।

धृत्येवमच्छिन्नतथानुभूयते

सत्तात्मनो नास्ति छि संशयोऽत्र ॥ ६१६ ॥

श्रुत्युक्ताः षोडशकलाश्चिदाभासस्य नात्मनः ।

निष्कलत्वान्नास्य लयस्तस्मान्नित्यत्वमात्मनः ॥ ६१७ ॥

verses 618-622 The intelligent nature of the Atman

॥ ३१ ॥ चित्स्वरूपम् ॥

जडप्रकाशकः सूर्यः प्रकाशात्मैव नो जडः ।

बुद्ध्यादिभासकस्तस्माच्चित्स्वरूपस्तथा मतः ॥ ६१८ ॥

कुड्यादेस्तु जडस्य नैव घटते भानं स्वतः सर्वदा

सूर्यादिप्रभया विना डवचिदपि प्रत्यक्षमेतत्तथा ।

बुद्ध्यादेरपि न स्वतोऽस्त्यणुरपि स्फूर्तिर्विनेवात्मना

सोऽयं डेवलचिन्मयश्श्रुतिमतो भानुर्यथा रुड्मयः ॥ ६१९ ॥

स्वभासने वान्यपदार्थभासने

नार्कः प्रकाशान्तरमीषदिच्छति ।

स्वभोधने वाप्यडमादिभोधने

तथैव सिद्धान्तुरयं परात्मा ॥ ६२० ॥

अन्यप्रकाशं न डिमप्यपेक्ष्य

यतोऽयमाभाति निजात्मनैव ।

ततः स्वयंज्योतिरयं चिदात्मा

न ड्यात्मभासने परदीप्यपेक्षा ॥ ६२१ ॥

यं न प्रकाशयति डिञ्चिदिनोऽपि यन्द्रः

नो विद्युतः डिमुत वह्निरयं मितामः ।

यं भान्तमेतमनुभाति जगत्समस्तं

सोऽयं स्वयं स्फुरति सर्वदशासु यात्मा ॥ ६२२ ॥

verses 623-634 The blissful nature of the Atman

॥ ३२ ॥ आनन्दस्वरूपम् ॥

आत्मनः सुभस्वर्तुपादानन्दत्वं स्वलक्षणम् ।

परप्रेमास्पदत्वेन सुभर्तुपत्वमात्मनः ॥ ६२३ ॥

सुभर्तुषु सर्वेषां प्रीतिः सावधिरीक्ष्यते ।

कदापि नावधिः प्रीतेः स्वात्मनि प्राणिनां क्वचित् ॥ ६२४ ॥

क्षीणोन्द्रियस्य शूर्णस्य सम्प्राप्तोत्कमणस्य वा ।

अस्ति श्रुवित्तुमेवाशा स्वात्मा प्रियतमो यतः ॥ ६२५ ॥

आत्मातः परमप्रेमास्पदः सर्वशरीरिणाम् ।

यस्य शेषतया सर्वमुपाद्यत्वमृच्छति ॥ ६२६ ॥

शेष एव प्रियतमः पुत्रादपि धनादपि ।

अन्यस्मादपि सर्वस्मादात्मायं परमान्तरः ॥ ६२७ ॥

प्रियत्वेन मतं यत्तु तत्सदा न प्रियं नृणाम् ।

विपत्तावपि सम्पत्तौ यथात्मा न तथापरः ॥ ६२८ ॥

आत्मा भलु प्रियतमोऽसुभृतां यदर्थः

भार्यात्मजामगृहवित्तमुष्णः पदार्थाः ।

वाणिज्यकर्षणं गवावनराजसेवा-

भैषज्यकप्रभृतयो विविधाः क्रियाश्च ॥ ६२९ ॥

प्रवृत्तिश्च निवृत्तिश्च यच्च यावच्च येष्टितम् ।

आत्मार्यमेव नान्यार्थं नातः प्रियतमः परः ॥ ६३० ॥

तस्मादात्मा डेवलानन्दरूपो

यः सर्वस्माद्भस्तुनः प्रेष उक्तः ।

यो वा अस्मान्मन्यतेऽन्यं प्रियं यं

सोऽयं तस्माच्छोकमेवानुभुङ्क्ते ॥ ६३१ ॥

शिष्यः ।

अपरः क्रियते प्रश्नो मयायं क्षम्यतां प्रभो ।

अज्ञवागपराधाय कल्पते न मडात्मनाम् ॥ ६३२ ॥

आत्मान्यः सुभमन्यस्य नात्मनः सुभर्तुपता ।

आत्मनः सुभमाशास्यं यतते सकलो जनः ॥ ६३३ ॥

आत्मनः सुभर्तुपत्वे प्रयत्नः किमु द्रेडिनाम् ।

अेष मे संशयः स्वामिन् कृपयैव निरस्यताम् ॥ ६३४ ॥

verses 635-672 Atman the only way to happiness

॥ ३३ ॥ द्युःखप्रदं वस्तु सुखं दातुं न समर्हति ॥ ६३५-६३९

श्रीगुरुः ।

आनन्दरूपमात्मानमज्ञात्वैव पृथग्जनः ।

बलिःसुभाय यतते न तु कश्चिद्भिदन्बुधः ॥ ६३५ ॥

अज्ञात्वैव हि निक्षेपं भिक्षामटति दुर्मतिः ।

स्ववेश्मनि निधिं ज्ञात्वा को नु भिक्षामटेत्सुधीः ॥ ६३६ ॥

स्थूलं च सूक्ष्मं च वपुः स्वभावतो

दुःभात्मकं स्वात्मतया गृहीत्वा ।

विस्मृत्य च स्वं सुखरूपमात्मनो

दुःखप्रदेभ्यः सुखमज्ञां वृणोति ॥ ६३७ ॥

नहि दुःखप्रदं वस्तु सुखं दातुं समर्हति ।

किं विषं पिबतो जन्तो रमृतत्वं प्रयच्छति ॥ ६३८ ॥

आत्मान्यः सुखमन्यथेत्येवं निश्चित्य पामरः ।

बलिःसुभाय यतते सत्यमेव न संशयः ॥ ६३९ ॥

वृष्टस्य वस्तुनो ध्यानदर्शनाद्युपलुङ्गितेषु ।

प्रतीयते य आनन्दः सर्वेषामिह देहिनाम् ॥ ६४० ॥

स वस्तुधर्मो नो यस्मान्मनस्येवोपलभ्यते ।

वस्तुधर्मस्य मनसि कथं स्यादुपलभनम् ॥ ६४१ ॥

अन्यत्र त्वन्यधर्माणामुपलभ्यो न दृश्यते ।

तस्मान्न वस्तुधर्मोऽयमानन्दस्तु कदाचन ॥ ६४२ ॥

नाप्येष धर्मो मनसोऽसत्यर्थे तददर्शनात् ।

असति व्यञ्जके व्यङ्ग्यं नोद्वेतीति न मन्यताम् ॥ ६४३ ॥

सत्यर्थेऽपि च नोद्वेति ध्यानन्दस्तूक्तलक्षणः ।

सत्यपि व्यञ्जके व्यङ्ग्यानुदयो नैव सम्मतः ॥ ६४४ ॥

दुरदृष्टादिकं नात्र प्रतिबन्धः प्रकल्प्यताम् ।

प्रियस्य वस्तुनो लाभे दुरदृष्टं न सिध्यति ॥ ६४५ ॥

तस्मान्न मानसो धर्मो निर्गुणत्वान्न यात्मनः ।
 किं तु पुण्यस्य सांनिध्याद्विद्यस्यापि य वस्तुनः ॥ ६४६ ॥
 सत्त्वप्रधाने चित्तेऽस्मिंस्त्वान्तैव प्रतिबिम्बति ।
 आनन्दलक्षणः स्वच्छे पयसीव सुधाकरः ॥ ६४७ ॥
 सोऽयमाभास आनन्दश्चित्ते यः प्रतिबिम्बितः ।
 पुण्योत्कर्षापकर्षाभ्यां भवत्युभयावयः स्वयम् ॥ ६४८ ॥
 सार्वभौमाद्विभ्रज्मान्तं श्रुत्या यः प्रतिपादितः ।
 स क्षयिष्णुः सातिशयः प्रक्षीणो कारणो लयम् ॥ ६४९ ॥
 यात्येष विषयानन्दो यस्तु पुण्यैकसाधनः ।
 ये तु वैषयिकानन्दं भुञ्जते पुण्यकारिणः ॥ ६५० ॥
 द्रुभं य भोगकालेऽपि तेषामन्ते मलत्तरम् ।
 सुभं विषयसम्पृक्तं विषयसम्पृक्तमङ्गलवत् ॥ ६५१ ॥
 भोगकालेऽपि भोगान्ते द्रुभमेव प्रयच्छति ।
 सुभमुभयावयत्वेन क्षयिष्णुत्वभयेन य ॥ ६५२ ॥
 भोगकाले भवेन्नृणां ब्रह्माद्विपदभाजिनाम् ।
 राजस्थानप्रविष्टानां तारतम्यं मतं यथा ॥ ६५३ ॥
 तथैव द्रुभं जन्तूनां ब्रह्माद्विपदभाजिनाम् ।
 न काङ्क्षणीयं विदुषा तस्माद्द्वेषयिक्तं सुभम् ॥ ६५४ ॥
 यो बिम्बभूत आनन्दः स आत्मानन्दलक्षणः ।
 शाश्वतो निर्द्रव्यः पूर्णो नित्य ऐकोऽपि निर्भयः ॥ ६५५ ॥
 लक्ष्यते प्रतिबिम्बेनाभासानन्देन बिम्बवत् ।
 प्रतिबिम्बो बिम्बमूलो विना बिम्बं न सिध्यति ॥ ६५६ ॥
 यत्ततो बिम्ब आनन्दः प्रतिबिम्बेन लक्ष्यते ।
 युक्त्यैव पण्डितजनैर्न कदाप्यनुभूयते ॥ ६५७ ॥
 अविद्याकार्यकरणसङ्घातेषु पुरोहितः ।
 आत्मा जाग्रत्यपि स्वप्ने न भवत्येष गोचरः ॥ ६५८ ॥
 स्थूलस्यापि य सूक्ष्मस्य द्रुभरूपस्य वर्षाणः ।
 लये सुषुप्तौ स्फुरति प्रत्यगानन्दलक्षणः ॥ ६५९ ॥

न ह्यत्र विषयः कश्चिन्नापि बुद्ध्य्यादि किञ्चन ।
 आत्मैव डेवलानन्दमात्रस्तिष्ठति निर्द्वयः ॥ ६६० ॥
 प्रत्यभिज्ञायते सर्वैरेष सुभोत्थितैर्जनैः ।
 सुभमात्रतया नात्र संशयं कर्तुमर्हसि ॥ ६६१ ॥
 त्वयापि प्रत्यभिज्ञातं सुभमात्रत्वमात्मनः ।
 सुषुप्ताद्बुत्थितवता सुभमस्वाप्समित्यनु ॥ ६६२ ॥
 दृग्भाभावः सुभमिति यदुक्तं पूर्ववादिना ।
 अनाघ्रातोपनिषदा तदसारे मृषा वयः ॥ ६६३ ॥
 दृग्भाभावस्तु लोष्टादौ विद्यते नानुभूयते ।
 सुभलेशोऽपि सर्वेषां प्रत्यक्षं तदिदं भलु ॥ ६६४ ॥
 सद्यं ह्येष अवेति प्रस्तुत्य वदति श्रुतिः ।
 सद्ब्रह्मोऽयं सिद्धब्रह्मोऽयमानन्दधन इत्यपि ॥ ६६५ ॥
 आनन्दधनतामस्य स्वरूपं प्रत्यगात्मनः ।
 धन्यैर्महात्माभिधीरैर्ब्रह्मविद्भिः सदुत्तमैः ॥ ६६६ ॥
 अपरोक्षतयैवात्मा समाधावनुभूयते ।
 डेवलानन्दमात्रत्वेनैवमत्र न संशयः ॥ ६६७ ॥
 स्वस्वोपाध्यनुपेण ब्रह्माधाः सर्वजन्तवः ।
 उपज्ज्वन्त्यमुष्यैव मात्रामानन्दलक्षणाम् ॥ ६६८ ॥
 आस्वाद्यते यो भक्ष्येषु सुभङ्गन्मधुरो रसः ।
 स गुडस्यैव नो तेषां माधुर्यं विद्यते क्वचित् ॥ ६६९ ॥
 तद्ब्रह्मिषयसानिध्यादानन्दो यः प्रतीयते ।
 बिम्बानन्दंशविस्कूर्तिरेवासौ न जडात्मनाम् ॥ ६७० ॥
 यस्य कस्यापि योगेन यत्र कुत्रापि दृश्यते ।
 आनन्दः स परस्यैव ब्रह्मणः स्कूर्तिलक्षणः ॥ ६७१ ॥
 यथा कुवलयोल्वासश्चन्द्रस्यैव प्रसादतः ।
 तथानन्दोदयोऽप्येषां स्फुरणार्णवेव वस्तुनः ॥ ६७२ ॥

verses 673-702 The non-dual nature of the Atman

॥ ३४ ॥ अद्वितीयत्वम् ॥

सत्त्वं चित्तं तथानन्दः स्वरूपं परमात्मनः । तथानन्दस्वरूपं
निर्गुणस्य गुणायोगाद्गुणास्तु न भवन्ति ते ॥ ६७३ ॥

विशेषाणं तु व्याप्त्यै भवेद्द्रव्यान्तरे सति ।
परमात्माद्वितीयोऽयं प्रपञ्चस्य मृषात्वतः ॥ ६७४ ॥

वस्तुन्तरस्याभावेन न व्यावर्त्यः कदाचन ।
केवलो निर्गुणश्चेति निर्गुणत्वं निरुच्यते ॥ ६७५ ॥

श्रुत्यैव न ततस्तेषां गुणत्वमुपपद्यते ।
उष्णत्वं च प्रकाशश्च यथा वह्नेस्तथात्मनः ॥ ६७६ ॥

सत्त्वचित्तानन्दतादि स्वरूपमिति निश्चितम् ।
अत एव सजातीयविजातीयादिवक्षणाः ॥ ६७७ ॥

भेदो न विद्यते वस्तुन्यद्वितीये परात्मनि ।
प्रपञ्चस्यापवादेन विजातीयकृता भिदा ॥ ६७८ ॥

नेष्यते तत्रकारं ते वक्ष्यामि शृणु सादरम् ।
अडेर्गुणविवर्तस्य गुणमात्रत्ववत् सतः ॥ ६७९ ॥

विवर्तस्यास्य जगतः सम्भारत्वेन दर्शनम् ।
अपवादे ऽति प्रादुर्द्वैतब्रह्मदर्शिनः ॥ ६८० ॥

व्युत्कमेण तद्दुत्पत्तेर्द्रष्टव्यं सूक्ष्मबुद्धिभिः ।
प्रतीतस्यास्य जगतः सम्भारत्वं सुयुक्तिभिः ॥ ६८१ ॥

यतुर्विधं स्थूलशरीरजातं
तद्भोज्यमन्नादि तदाश्रयादि ।
ब्रह्माण्डमेतत्सकलं स्थविष्ठ-
भीक्षेत् पञ्चीकृतभूतमात्रम् ॥ ६८२ ॥

यत्कार्यरूपेण यदीक्ष्यते त-
त्सम्भारमेवात्र विचार्यमाणे ।
मृत्कार्यभूतं कलशादि सम्य-
ग्विचारितं सन्न मूढो विभिद्यते ॥ ६८३ ॥

अन्तर्बलिश्चापि मृदेव दृश्यते
 मृदो न भिन्नं कलशादि किञ्चन ।
 ग्रीवादिमधत्कलशं तदित्थं
 न वाच्यमेतच्च मृदेव नान्यत् ॥ ६८४ ॥

स्वरूपतस्तत्कलशादिनाम्ना
 मृदेव मूढैरभिधीयते ततः ।
 नाम्नो हि भेदो न तु वस्तुभेदः
 प्रदृश्यते तत्र विचार्यमाणे ॥ ६८५ ॥

तस्माद्धि कार्यं न कदापि भिन्नं
 स्वकारणादस्ति यतस्ततोऽङ्ग ।
 यद्भौतिकं सर्वमिदं तथैव
 तद्भूतमात्रं न ततोऽपि भिन्नम् ॥ ६८६ ॥

तस्यापि पञ्चीकृतभूतजातं
 शब्दादिभिः स्वस्वगुणैश्च सार्धं
 वपूंषि सूक्ष्माणो य सर्वमेत-
 द्भवत्यपञ्चीकृतभूतमात्रम् ॥ ६८७ ॥

तदध्यपञ्चीकृतभूतजातं
 रजस्तमःसत्त्वगुणैश्च सार्धम् ।
 अव्यक्तमात्रं भवति स्वरूपतः
 सात्त्वात्मव्यक्तमिदं स्वयं य ॥ ६८८ ॥

आधारभूतं यदभाण्डमाद्यं
 शुद्धं परं ब्रह्म सदैकरूपम् ।
 सन्मात्रमेवास्त्यथ नो विकल्पः
 सतः परं केवलमेव वस्तु ॥ ६८९ ॥

अेकश्चन्द्रः सद्वितीयो यथा स्या-
 दृष्टेर्दोषादेव पुंसस्तथैकम् ।
 ब्रह्मास्त्येतद्बुद्धिदोषेण नाना
 दोषे नष्टे भाति वस्त्वेकमेव ॥ ६९० ॥

रज्जोः स्वरूपाधिगमेन सर्पधी
 रज्ज्वां विलीना तु यथा तथैव ।

ब्रह्मावगत्या तु जगत्प्रतीति-

स्तत्रैव लीना तु सः ब्रमेण ॥ ६९ ॥

ब्रान्योदितद्वैतमतिप्रशान्त्या

सदैकमेवास्ति सदाद्वितीयम् ।

ततो विजातीयकृतोऽत्र भेदो

न विद्यते ब्रह्मणि निर्विकल्पे ॥ ६९ ॥

यदास्त्युपाधिस्तदभिन्न आत्मा

तदा सजातीय एवावभाति ।

स्वप्रार्थवत्तस्य मृषात्मकत्वा-

त्तदप्रतीतौ स्वयमेष आत्मा ।

ब्रह्मैक्यतामेति पृथङ् न भाति

ततः सजातीयकृतो न भेदः ॥ ६९ ॥

घटाभावे घटाकाशो मडाकाशो यथा तथा ।

उपाध्यभावे त्वात्मैष स्वयं ब्रह्मैव डेवलम् ॥ ६९ ॥

पूर्णा एव सदाकाशो घटे सत्यप्यसत्यपि ।

नित्यपूर्णास्य नभसो विच्छेदः केन सिध्यति ॥ ६९ ॥

अच्छिन्नश्छिन्नवद्भाति पामराणां घटादिना ।

ग्रामक्षेत्राद्यवधिभिर्भिन्नेव वसुधा यथा ॥ ६९ ॥

तथैव परमं ब्रह्म मडतां य मडत्तमम् ।

परिच्छिन्नमिवाभाति ब्रान्त्या कल्पितवस्तुना ॥ ६९ ॥

तस्माद्ब्रह्मात्मनोर्भेदः कल्पितो न तु वास्तवः ।

अत एव मुहुः श्रुत्याप्येकत्वं प्रतिपाद्यते ॥ ६९ ॥

ब्रह्मात्मनोस्तत्त्वमसीत्यद्भ्यत्वोपपत्तये ।

प्रत्यक्षादिविरोधेन वाच्योर्नोपपद्यते ।

तत्त्वम्पदार्थयोरैक्यं लक्ष्ययोरेव सिध्यति ॥ ६९ ॥

शिष्यः -

स्यात्तत्त्वम्पद्योः स्वामिनर्थः कतिविधो मतः ।

पद्योः को नु वाच्यार्थो लक्ष्यार्थ उभयोश्च कः ॥ ७०० ॥

वाच्यैकत्वविवक्षायां विरोधः कः प्रतीयते ।

लक्ष्यार्थयोरभिन्नत्वे स कथं विनिवर्तते ॥ ७०१ ॥

ऐकत्वकथने का वा लक्षणात्रोररीकृता ।

ऐतत्सर्वं करुणया सम्यक्तुं प्रतिपाद्य ॥ ७०२ ॥

verses 703-708 The meaning of the words 'That' and 'Thou'

॥ ३५ ॥ तत्त्वम्पद्योरर्थः ॥

शृणुष्यावहितो विद्वन्नद्ये ते कृतितं तपः ।

वाक्यार्थश्रुतिमात्रेण सम्यग्ज्ञानं भविष्यति ॥ ७०३ ॥

यावन्न तत्त्वम्पद्योरर्थः सम्यग्विचार्यते ।

तावदेव नृणां अन्यो मृत्युसंसारलक्षणः ॥ ७०४ ॥

अवस्था सख्यिदानन्दाभएउैकरसङ्घिणी ।

भोक्षः सिध्यति वाक्यार्थापरोक्षज्ञानतः सताम् ॥ ७०५ ॥

वाक्यार्थं ऐव ज्ञातव्यो मुमुक्षोर्भवमुक्तये ।

तस्मादवहितो भूत्वा शृणु वक्ष्ये समासतः ॥ ७०६ ॥

अर्था बहुविधाः प्रोक्ता वाक्यानां पण्डितोत्तमैः ।

वाच्यलक्ष्यादिभेदेन प्रस्तुतं श्रूयतां त्वया ॥ ७०७ ॥

वाक्ये तत्त्वमसीत्यत्र विद्यते यत्पदत्रयम् ।

तत्रादौ विद्यमानस्य तत्पदस्य निगद्यते ॥ ७०८ ॥

verses 709-732 The direct meaning of the word 'That'

॥ ३६ ॥ तत्पदस्य सम्यगर्थः ॥

शास्त्रार्थकोविदैरर्थो वाच्यो लक्ष्ये षति द्विधा ।

वाच्यार्थं ते प्रवक्ष्यामि पण्डितैर्य उदीरितः ॥ ७०९ ॥

समष्टिपुमज्ञानं साभासं सत्त्वभृङ्गितम् ।

वियदादिविराडन्तं स्वकार्येण समन्वितम् ॥ ७१० ॥

यैतन्मं तदवच्छिन्नं सत्यज्ञानादिलक्षणम् ।

सर्वज्ञात्वेश्चरत्वान्तर्धामित्वादिगुणैर्युतम् ॥ ७११ ॥

जगत्स्रष्टृत्वपातृत्वसंलृत्वादिधर्मकम् ।
 सर्वात्मना भासमानं यद्यमेयं गुणैश्च तत् ॥ ७१२ ॥
 अव्यक्तमपरं ब्रह्म वाच्यार्थं धृति कथ्यते ।
 नीलमुत्पलमित्यत्र यथा वाक्यार्थसङ्गतिः ॥ ७१३ ॥
 तथा तत्त्वमसीत्यत्र नास्ति वाक्यार्थसङ्गतिः ।
 पटाद्व्यावर्तते नील उत्पलेन विशेषितः ॥ ७१४ ॥
 शौकल्याद्व्यावर्तते नीलेनोत्पलं तु विशेषितम् ।
 धृत्यमन्योन्यभेदस्य व्यावर्तकतया तयोः ॥ ७१५ ॥
 विशेषणविशेष्यत्वसंसर्गस्थेतरस्य वा ।
 वाक्यार्थत्वे प्रमाणान्तरविरोधो न विद्यते ॥ ७१६ ॥
 अतः सङ्गच्छते सम्यग्वाक्यार्थो बाधवर्जितः ।
 अयं तत्त्वमसीत्यत्र वाक्यार्थो न समञ्जसः ॥ ७१७ ॥
 तदर्थस्य परोक्षत्वादिविशिष्टचित्तेरपि ।
 त्वमर्थस्यापरोक्षत्वादिविशिष्टचित्तेरपि ॥ ७१८ ॥
 तथैवान्योन्यभेदस्य व्यावर्तकतया तयोः ।
 विशेषणविशेष्यत्वसंसर्गस्थेतरस्य वा ॥ ७१९ ॥
 वाक्यार्थत्वे विरोधोऽस्ति प्रत्यक्षादिकृतस्ततः ।
 सङ्गच्छते न वाक्यार्थस्तद्विरोधं य वच्मि ते ॥ ७२० ॥
 सर्वेशत्वस्वतन्त्रत्वसर्वज्ञत्वाद्विभिर्गुणैः ।
 सर्वोत्तमः सत्यकामः सत्यसङ्कुल्य ईश्वरः ॥ ७२१ ॥
 तत्पदार्थस्त्वमर्थस्तु किञ्चिज्ज्ञो दुःखज्वनः ।
 संसार्ययं तद्गतिको ज्ञवः प्राकृतलक्षणः ॥ ७२२ ॥
 कथमेकत्वमनयोर्घटते विपरीतयोः ।
 प्रत्यक्षेण विरोधोऽयमुभयोरुपलभ्यते ॥ ७२३ ॥
 विरुद्धधर्माङ्कान्तत्वात्परस्परविलक्षणौ ।
 ज्ञवेशौ वह्नितुङ्गिनाविव शब्दार्थतोऽपि य ॥ ७२४ ॥
 प्रत्यक्षादिविरोधः स्यादित्यैक्ये तयोः परित्यक्ते ।
 श्रुतिवचनविरोधो भवति मडा-स्मृतिवचनविरोधश्च ॥ ७२५ ॥

श्रुत्याप्येकत्वमनयोस्तात्पर्येण निगद्यते ।
 मुहुस्तत्त्वमसीत्यस्माद्ङ्गीकार्यं श्रुतेर्वचः ॥ ७२६ ॥
 वाक्यार्थत्वे विशिष्टस्य संसर्गस्य च वा पुनः ।
 अयथार्थतया सोऽयं वाक्यार्थो न मतः श्रुतेः ॥ ७२७ ॥
 अभाएडैकरसत्वेन वाक्यार्थः श्रुतिसम्मतः ।
 स्थूलसूक्ष्मप्रपञ्चस्य सन्मात्रत्वं पुनः पुनः ॥ ७२८ ॥
 दर्शयित्वा सुषुप्तौ तद्ब्रह्माभिन्नत्वमात्मनः ।
 उपपाद्य सदैकत्वं प्रदर्शयितुमिच्छया ॥ ७२९ ॥
 अतदात्म्यमिदं सर्वमित्युक्त्यैव सदात्मनोः । त्युक्तैव
 ब्रवीति श्रुतिरेकत्वं ब्रह्मणोऽद्वैतसिद्ध्यै ॥ ७३० ॥
 सति प्रपञ्चे श्रुते वाऽद्वैतत्वं ब्रह्मणः कुतः ।
 अतस्तयोरभाएऽत्वमेकत्वं श्रुतिसम्मतम् ॥ ७३१ ॥
 विरुद्धांशपरित्यागात्प्रत्यक्षादिर्न बाधते ।
 अविरुद्धांशग्रहणान्न श्रुत्यापि विरुध्यते ॥ ७३२ ॥

verses 733-759 The indirect meaning ascertained

॥ ७३३ ॥ वाक्यार्थानुपपत्तिः ॥
 लक्षणा ल्युपगन्तव्या ततो वाक्यार्थसिद्ध्यै ।
 वाक्यार्थानुपपत्त्यैव लक्षणाभ्युपगम्यते ॥ ७३३ ॥
 सम्बन्धोऽनुपपत्त्या च लक्षणोति जगुर्बुधाः ।
 गङ्गायां घोषे ठत्यादौ या जडल्लक्षणा मता ॥ ७३४ ॥
 न सा तत्त्वमसीत्यत्र वाक्ये अेषा प्रवर्तते ।
 गङ्गाया अपि घोषस्याधाराधेयत्वलक्षणाः ॥ ७३५ ॥
 सर्वो विरुद्धो वाक्यार्थस्तत्र प्रत्यक्षतस्ततः ।
 गङ्गासम्बन्धवन्तीरे लक्षणा सम्प्रवर्तते ॥ ७३६ ॥
 तथा तत्त्वमसीत्यत्र यैतन्नैकत्वलक्षणे ।
 विवक्षिते तु वाक्यार्थेऽपरोक्षत्वादिलक्षणाः ॥ ७३७ ॥

विरुध्यते भागमात्रो न तु सर्वो विरुध्यते ।
 तस्माज्जल्लक्षणायाः प्रवृत्तिर्नात्र युज्यते ॥ ७३८ ॥
 वाच्यार्थस्य तु सर्वस्य त्यागे न कृलमीक्ष्यते ।
 नालिकेरकृलस्येव कठिनत्वधिया नृणाम् ॥ ७३९ ॥
 गङ्गापदं यथा स्वार्थं त्यक्त्वा लक्षयते तटम् ।
 तत्पदं त्वम्पदं वापि त्यक्त्वा स्वार्थं यथाप्पिलम् ॥ ७४० ॥
 त्वमर्थं वा त्वदर्थं वा यदि लक्षयति स्वयम् ।
 तदा जल्लक्षणायाः प्रवृत्तिरुपपद्यते ॥ ७४१ ॥
 न शङ्कनीयमित्यार्थैर्ज्ञातार्थं न हि लक्षणा ।
 तत्पदं त्वम्पदं वापि श्रूयते य प्रतीयते ॥ ७४२ ॥
 तदर्थश्च कथं तत्र सम्प्रवर्तते लक्षणा ।
 अत्र शोणो धावतीति वाक्यवन्न प्रवर्तते ॥ ७४३ ॥
 अजल्लक्षणा वापि सा जल्लक्षणा यथा ।
 गुणस्य गमनं लोके विरुद्धं द्रव्यमन्तरा ॥ ७४४ ॥
 अतस्तमपरित्यज्य तद्गुणाश्रयलक्षणाः ।
 लक्ष्यादिलक्षयते तत्र लक्षणासौ प्रवर्तते ॥ ७४५ ॥
 वाक्ये तत्त्वमसीत्यत्र ब्रह्मात्मैकत्वबोधके ।
 परोक्षत्वापरोक्षत्वादिविशिष्टचितोर्द्धयोः ॥ ७४६ ॥
 ऐक्यरूपवाक्यार्थो विरुद्धांशाविवर्जनात् ।
 न सिध्यति यतस्तस्मान्नाजल्लक्षणा मता ॥ ७४७ ॥
 तत्पदं त्वम्पदं वापि स्वकीयार्थविरोधिनम् ।
 अंशं सम्यक्परित्यज्य स्वाविरुद्धांशसंयुतम् ॥ ७४८ ॥
 त्वमर्थं वा त्वदर्थं वा सम्यग्लक्षयतः स्वयम् ।
 भागलक्षणाया साध्यं किमस्तीति न शङ्क्यताम् ॥ ७४९ ॥
 अविरुद्धं पदार्थान्तरांशं स्वांशं य तत्कथम् ।
 ऐक्यं पदं लक्षणाया संलक्षयितुमर्हति ॥ ७५० ॥
 पदान्तरेण सिद्धायां पदार्थप्रमितौ स्वतः ।

तदर्थप्रत्ययापेक्षा पुनर्लक्षणया कुतः ॥ ७५१ ॥
 तस्मात्तत्त्वमसीत्यत्र लक्षणया भागलक्षणया ।
 वाक्यार्थस्य त्वभाएउैकरसतासिद्धये मता ॥ ७५२ ॥
 भागं विरुद्धं सन्त्यज्याविरोधो लक्ष्यते यथा ।
 सा भागलक्षणोत्यालुर्लक्षणया विद्यलक्षणाः ॥ ७५३ ॥
 सोऽयं देवदत्त इति वाक्यं वाक्यार्थं अत्र वा ।
 देवदत्तैक्यरूपस्ववाक्यार्थानवबोधकम् ॥ ७५४ ॥
 देशकालादिवैशिष्ट्यं विरुद्धांशं निरस्य च ।
 अविरुद्धं देवदत्तदेहमात्रं स्वलक्षणम् ॥ ७५५ ॥
 भागलक्षणया सम्यगलक्षयत्यनया यथा ।
 तथा तत्त्वमसीत्यत्र वाक्यं वाक्यार्थं अत्र वा ॥ ७५६ ॥
 परोक्षत्वापरोक्षत्वादिविशिष्टचितोर्द्धयोः ।
 अेकत्वरूपवाक्यार्थविरुद्धांशमुपस्थितम् ॥ ७५७ ॥
 परोक्षत्वापरोक्षत्वसर्वज्ञत्वादिलक्षणम् ।
 बुद्ध्यादिरथूलपर्यन्तमाविधिकमनात्मकम् ॥ ७५८ ॥
 परित्यज्याविरुद्धांशं शुद्धयैतन्मूलक्षणम् ।
 वस्तु केवलसन्मात्रं निर्विकल्पं निरञ्जनम् ॥ ७५९ ॥

verses 760-794 The unified meaning

॥ ७६० ॥ अर्थसमन्वयः ॥

लक्षयत्यनया सम्यग्भागलक्षणया ततः ।
 सर्वोपाधिविनिर्मुक्तं सच्चिदानन्दमद्भ्यम् ॥ ७६० ॥
 निर्विशेषं निराभासमतादृशमनीदृशम् ।
 अनिर्देश्यमनाद्यन्तमनन्तं शान्तमच्युतम् ।
 अप्रतर्क्यमविज्ञेयं निर्गुणं ब्रह्म शिष्यते ॥ ७६१ ॥
 उपाधिवैशिष्ट्यकृतो विरोधो
 ब्रह्मात्मनोरेकतयाधिगत्याम् ।
 उपाधिवैशिष्ट्य उदस्यमाने

न कश्चिदध्यस्ति विरोध एतयोः ॥ ७६२ ॥

तयोरुपाधिश्च विशिष्टता य

तद्धर्मभाक्त्वं य विलक्षणत्वम् ।

भ्रान्त्या कृतं सर्वमिदं मृषैव

स्वप्रार्थवज्जाग्रति नैव सत्यम् ॥ ७६३ ॥

निद्रासूतशरीरधर्मसुषुप्तुःषादिप्रपञ्चोऽपि वा

श्रुवेशादिभिदापि वा न य ऋतं कर्तुं क्वचिच्छक्यते ।

मायाकल्पितदेशकालजगदीशादिभ्रमस्तादृशः

को भेदोऽस्त्यनयोर्द्वयोस्तु कतमः सत्योऽन्यतः को भवेत् ॥ ७६४ ॥

न स्वप्रजागरणयोरुभयोर्विशेषः

संदृश्यते क्वचिदपि भ्रमजैर्विकल्पैः ।

यद्द्रष्टृदर्शनमुपैरत एव मिथ्या

स्वप्नो यथा ननु तथैव हि जागरोऽपि ॥ ७६५ ॥

अविधाकार्यतस्तुल्यौ द्वावपि स्वप्रजागरौ ।

द्रष्टृदर्शनदृश्यादिकल्पनोभयतः समा ॥ ७६६ ॥

अभाव उभयोः सुप्तौ सर्वैरध्यनुभूयते ।

न कश्चिदनयोर्भेदस्तस्मान्मिथ्यात्वमर्हतः ॥ ७६७ ॥

भ्रान्त्या भ्रममणि भेदोऽयं सजातीयादिलक्षणः ।

कालत्रयेऽपि हे विद्वन् वस्तुतो नैव कश्चन ॥ ७६८ ॥

यत्र नान्यत्पश्यतीति श्रुतिर्द्वैतं निषेधति ।

कल्पितस्य भ्रमाद्भूमि मिथ्यात्वावगमाय तत् ॥ ७६९ ॥

यतस्ततो भ्रम सदाद्वितीयं

विकल्पशून्यं निरुपाधि निर्मलम् ।

निरन्तरानन्दधनं निरीडं

निरास्पदं डेवलमेकमेव ॥ ७७० ॥

नैवास्ति कायन भिदा न गुणप्रतीति-

र्नो वाक्प्रवृत्तिरपि वा न मनःप्रवृत्तिः ।

यत्केवलं परमशान्तमनन्तमाद्य-

मानन्दमात्रमवभाति सद्यद्वितीयम् ॥ ७७१ ॥

यद्विदं परमं सत्यं तत्त्वं सञ्चित्सुभात्मकम् ।

अजरामरानां नित्यं सत्यमेतद्द्रव्यो मम ॥ ७७२ ॥

न हि त्वं दैवोऽसावसुरपि य वाय्वक्षनिकरो

मनो वा बुद्धिर्वा क्वचिदपि तथाऽङ्गुतिरपि ।

न यैषां सङ्घातस्त्वमु भवति विद्वन् शृणु परं

यदेतेषां साक्षी स्फुरणममलं तत्त्वमसि हि ॥ ७७३ ॥

यज्जायते वस्तु तदेव वर्धते

तदेव मृत्युं समुपैति काले ।

जन्मैव ते नास्ति तथैव मृत्यु-

र्नास्त्येव नित्यस्य विभोरजस्य ॥ ७७४ ॥

य श्रेष्ठो जनिताः स श्रेष्ठ

समेधते नश्यति कर्मयोगात् ।

त्वमेतदीयास्वप्निवास्ववस्था-

स्ववस्थितः साक्ष्यसि बोधमात्रः ॥ ७७५ ॥

यत्स्वप्नप्रकाशमपिलात्मकमासुषुप्ते-

रेकात्मनाऽमलमित्यवभाति नित्यम् ।

बुद्धेः समस्तविकृतेरविकारि बोद्धु

यद्ब्रह्म तत्त्वमसि केवलबोधमात्रम् ॥ ७७६ ॥

स्वात्मन्यनस्तमयसंविदि कल्पितस्य

व्योमादिसर्वजगतः प्रददाति सत्ताम् ।

स्कूर्ति स्वकीयमलसा वितनोति साक्षात्

यद्ब्रह्म तत्त्वमसि केवलबोधमात्रम् ॥ ७७७ ॥

साम्यकसमाधिनिरतैर्विमलान्तरङ्गे

साक्षादवेक्ष्य निजतत्त्वमपारसौष्यम् ।

सन्तुष्यते परमलसकुलैरजसं

यद्ब्रह्म तत्त्वमसि केवलबोधमात्रम् ॥ ७७८ ॥

अन्तर्बहिः स्वयमभङ्गितमेकत्रय-

मारोपितार्थवद्दुष्टयति मूढबुद्धेः ।

मृत्स्नादिवद्विगतविडियमात्मवेधं

यद्ब्रह्म तत्त्वमसि केवलबोधमात्रम् ॥ ७७९ ॥

श्रुत्युक्तमव्ययमनन्तमनादिमध्य-

मव्यक्तमक्षरमनाश्रयमप्रमेयम् ।

आनन्दसद्धनमनामयमद्वितीयं

यद्ब्रह्म तत्त्वमसि देवलबोधमात्रम् ॥ ७८० ॥

शरीरतद्योगतदीयधर्मा-

धारोपणं भ्रान्तिवशात्त्वयीदम् ।

न वस्तुतः किञ्चिदतस्त्वजस्त्वं

मृत्योर्भयं क्वास्ति तवासि पूर्णः ॥ ७८१ ॥

यद्यदृष्टं भ्रान्तिमत्या स्वदृष्ट्या

तत्तत्सम्यग्वस्तुदृष्ट्या त्वमेव ।

त्वत्तो नान्यद्भस्तु किञ्चित्तु लोके

कस्माद्भीतिस्ते भवेदद्भयस्य ॥ ७८२ ॥

पश्यतस्त्वलभवेदं सर्वमित्यात्मनाभिलम् ।

भयं स्याद्विदुषः कस्मात्स्वस्मात्र भयमिष्यते ॥ ७८३ ॥

तस्मात्त्वमभयं नित्यं देवलानन्दलक्षणम् ।

निष्कलं निश्चियं शान्तं ब्रह्मैवासि सदाद्भयम् ॥ ७८४ ॥

ज्ञातृज्ञानज्ञेयविडीनं ज्ञातुरभिन्नं ज्ञानमप्येवम् ।

ज्ञेयाज्ञेयत्वादिविमुक्तं शुद्धं बुद्धं तत्त्वमसि त्वम् ॥ ७८५ ॥

अन्तःप्रज्ञात्वादिविकल्पैरस्यृष्टं यत्तद्दृशिमात्रम् ।

सत्तामात्रं समरसमेकं शुद्धं बुद्धं तत्त्वमसि त्वम् ॥ ७८६ ॥

सर्वाकारं सर्वमसर्वं सर्वनिषेधावधिभूतं यत् ।

सत्यं शाश्वतमेकमनन्तं शुद्धं बुद्धं तत्त्वमसि त्वम् ॥ ७८७ ॥

नित्यानन्दाभासैर्देवैरसं निष्कलमद्वियमस्तविकारम् ।

प्रत्यगाभिन्नं परमव्यक्तं शुद्धं बुद्धं तत्त्वमसि त्वम् ॥ ७८८ ॥

त्वं प्रत्यस्ताशेषविशेषं व्योमेवान्तर्बहिरपि पूर्णम् ।

ब्रह्मानन्दं परमद्वैतं शुद्धं बुद्धं तत्त्वमसि त्वम् ॥ ७८९ ॥

ब्रह्मैवाहमहं ब्रह्म निर्गुणं निर्विकल्पकम् ।

इत्येवाप्येवया वृत्त्या तिष्ठ ब्रह्मणि निश्चिये ॥ ७९० ॥

अप्पाडाभिवैतां घटितपरमानन्दलडरीं
 परिध्वस्तद्वैतप्रमितिममलां वृत्तिमनिशम् ।
 अमुञ्चानः स्वात्मन्यनुपमसुषे भ्रमणि परे
 रमस्व प्रारब्धं क्षपय सुषुप्त्या त्वमनया ॥ ७८१ ॥

भ्रमानन्दरसास्वादतत्परेणैव येतसा ।
 समाधिनिष्ठितो भूत्वा तिष्ठ विद्मसदा मुने ॥ ७८२ ॥

शिष्यः -

अप्पाडाप्या वृत्तिरेषा वाक्यार्थश्रुतिमात्रतः ।
 श्रोतुः संजायते किं वा डियान्तरमपेक्षते ॥ ७८३ ॥
 समाधिः कः कतिविधस्तत्सिद्धेः किमु साधनम् ।
 समाधेरन्तरायाः के सर्वमेतन्निरूप्यताम् ॥ ७८४ ॥

verses 795-818 The fitness of the aspirant

॥ ७८ ॥ अधिकारः ॥

श्रीगुरुः -

मुष्यगौणादिभेदेन विधन्तेऽत्राधिकारिणः ।
 तेषां प्रज्ञानुसारेणाप्पाडा वृत्तिरुदेष्यति ॥ ७८५ ॥ उदेष्यते
 भ्रष्टात्मजित्पुःसरेण विहितेनैवेश्वरं कर्मणा
 सन्तोष्यार्जिततत्प्रसादमहिमा जन्मान्तरेष्वेव यः ।
 नित्यानित्यविवेकतीप्रविरतिन्यासादिभिः साधनै-
 र्युक्तः सः श्रवणे सतामभिमतो मुष्याधिकारि द्विजः ॥ ७८६ ॥
 अध्यारोपापवादकममनुसरता देशिकेनात्र वेत्रा
 वाक्यार्थे बोध्यमाने सति सपदि सतः शुद्धबुद्धेरमुष्य ।
 नित्यानन्दाद्वितीयं निरुपमममलं यत्परं तत्त्वमेकं
 तद्भ्रमैवाडमस्मीत्युदयति परमाप्पाडाकारवृत्तिः ॥ ७८७ ॥

अप्पाडाकारवृत्तिः सा त्रिदाभाससमन्विता ।
 आत्माभिन्नं परं भ्रम विषयीकृत्य डेवलम् ॥ ७८८ ॥

भाधते तद्गताज्ञानं यदावरणलक्षणम् ।

अभाषाकारया वृत्त्या त्वज्ञाने बाधिते सति ॥ ७८८ ॥

तत्कार्यं सकलं तेन समं भवति बाधितम् ।

तन्तुदाखे तु तत्कार्यपटदाखे यथा तथा ॥ ८०० ॥

तस्य कार्यतया चित्तवृत्तिर्भवति बाधिता ।

उपप्रभा यथा सूर्यं प्रकाशयितुमक्षमा ॥ ८०१ ॥

तद्भदेव विद्याभासयैतन्मं वृत्तिसंस्थितम् ।

स्वप्रकाशं परं ब्रह्म प्रकाशयितुमक्षमम् ॥ ८०२ ॥

प्रयासात्पमध्यस्थदीपवन्नष्टदीधितिः ।

तत्तेजसाभिभूतं सल्लीनोपाधितया ततः ॥ ८०३ ॥

बिम्बभूतपरब्रह्ममात्रं भवति डेवलम् ।

यथापनीते त्वादर्शे प्रतिबिम्बमुष्णं स्वयम् ॥ ८०४ ॥

भुजमात्रं भवेत्तद्भदेतव्योपाधिसङ्ख्यात् ।

घटाज्ञाने यथा वृत्त्या व्याभया बाधिते सति ॥ ८०५, ॥

घटं विस्फुरयत्येषः विद्याभास स्वतेजसा ।

न तथा स्वप्रभे ब्रह्मण्याभास उपयुज्यते ॥ ८०६ ॥

अत एव मतं वृत्तिव्याप्यत्वं वस्तुनः सताम् ।

न कृत्व्याप्यता तेन न विरोधः परस्परम् ॥ ८०७ ॥

श्रुत्योदितस्ततो ब्रह्म ज्ञेयं बुद्ध्यैव सूक्ष्मया ।

प्रज्ञामान्धं भवेद्येषां तेषां न श्रुतिमात्रतः ॥ ८०८ ॥

स्यादभाषाकारवृत्तिर्विना तु मननादिना ।

श्रवणान्मननाद्धानात्तात्पर्येण निरन्तरम् ॥ ८०९ ॥

बुद्धेः सूक्ष्मत्वमायाति ततो वस्तूपलभ्यते ।

मन्दप्रज्ञावतां तस्मात्करणीयं पुनः पुनः ॥ ८१० ॥

श्रवणं मननं ध्यानं सम्यग्वस्तूपलभ्यते ।

सर्ववेदान्तवाक्यानां षड्भिरिन्द्रजैः सदृश्यैः ॥ ८११ ॥

परे ब्रह्मणि तात्पर्यनिश्चयं श्रवणं विदुः ।

श्रुतस्यैवाद्धितीयस्य वस्तुनः प्रत्यगात्मनः ॥ ८१२ ॥

वेदान्तवाक्यानुगुणयुक्तिभिस्त्वनुचिन्तनम् ।

मननं तच्छ्रुतार्थस्य साक्षात्करणकारणम् ॥ ८१३ ॥

विजातीयशरीरादिप्रत्ययत्यागपूर्वकम् ।

सजातीयात्मवृत्तीनां प्रवालकरणं यथा ॥ ८१४ ॥

तैलधारावदस्थिन्नवृत्त्या तद्ध्यानमिष्यते ।

तावत्कालं प्रयत्नेन कर्तव्यं श्रवणं सदा ॥ ८१५ ॥

प्रमाणासंशयो यावत्स्वप्नुद्धेर्न निवर्तते ।

प्रभेयसंशयो यावत्तावत्तु श्रुतियुक्तिभिः ॥ ८१६ ॥

आत्मयातार्थनिश्चित्यै कर्तव्यं मननं मुहुः ।

विपरीतात्मधीर्यावन्न विनश्यति येतसि ।

तावन्निरन्तरं ध्यानं कर्तव्यं मोक्षमिच्छता ॥ ८१७ ॥

यावन्न तर्केण निरासितोऽपि

दृश्यप्रपञ्चस्त्वपरोक्षबोधात् ।

विलीयते तावदमुष्य भिक्षो-

र्ध्यानादि सम्यक्करणियमेव ॥ ८१८ ॥

verses 819-826 Samadhi, absolute and relative

॥ ४० ॥ सविकल्पः-निर्विकल्पः समाधिः ॥

सविकल्पो निर्विकल्प इति द्वेषा निगद्यते ।

समाधिः सविकल्पस्य लक्षणं वञ्चि तच्छृणु ॥ ८१९ ॥

ज्ञानाद्यविलयेनैव ज्ञेये ब्रह्मणि डेवले ।

तदाकाराकारितया चित्तवृत्तेस्वस्थितिः ॥ ८२० ॥

सद्भिः स एव विज्ञेयः समाधिः सविकल्पकः ।

मृद एवावमानेऽपि मृण्मयद्विपमानवत् ॥ ८२१ ॥

सन्मात्रवस्तुमानेऽपि त्रिपुटी भाति सन्मयी ।

समाधिरत एवायं सविकल्प इतीर्यते ॥ ८२२ ॥

ज्ञानादिभावमुत्सृज्य ज्ञेयमात्रस्थितिर्दृढा ।

मनसो निर्विकल्पः स्यात्समाधिर्योगसंज्ञितः ॥ ८२३ ॥

जले निक्षिप्तलवणं जलमात्रतया स्थितम् ।

पृथङ् न भाति किं त्वम्भ अेकमेवावभासते ॥ ८२४ ॥

यथा तथैव सा वृत्तिर्ब्रह्ममात्रतया स्थिता ।

पृथङ् न भाति ब्रह्मैवाद्द्वितीयमवभासते ॥ ८२५ ॥

ज्ञानादिकल्पनाभावान्मतोऽयं निर्विकल्पकः ।

वृत्तेः सदभावबाधाभ्यामुभयोर्लेहं ष्यते ॥ ८२६ ॥

verses 827-865 The internal nature of samadhi

॥ ४१ ॥ समाधिलक्षणम् ॥

समाधिसुभ्योर्ध्यानं याज्ञानं सुभ्यां तु नेष्यते ।

सविकल्पो निर्विकल्पः समाधी द्वाविमौ लृष्टि ॥ ८२७ ॥

मुमुक्षोर्यत्नतः कार्यो विपरीतनिवृत्तये ।

कृतेऽस्मिन्विपरीताया भावनाया निवर्तनम् ॥ ८२८ ॥

ज्ञानस्याप्रतिबद्धत्वं सदानन्दश्च सिध्यति ।

दृश्यानुविद्धः शब्दानुविद्धश्चेति द्विधा मतः ॥ ८२९ ॥

सविकल्पस्तयोर्यत्तल्लक्षणं वस्मि तच्छृणु ।

कामादिप्रत्ययैर्दृश्यैः संसर्गो यत्र दृश्यते ॥ ८३० ॥

सोऽयं दृश्यानुविद्धः स्यात्समाधिः सविकल्पकः ।

अलम्भमेदमित्यादिकामकोधादिवृत्तयः ॥ ८३१ ॥

दृश्यन्ते येन संद्रष्टा दृश्याः स्युरलमाद्यः ।

कामादिस्ववृत्तीनां द्रष्टारमविकाशितम् ॥ ८३२ ॥

साक्षिणं स्वं विजानीयाद्यस्ताः पश्यति निष्ठियः ।

कामादीनामलं साक्षी दृश्यन्ते ते मया यतः ॥ ८३३ ॥

एति साक्षितयात्मानं जनात्यात्मनि साक्षिणम् ।

दृश्यं कामादि सकलं स्वात्मन्येव विलापयेत् ॥ ८३४ ॥

नालं देहो नाप्यसुर्नाक्षिणवर्गो

नालङ्कारो नो मनो नापि बुद्धिः ।

अन्तस्तेषां यापि तद्विड्धियाणां

साक्षी नित्यः प्रत्यगेवालमस्मि ॥ ८३५ ॥

वाचः साक्षी प्राणवृत्तेश्च साक्षी
 बुद्धेः साक्षी बुद्धिवृत्तेश्च साक्षी ।
यक्षुःश्रोत्रादीन्द्रियाणां च साक्षी
 साक्षी नित्यः प्रत्यगेवाहमस्मि ॥ ८३६ ॥
नाहं स्थूलो नापि सूक्ष्मो न दीर्घो
 नाहं आलो नो युवा नापि वृद्धः ।
नाहं काणो नापि मूको न षण्डः
 साक्षी नित्यः प्रत्यगेवाहमस्मि ॥ ८३७ ॥
नास्म्यागन्ता नापि गन्ता न हन्ता
 नाहं कर्ता न प्रयोक्ता न वक्ता ।
नाहं भोक्ता नो सुधी नैव दुःधी
 साक्षी नित्यः प्रत्यगेवाहमस्मि ॥ ८३८ ॥
नाहं योगी नो वियोगी न रागी
 नाहं क्रोधी नैव कामी न लोभी ।
नाहं भद्रो नापि युक्तो न मुक्तः
 साक्षी नित्यः प्रत्यगेवाहमस्मि ॥ ८३९ ॥
नान्तःप्रज्ञो नो अहिःप्रज्ञाको वा
 नैव प्रज्ञो नापि चाप्रज्ञा शेषः ।
नाहं श्रोता नापि मन्ता न भोक्ता
 साक्षी नित्यः प्रत्यगेवाहमस्मि ॥ ८४० ॥
न मेऽस्ति देहेन्द्रियबुद्धियोगो
 न पुण्यलेशोऽपि न पापलेशः ।
क्षुधापिपासादिषडूर्मिदूरः
 सदा विमुक्तोऽस्मि शिष्टेव केवलः ॥ ८४१ ॥
अपाणिपादोऽहमवागचक्षु-
 रप्राण श्चेवास्म्यमना ह्यबुद्धिः ।
व्योमेव पूर्णोऽस्मि विनिर्भलोऽस्मि
 सदैकतृपोऽस्मि शिष्टेव केवलः ॥ ८४२ ॥
 इति स्वमात्मानमवेक्षमाणाः

प्रतीतदृश्यं प्रविवापयन्सदा ।

जडाति विद्वान्विपरीतभावं

स्वाभाविकं भ्रान्तिवशात्प्रतीतम् ॥ ८४३ ॥

विपरीतात्मतास्कूर्तिरेव मुक्तिरितीर्यते ।

सदा समाहितस्यैव सैषा सिध्यति नान्यथा ॥ ८४४ ॥

न वेषभाषाभिरभुष्य मुक्ति-

र्या डेवलाभाडयिदात्मना स्थितिः ।

तत्सिद्ध्ये स्वात्मनि सर्वदा स्थितो

जड्यादलन्तां ममतामुपाधौ ॥ ८४५ ॥

स्वात्मतत्त्वं समालम्ब्य कुर्यात्प्रकृतिनाशनम् ।

तेनैव मुक्तो भवति नान्यथा कर्मडोटिभिः ॥ ८४६ ॥

ज्ञात्वा देवं सर्वपाशापडानिः

क्षीणैः क्लेशैर्जन्ममृत्युप्रडाणैः ।

धत्येवैषा वैदिकी वाग्भवीति

क्लेशक्षत्यां जन्ममृत्युप्रडाणैः ॥ ८४७ ॥

भूयो जन्माद्यप्रसक्तिर्विमुक्तिः

क्लेशक्षत्यां भाति जन्माद्यभावः ।

क्लेशक्षत्या डेतुरात्मैकनिष्ठा

तस्मात्कार्या ड्यात्मनिष्ठा मुमुक्षोः ॥ ८४८ ॥

क्लेशाः स्युर्वासना येव जन्तोर्जन्माटिकारणम् ।

ज्ञाननिष्ठाग्निना दाले तासां नो जन्मडेतुता ॥ ८४९ ॥

बीजान्यग्निप्रदग्धानि न रोडन्ति यथा पुनः ।

ज्ञानदग्धैस्तथा क्लेशैर्नात्मा सम्पद्यते पुनः ॥ ८५० ॥

तस्मान्मुमुक्षोः कर्तव्या ज्ञाननिष्ठा प्रयत्नतः ।

निःशेषवासनाक्षत्यै विपरीतनिवृत्तये ॥ ८५१ ॥

ज्ञाननिष्ठातत्परस्य नैव कर्मोपयुज्यते ।

कर्मणो ज्ञाननिष्ठाया न सिध्यति सडस्थितिः ॥ ८५२ ॥ न कदापि सड स्थितिः

परस्परविरुद्धत्वात्तयोर्भिन्नस्वभावयोः ।

कर्तृत्वभावनापूर्वं कर्म ज्ञानं विवक्षणम् ॥ ८५३ ॥

दैलात्मबुद्धेर्विच्छित्त्यै ज्ञानं कर्म विवृद्धये ।
 अज्ञानमूलकं कर्म ज्ञानं तूभयनाशकम् ॥ ८५४ ॥
 ज्ञानेन कर्मणो योगः कथं सिध्यति वैरिणा ।
 सद्योगो न घटते यथा तिमिरतेजसोः ॥ ८५५ ॥
 निमेषोन्मेषयोर्वापि तथैव ज्ञानकर्मणोः ।
 प्रतीर्थी पश्यतः पुंसः कुतः प्राचीविलोकनम् । पुंसां
 प्रत्यक्प्रवणायित्तस्य कुतः कर्मणि योग्यता ॥ ८५६ ॥
 ज्ञानैकनिष्ठानिरतस्य भिक्षो-
 नैवावकाशोऽस्ति हि कर्मतन्त्रे ।
 तदेव कर्मस्य तदेव सन्ध्या
 तदेव सर्वं न ततोऽन्यदस्ति ॥ ८५७ ॥
 बुद्धिकल्पितमालिन्यक्षालनं स्नानमात्मनः ।
 तेनैव शुद्धिरेतस्य न मृदा न जलेन य ॥ ८५८ ॥
 स्वस्वरूपे मनःस्थानमनुष्ठानं तदधिष्ठते ।
 करणत्रयसाध्यं यत्तन्मूषा तदसत्यतः ॥ ८५९ ॥
 विनिषिध्याभिलं दृश्यं स्वस्वरूपेण या स्थितिः ।
 सा सन्ध्या तदनुष्ठानं तद्दानं तद्धि भोजनम् ॥ ८६० ॥
 विज्ञातपरमार्थानां शुद्धसत्त्वात्मनां सताम् ।
 यतीनां किमनुष्ठानं स्वानुसन्धिं विनापरम् ॥ ८६१ ॥
 तस्मात्त्रियान्तरं त्यक्त्वा ज्ञाननिष्ठापरो यतिः ।
 सदात्मनिष्ठया तिष्ठेन्निश्रवलस्तत्परायणः ॥ ८६२ ॥
 कर्तव्यं स्वोचितं कर्म योगमारोढुमिच्छता ।
 आरोहणं कुर्वतस्तु कर्म नारोहणं मतम् ॥ ८६३ ॥
 योगं समारोहति यो मुमुक्षुः
 क्रियान्तरं तस्य न युक्तमीषत् ।
 क्रियान्तरासक्तमनाः पतत्यसौ
 तालद्रुमारोहणकर्तृवद्भ्रुवम् ॥ ८६४ ॥

योगारूढस्य सिद्धस्य कृतकृत्यस्य धीमतः ।
 नास्त्येव हि बहिर्दृष्टिः का कथा तत्र कर्मणाम् ।
 दृश्यानुविद्धः कथितः समाधिः सविकल्पकः ॥ ८६५ ॥

verses 866-898 Deep concentration blended with the sruti

॥ ४२ ॥ श्रुत्यवगम्यं तथ्यम् ॥

शुद्धोऽलं बुद्धोऽलं प्रत्यग्रूपेण नित्यसिद्धोऽलम् ।
 शान्तोऽलमनन्तोऽलं सततपरानन्दसिन्धुरेवालम् ॥ ८६६ ॥
 आधोऽलमनाधोऽलं वाऽमनसासाध्यवस्तुमात्रोऽलम् ।
 निगमवयोवेधोऽलमनवधाभाऽलबोधरूपोऽलम् ॥ ८६७ ॥
 विदितविदितान्योऽलं मायातत्कार्यलेशशून्योऽलम् ।
 केवलदृगात्मकोऽलं संविन्मात्रः सकृद्विभातोऽलम् ॥ ८६८ ॥
 अपरोऽलमनपरोऽलं बहिरन्तश्चापि पूर्णं अवालम् ।
 अजरोऽलमक्षरोऽलं नित्यानन्दोऽलमद्वितीयोऽलम् ॥ ८६९ ॥
 प्रत्यगभिन्नमभाऽलं सत्यज्ञानादिलक्षाणं शुद्धम् ।
 श्रुत्यवगम्यं तथ्यं ब्रह्मैवालं परं जयोतिः ॥ ८७० ॥
 अलं सन्मात्रगालिन्या वृत्त्या तन्मात्रगालकैः ।
 शब्दैः समर्पितं वस्तु भावयेन्निश्चलो यतिः ॥ ८७१ ॥
 कामाद्विदृश्यप्रविलापपूर्वकं
 शुद्धोऽलमित्यादिकशब्दमिश्रः ।
 दृश्येव निष्ठस्य य अलं भावः
 शब्दानुविद्धः कथितः समाधिः ॥ ८७२ ॥
 दृश्यस्यापि य साक्षित्वसमुल्लेखस्य चात्मनि । साक्षित्वात्समुल्लेखनमात्मनि
 निवर्तकमनोवस्था निर्विकल्प्य छतीर्यते ॥ ८७३ ॥
 सविकल्पसमाधिं यो दीर्घकालं निरन्तरम् ।
 सत्कारपूर्वकं कुर्यान्निर्विकल्पोऽस्य सिध्यति ॥ ८७४ ॥
 निर्विकल्पकसमाधिनिष्ठया
 तिष्ठतो भवति नित्यता ध्रुवम् ।

उद्भववाद्यपगतिर्निरर्गवा

नित्यनिश्चलनिरन्तनिर्वृतिः ॥ ८७५ ॥

विद्वानलमिदमिति वा डिञ्चि-

द्वाड्याभ्यन्तरवेदनशून्यः ।

स्वानन्दामृतसिन्धुनिमग्न-

स्तूपूणीमास्ते कश्चिदनन्यः ॥ ८७६ ॥

निर्विकल्पं परं ब्रह्म यत्तस्मिन्नेव निष्ठिताः ।

अते धन्या अेव मुक्ता ज्वन्तोऽपि बहिर्दृशाम् ॥ ८७७ ॥

यथा समाधिन्नित्यं यत्नेन डिञ्चते लृष्टि ।

तथैव बाह्यदेशेऽपि कार्यं द्वैतनिवृत्तये ॥ ८७८ ॥

तत्प्रकारं प्रवक्ष्यामि निशामय समासतः ।

अधिष्ठानं परं ब्रह्म सखिदानन्दलक्षणम् ॥ ८७९ ॥

तत्राध्यस्तमिदं भाति नामरूपत्वकं जगत् ।

सत्त्वं चित्तं तथानन्दरूपं यद्ब्रह्मलक्षणम् ॥ ८८० ॥

अध्यस्तजगतो रूपं नामरूपमिदं द्वयम् ।

अेतानि सखिन्दानन्दनामरूपाणि पञ्च य ॥ ८८१ ॥

अेकीकृत्योच्यते मूर्धैरिदं विश्वमिति ब्रमात् ।

शैत्यं श्रेतं रसं द्राव्यं तरङ्गं षति नाम य ॥ ८८२ ॥

अेकीकृत्य तरङ्गोऽयमिति निर्दिश्यते यथा ।

आरोपिते नामरूपे उपेक्ष्य ब्रह्मणः सतः ॥ ८८३ ॥

स्वरूपमात्रगुणं समाधिर्बाह्य आदिभः ।

सखिदानन्दरूपस्य सकाशाद्ब्रह्मणो यतिः ॥ ८८४ ॥

नामरूपे पृथक्कृत्वा ब्रह्मण्येव विलापयन् ।

अधिष्ठानं परं ब्रह्म सखिदानन्दमद्वयम् ।

यत्तदेवालमित्येव निश्चितात्मा भवेद्भ्रुवम् ॥ ८८५ ॥

इयं भूर्न सन्नापि तोयं न तेजो

न वायुर्न षं नापि तत्कार्यजातम् ।

यदेषामधिष्ठानभूतं विशुद्धं

सदेकं परं सत्तदेवाहमस्मि ॥ ८८६ ॥

न शब्दो न रूपं न य स्पर्शको वा

तथा नो रसो नापि गन्धो न यान्यः ।

यदेषामधिष्ठानभूतं विशुद्धं

सदेकं परं सत्तदेवाहमस्मि ॥ ८८७ ॥

न सदृद्रव्यजातं गुणा न क्रिया वा

न जातिर्विशेषो न यान्यः कदापि ।

यदेषामधिष्ठानभूतं विशुद्धं

सदेकं परं सत्तदेवाहमस्मि ॥ ८८८ ॥

न दैवो न याक्षाणि न प्राणवायु-

र्मनो नापि बुद्धिर्न चित्तं ऽयलंधीः ।

यदेषामधिष्ठानभूतं विशुद्धं

सदेकं परं सत्तदेवाहमस्मि ॥ ८८९ ॥

न देशो न कालो न दिग्वापि सत्स्या-

न्न वस्त्वन्तरं स्थूलसूक्ष्मादिरूपम् ।

यदेषामधिष्ठानभूतं विशुद्धं

सदेकं परं सत्तदेवाहमस्मि ॥ ८९० ॥

येतद्दृश्यं नामरूपात्मकं यः

अधिष्ठानं तद्ब्रह्म सत्यं सदेति ।

गच्छंस्तिष्ठन्वा शयानोऽपि नित्यं

कुर्याद्भिद्भान्भाष्यदृश्यानुविद्धम् ॥ ८९१ ॥

अध्यस्तनामरूपाद्विप्रविलापेन निर्मलम् ।

अद्वैतं परमानन्दं ब्रह्मैवास्मीति भावयेत् ॥ ८९२ ॥

निर्विकारं निराकारं निरञ्जनमनामयम् ।

आद्यन्तरहितं पूर्णं ब्रह्मैवाहं न संशयः ॥ ८९३ ॥

निष्कलङ्कं निरातङ्कं त्रिविधच्छेदवर्जितम् ।

आनन्दमक्षरं मुक्तं ब्रह्मैवास्मीति भावयेत् ॥ ८९४ ॥

निर्विशेषं निराभासं नित्यमुक्तमविडियम् ।

प्रज्ञानैकरसं सत्यं ब्रह्मैवास्मीति भावयेत् ॥ ८९५ ॥

शुद्धं बुद्धं तत्त्वसिद्धं परं प्रत्यगप्यङ्गितम् ।
 स्वप्रकाशं पराकाशं ब्रह्मैवास्मीति भावयेत् ॥ ८६६ ॥
 सुसूक्ष्ममस्तितामात्रं निर्विकल्पं मलत्तमम् ।
 केवलं परमाद्वैतं ब्रह्मैवास्मीति भावयेत् ॥ ८६७ ॥
 छत्येवं निर्विकारादिशब्दमात्रसमर्पितम् ।
 ध्यायतः केवलं वस्तु लक्ष्ये चित्तं प्रतिष्ठति ॥ ८६८ ॥

verses 899-908 Nirvikalpa samadhi, absolute concentration

॥ ४३ ॥ समाधिरकल्पकः ॥

ब्रह्मानन्दरसावेशादेकीभूय तदात्मना ।
 वृत्तेर्या निश्चलावस्था स समाधिरकल्पकः ॥ ८९९ ॥
 उत्थाने वाप्यनुत्थानेऽप्यप्रमत्तो जितेन्द्रियः ।
 समाधिषट्कं कुर्वीत सर्वदा प्रयतो यतिः ॥ ९०० ॥
 विपरीतार्थधीर्यावन्न निःशेषं निवर्तते ।
 स्वरूपस्फुरणं यावन्न प्रसिद्ध्यत्यनर्गलम् ।
 तावत्समाधिषट्केन नयेत्कालं निरन्तरम् ॥ ९०१ ॥
 न प्रमादोऽत्र कर्तव्यो विदुषा मोक्षमिच्छता ।
 प्रमादे जृम्भते माया सूर्यापाये तमो यथा ॥ ९०२ ॥
 स्वानुभूतिं परित्यज्य न तिष्ठन्ति क्षणं बुधाः ।
 स्वानुभूतौ प्रमादो यः स मृत्युर्न यमः सताम् ॥ ९०३ ॥
 अस्मिन्समाधौ कुरुते प्रयासं
 यस्तस्य नैवास्ति पुनर्विकल्पः ।
 सर्वात्मभावोऽप्यमुनैव सिद्ध्येत्
 सर्वात्मभावः फलु केवलत्वम् ॥ ९०४ ॥
 सर्वात्मभावो विदुषो ब्रह्मविद्याङ्गलं विदुः ।
 ज्ञानमुक्तस्य तस्यैव स्वानन्दानुभवः क्लमम् ॥ ९०५ ॥
 योऽहं ममेत्याद्यसदात्मगाढको
 अन्धिलयं याति स वासनामयः ।

समाधिना नश्यति कर्मबन्धो

ब्रह्मात्मबोधोऽप्रतिबन्ध इष्यते ॥ ९०६ ॥

अेष निष्कण्टकः पन्था मुक्तेर्ब्रह्मात्मना स्थितेः ।

शुद्धात्मनां मुमुक्षूणां यत्सद्येकत्वदर्शनम् ॥ ९०७ ॥

तस्मात्त्वं याप्यप्रमत्तः समाधी-

कृत्वा ग्रन्थिं साधु निर्दल्य युक्तः ।

नित्यं ब्रह्मानन्दपीयूषसिन्धौ

भृशश्रीः शोभोऽमानो रमस्व ॥ ९०८ ॥

verses 909-921 Yoga, or union with Brahman

॥ ४४ ॥ योगः ॥

निर्विकल्प समाधिर्यो वृत्तिनैश्चल्यलक्षणः ।

तमेव योग इत्याडुर्योगशास्त्रार्थकोविदाः ॥ ९०९ ॥

अष्टावङ्गानि योगस्य यमो नियम आसनम् ।

प्राणायामस्तथा प्रत्याहारश्चापि च धारणा ॥ ९१० ॥

ध्यानं समाधिरित्येव निगदन्ति मनीषिणः ।

सर्वं ब्रह्मेति विज्ञानादिन्द्रियग्रामसंयमः ॥ ९११ ॥

यमोऽयमिति सम्प्रोक्तोऽभ्यसनीयो मुहुर्मुहुः ।

सजातीयप्रवादश्च विजातीयतिरस्कृतिः ॥ ९१२ ॥

नियमो हि परानन्दो नियमाच्छ्रियते बुधैः ।

सुप्तेनैव भवेद्यस्मिन्नजस्रं ब्रह्मचिन्तनम् ॥ ९१३ ॥

आसनं तद्विजानीयादितरत्सुभनाशनम् ।

चित्तादिसर्वभावेषु ब्रह्मत्वेनैव भावनात् ॥ ९१४ ॥

निरोधः सर्ववृत्तीनां प्राणायामः स उच्यते ।

निषेधनं प्रपञ्चस्य रेयकाप्यः समीरणः ॥ ९१५ ॥

ब्रह्मैवास्मीति या वृत्तिः पूरको वायुरीरितः ।

ततस्तद्धृत्तिनैश्चल्यं दुम्भकः प्राणसंयमः ॥ ९१६ ॥

अयं यापि प्रबुद्धानामज्ञानां प्राणपीडनम् ।

विषयेष्व्वात्मतां त्यक्त्वा मनसश्चिति मज्जनम् ॥ ८१७ ॥

प्रत्याहारः स विज्ञेयोऽव्यसनीयो मुमुक्षुभिः ।

यत्र यत्र मनो याति ब्रह्मणस्तत्र दर्शनात् ॥ ८१८ ॥

मनसो धारणं शैव धारणा सा परा मता ।

ब्रह्मैवास्मीति सद्गुत्या निरालम्बतया स्थितिः ॥ ८१९ ॥

ध्यानशब्देन विख्याता परमानन्ददायिनी ।

निर्विकारतया वृत्त्या ब्रह्माकारतया पुनः ॥ ८२० ॥

वृत्तिविस्मरणं सम्यक्समाधिर्ध्यानसंज्ञकः ।

समाधौ क्रियमाणे तु विद्या ज्ञायान्ति वै अवात् ॥ ८२१ ॥

verses 922-923 The obstacles to yoga

॥ ४५ ॥ योगविघ्नाः ॥

अनुसंधानराहित्यमालस्यं भोगलालसम् ।

भयं तमश्च विक्षेपस्तेजस्व्यन्तश्च शून्यता ॥ ८२२ ॥

अेवं यद्विघ्नबाहुल्यं त्याज्यं तद्ब्रह्मविज्जनैः ।

विघ्नानेतान्परित्यक्त्वा प्रमादरहितो वशी ।

समाधिनिष्ठया ब्रह्म साक्षाद्भवितुमर्हसि ॥ ८२३ ॥

verses 924-937 Direct experience gained by right knowledge

॥ ४६ ॥ स्वानुभूतिः ॥

एति गुरुवचनाश्रुतिप्रमाणा-

त्परमवगम्य सतत्त्वमात्मयुक्त्या ।

प्रशमितकरणः समाहितात्मा

क्वचिद्व्यलाङ्घितरात्मनिष्ठितोऽभूत् ॥ ८२४ ॥

अङ्गुकालं समाधाय स्वस्वरूपे तु मानसम् ।

उत्थाय परमानन्दाद्गुरुमेत्य पुनर्मुदा ॥ ८२५ ॥

प्रणामपूर्वकं धीमान्सगद्गदमुवाच उ ।

नमो नमस्ते गुरवे नित्यानन्दस्वरूपिणे ॥ ८२६ ॥

मुक्तसङ्गाय शान्ताय त्यक्ताडन्ताय ते नमः ।
 दयाधाम्ने नमो भूम्ने मडिम्नः पारमस्य ते ।
 नैवास्ति यत्कटाक्षेण ब्रह्मैवाभवमद्भयम् ॥ ९२७ ॥
 किं करोमि ऊव गच्छामि किं गृह्णामि त्यजामि किम् ।
 यन्मया पूरितं विश्वं मडाकल्याम्बुना यथा ॥ ९२८ ॥
 मयि सुप्रबोधपयोधौ मडति ब्रह्माण्डबुद्बुदसडस्रम् ।
 मायामयेन मरुता भूत्वा भूत्वा पुनस्तिरोधत्ते ॥ ९२९ ॥
 नित्यानन्दस्वरूपोऽडमात्माडं त्वदनुग्रहात् ।
 पूर्णोऽडमनवधोऽडं डेवलोऽडं य सद्गुरो ॥ ९३० ॥
 अकर्ताडमभोक्ताडमविकारोऽडमडियः ।
 आनन्दधन अेवाडमसङ्गोऽडं सदाशिवः ॥ ९३१ ॥
 त्वत्कटाक्षवरयान्द्रयन्त्रिकापातधूतभवतापञ्चमः ।
 प्राप्तवानडमभण्डवैभवानन्दमात्मपदमक्षयं क्षणात् ॥ ९३२ ॥
 छायाया स्पृष्टमुष्णं वा शीतं वा दृष्टु सुष्टु वा ।
 न स्पृष्टत्येव यत्किञ्चित्पुरुषं तद्विलक्षणम् ॥ ९३३ ॥
 न साक्षिणं साक्षयधर्मा संस्पृशन्ति विलक्षणम् ।
 अविकारमुदासीनं गृहधर्माः प्रदीपवत् ॥ ९३४ ॥
 रवेर्यथा कर्मणि साक्षिभावो
 वहेर्यथा वायसि दाडकत्वम् ।
 रज्जोर्यथारोपितवस्तुसङ्ग-
 स्तथैव कूटस्थत्रिदात्मनो मे ॥ ९३५ ॥
 धृत्युक्त्वा स गुरुं स्तुत्वा प्रश्रयेण कृतानतिः ।
 मुमुक्षोरूपकाराय प्रष्टव्यांशमपृच्छत् ॥ ९३६ ॥
 श्रुवन्मुक्तास्य भगवन्ननुभूतेश्च लक्षणम् ।
 विदेडमुक्तस्य य मे कृपया ब्रूडि तत्त्वतः ॥ ९३७ ॥

verses 938-948 The seven states of the mind

॥ ४७ ॥ समभूमिकाः ॥

श्रीगुरुः -

वक्ष्ये तुभ्यं ज्ञानभूमिकाया लक्षणमादितः ।

ज्ञाते यस्मिंस्त्वया सर्वं ज्ञातं स्यात् पृष्टमद्य यत् ॥ ९३८ ॥

ज्ञानभूमिः शुभेच्छा स्यात्प्रथमा समुदीरिता ।

विचारणा द्वितीया तु तृतीया तनुमानसी ॥ ९३९ ॥

सत्त्वापत्तिश्चतुर्थी स्यात्ततोऽसंस्कृतिनामिका ।

पदार्थाभावना षष्ठी सममी तुर्यगा स्मृता ॥ ९४० ॥

स्थितः किं मूढ एवास्मि प्रेक्ष्येऽहं शास्त्रसंज्ञनैः ।

वैराग्यपूर्वमिच्छेति शुभेच्छा योच्यते बुधैः ॥ ९४१ ॥

शास्त्रसंज्ञनसम्पर्कवैराग्याभ्यासपूर्वकम् ।

सदाचारप्रवृत्तिर्या प्रोच्यते सा विचारणा ॥ ९४२ ॥

विचारणाशुभेच्छाभ्यामिन्द्रियार्थेषु रक्तता ।

यत्र सा तनुतामेति प्रोच्यते तनुमानसी ॥ ९४३ ॥

भूमिकात्रितयाभ्यासाच्चित्तोऽर्थविरतेर्वशात् ।

सत्त्वात्मनि स्थिते शुद्धे सत्त्वापत्तिरुदाहृता ॥ ९४४ ॥

दशाद्यतुष्टयाभ्यासादसंसर्गकृत्वा तु या ।

उद्वसत्त्वयमत्कारा प्रोक्ता संस्कृतिनामिका ॥ ९४५ ॥

भूमिकापञ्चकाभ्यासात्स्वात्मारामतया भृशम् ।

आभ्यन्तराणां भाष्यानां पदार्थानामभावनात् ॥ ९४६ ॥

परप्रयुक्तेन चिरप्रयत्नेनावबोधनम् ।

पदार्थाभावना नाम षष्ठी भवति भूमिका ॥ ९४७ ॥

षड्भूमिकाधिराभ्यासाद्भेदस्थानुपलम्भनात् ।

यत्स्वभावैकनिष्ठत्वं सा ज्ञेया तुर्यगा क्षितिः ॥ ९४८ ॥

verses 949-978 The nature of knowledge

॥ ४८ ॥ ज्ञानवक्ष्णाम् ॥

ॐ ममेति सर्वेषु दृश्यभावेष्वाभावना ।

जाग्रज्जाग्रदिति प्रादुर्भङान्तो ब्रह्मवित्तमाः ॥ ९४९ ॥

विदित्वा सञ्चिदानन्दमयीं दृश्यपरम्पराम् ।

नामरूपपरित्यागो जाग्रत्स्वप्नः समीर्यते ॥ ९५० ॥

परिपूर्णाञ्चिदाकाशे मयि बोधात्मतां विना ।

न किञ्चिदन्यदस्तीति जाग्रत्सुप्तिः समीर्यते ॥ ९५१ ॥

मूलाज्ञानविनाशेन कारणाभासयेष्टितैः ।

बन्धो न मेऽतिस्वल्पोऽपि स्वप्नजाग्रदिति र्यते ॥ ९५२ ॥

कारणाज्ञाननाशाद्यद्द्रष्टृदर्शनदृश्यता ।

न कार्यमस्ति तज्ज्ञानं स्वप्नस्वप्नः समीर्यते ॥ ९५३ ॥

अतिसूक्ष्मविमर्शेन स्वधीवृत्तिरयञ्चला ।

विलीयते यदा बोधे स्वप्नसुप्तिरितीर्यते ॥ ९५४ ॥

चिन्मयाकारमतिभिर्धीवृत्तिप्रसरैर्गतः ।

आनन्दानुभवो विद्मन् सुप्तिजाग्रदिति र्यते ॥ ९५५ ॥

वृत्तौ चिरानुभूतान्तरानन्दानुभवस्थितौ ।

समात्मतां यो यात्येष सुप्तिस्वप्न इतीर्यते ॥ ९५६ ॥

दृश्यधीवृत्तिरेतस्य डेवलीभावभावनात् ।

परं बोधेऽकतावाप्तिः सुप्तिस्वप्तिरितीर्यते ॥ ९५७ ॥

परब्रह्मवदाभाति निर्विकारैकवृत्तिणी ।

सर्वावस्थासु धारैका तुर्याप्या परिकीर्तिता ॥ ९५८ ॥

इत्यवस्थासमुल्लासं विमृशन्मुच्यते सुप्ती ।

शुभेच्छाद्वित्रयं भूमिभेदाभेद्युतं स्मृतम् ॥ ९५९ ॥

यथावद्भेदबुद्ध्येऽं जगज्जाग्रदिति र्यते ।

अद्वैते स्थायैमायाते द्वैते य प्रशमं गते ॥ ९६० ॥

पश्यन्ति स्वप्नवल्लोकं तुर्यभूमिसुयोगतः ।

पञ्चमीं भूमिमारुह्य सुषुम्निपटनमिडाम् ॥ ८६१ ॥

शान्ताशेषविशेषांशस्तिष्ठेदद्वैतमात्रके ।

अन्तर्भुजतया नित्यं षष्ठीं भूमिमुपाश्रितः ॥ ८६२ ॥

परिश्रान्ततया गाढनिद्रा लुखिव लक्ष्यते ।

कुर्वन्नभ्यासमेतस्यां भूम्यां सम्यग्विवासनः ॥ ८६३ ॥

तुर्यावस्थां समभूमिं कमात्प्राप्नोति योगिराट् ।

विदेहमुक्तिरेवात्र तुर्यातीतदशोच्यते ॥ ८६४ ॥

यत्र नासन्न सख्यापि नाहं नाप्यनलङ्कृतिः ।

डेवलं क्षीणमनन आस्तेऽद्वैतेऽतिनिर्भयः ॥ ८६५ ॥

अन्तःशून्यो बहिःशून्यः शून्यकुम्भ एवाभरे ।

अन्तःपूर्णां बहिःपूर्णां पूर्णकुम्भ एवाण्वि ॥ ८६६ ॥

यथास्थितमिदं सर्वं व्यवहारवतोऽपि य ।

अस्तं गतं स्थितं व्योम स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ८६७ ॥

नोद्वेति नास्तमायाति सुषुप्ते दृग्भे मनः प्रभा ।

यथाप्रामस्थितिर्यस्य स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ८६८ ॥

यो जागर्ति सुषुम्निस्थो यस्य जाग्रन्न विधेते ।

यस्य निर्वासनो बोधः स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ८६९ ॥

रागद्वेषभयादीनामनुत्पन्नं यन्नपि ।

योऽन्तर्व्योमवदत्यच्छः स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ८७० ॥

यस्य नाहङ्कृतो भावो बुद्धिर्यस्य न लिप्यते ।

कुर्वतोऽकुर्वतो वापि स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ८७१ ॥

यः समस्तार्थजालेषु व्यवहार्यपि शीतलः ।

परार्थेष्विव पूर्णात्मा स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ८७२ ॥

द्वैतवर्जितयिन्मात्रे पदे परमपावने ।

अक्षुब्धचित्तविश्रान्तः स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ८७३ ॥

एदं जगद्यं सोऽयं दृश्यजतमवास्तवम् ।

यस्य चित्ते न स्फुरति स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ८७४ ॥

विद्यात्माहं परात्माहं निर्गुणोऽहं परात्परः ।
 आत्ममात्रेण यस्तिष्ठेत्स जिवन्मुक्त उच्यते ॥ ९७५ ॥
 देहत्रयातिरिक्तोऽहं शुद्धयैतन्मसम्यहम् ।
 ब्रह्माहमिति यस्यान्तः स जिवन्मुक्त उच्यते ॥ ९७६ ॥
 यस्य देहादिकं नास्ति यस्य ब्रह्मेति निश्चयः ।
 परमानन्दपूर्णा यः स जिवन्मुक्त उच्यते ॥ ९७७ ॥
 अहं ब्रह्मासम्यहं ब्रह्मासम्यहं ब्रह्मेति निश्चयः ।
 विदहं विदहं येति स जिवन्मुक्त उच्यते ॥ ९७८ ॥

verses 978-1006 Videhamukti, incorporeal liberation

॥ ४९ ॥ विदेहमुक्तिः ॥

जिवन्मुक्तिपदं त्यक्त्वा स्वदेहे कालसात्कृते ।
 विशत्येदेहमुक्तत्वं पवनोऽस्यन्दतामिव ॥ ९७९ ॥ मुक्तित्वं
 ततस्तत्सम्भूवासाँ यद्भिराम्यगोर्यम् ।
 यच्छून्यवादिनां शून्यं ब्रह्म ब्रह्मविदां य यत् ॥ ९८० ॥
 विज्ञानं विज्ञानविदां मलानां य मलात्मकम् ।
 पुरुषः साङ्ख्यदृष्टीनामीश्वरो योगवादिनाम् ॥ ९८१ ॥
 शिवः शैवागमस्थानां कालः कालैकवादिनाम् ।
 यत्सर्वशास्त्रसिद्धान्तं यत्सर्वदुष्टयानुगम् ।
 यत्सर्वं सर्वगं वस्तु तत्तत्त्वं तदसौ स्थितः ॥ ९८२ ॥
 ब्रह्मैवाहं विदेवाहमेवं वापि न चिन्त्यते ।
 चिन्मात्रमेव यस्तिष्ठेद्विदेहो मुक्त एव सः ॥ ९८३ ॥
 यस्य प्रपञ्चभानं न ब्रह्माकारमपीह न ।
 अतीतातीतभावो यो विदेहो मुक्त एव सः ॥ ९८४ ॥
 चित्तवृत्तेरतीतो यश्चित्तवृत्त्यवभासकः ।
 चित्तवृत्तिविहीनो यो विदेहो मुक्त एव सः ॥ ९८५ ॥
 ज्वात्मेति परात्मेति सर्वचिन्ताविवर्जितः ।
 सर्वसङ्कल्पहीनात्मा विदेहो मुक्त एव सः ॥ ९८६ ॥

ओङ्कारवाच्यडीनात्मा सर्ववाच्यविवर्जितः ।
 अवस्थात्रयडीनात्मा विदेहो मुक्त एव सः ॥ ८८७ ॥
 अडिऋवयनीसर्पनिर्मोको जिववर्जितः ।
 वल्मीके पतितस्तिष्ठेत्तं सर्पो नाभिमन्यते ॥ ८८८ ॥
 एवं स्थूलं च सूक्ष्मं च शरीरं नाभिमन्यते ।
 प्रत्यग्ज्ञानशिभिध्वस्ते मिथ्याज्ञाने सधेतुके ॥ ८८९ ॥
 नेति नेतीत्यरूपत्वाद्दशरीरो भवत्ययम् ।
 विश्वश्च तैजसश्चैव प्राज्ञश्चेति च ते त्रयः ॥ ८९० ॥
 विराट् डिऋण्यगर्भश्चेत्तश्चेति च ते त्रयः । विराट् ते त्रयम्
 ब्रह्माण्डं चैव पिण्डाण्डं लोका भूरादयः कृमात् ॥ ८९१ ॥
 स्वस्वोपाधिलयादेव लीयन्ते प्रत्यगात्मनि ।
 तूष्णीमेव ततस्तूष्णीं तूष्णीं सत्यं न डिञ्चन ॥ ८९२ ॥
 कालभेदं वस्तुभेदं देशभेदं स्वभेदकम् ।
 डिञ्चिद्भेदं न तस्यास्ति डिञ्चिद्वापि न विद्यते ॥ ८९३ ॥
 जिवेश्वरेति वाक्ये च वेदशास्त्रेष्वलं त्विति ।
 धेदं चैतन्यमेवेत्यलं चैतन्यमित्यपि ॥ ८९४ ॥
 धेति निश्चयशून्यो यो विदेहो मुक्त एव सः ।
 ब्रह्मैव विद्यते साक्षाद्भस्तुतोऽवस्तुतोऽपि च ॥ ८९५ ॥
 तद्विधाविषयं ब्रह्म सत्यज्ञानसुभात्मकम् ।
 शान्तं च तदतीतं च परं ब्रह्म तद्गुह्यते ॥ ८९६ ॥
 सिद्धान्तोऽध्यात्मशास्त्राणां सर्वापिहव एव हि ।
 नाविद्यास्तीह नो माया शान्तं ब्रह्मैव तद्विना ॥ ८९७ ॥
 प्रियेषु स्वेषु सुकृतमप्रियेषु च दुष्कृतम् ।
 विसृज्य ध्यानयोगेन ब्रह्माप्येति सनातनम् ॥ ८९८ ॥
 यावधावय्य सद्बुद्धे स्वयं सन्त्यज्यतेऽभिलम् ।
 तावत्तावत्परानन्दः परमात्मैव शिष्यते ॥ ८९९ ॥
 यत्र यत्र मृतो ज्ञानी परमाक्षरवित्सदा ।
 परे ब्रह्मणि लीयेत न तस्योत्कान्तिश्चिद्यते ॥ ९०० ॥

यद्यत्स्वाभिमतं वस्तु तत्त्यजन्मोक्षमश्रुते ।
असङ्कुल्येन शस्त्रेण छिन्नं चित्तमिदं यदा ॥ १००१ ॥
सर्वं सर्वगतं शान्तं ब्रह्म सम्पद्यते तदा ।
एति श्रुत्वा गुरोर्वाङ्मयं शिष्यस्तु छिन्नसंशयः ॥ १००२ ॥
ज्ञातज्ञेयः सम्प्राणम्य सदुरोश्चरणाभ्युजम् ।
स तेन समनुज्ञातो यथौ निर्मुक्तबन्धनः ॥ १००३ ॥
गुरुरेष सदानन्दसिन्धौ निर्गमानसः ।
पावयन्वसुधां सर्वा विचयार निरुत्तरः ॥ १००४ ॥
एत्याचार्यस्य शिष्यस्य संवादेनात्मलक्षणम् ।
निरूपितं मुमुक्षुणां सुबोधोपपत्तये ॥ १००५ ॥
सर्ववेदान्तसिद्धान्तसारसङ्ग्रहनामकः ।
ग्रन्थोऽयं हृद्यग्रन्थिविच्छित्त्यै रचितः सताम् ॥ १००६ ॥

एति

श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यस्य
श्रीगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यस्य
श्रीमच्छङ्करभगवतः कृतौ
सर्ववेदान्तसिद्धान्तसारसङ्ग्रहः
सम्पूर्णः ॥

॥ एति ॥

Encoded by Sunder Hattangadi sunderh at hotmail.com

Proofread by Sunder Hattangadi, Kalyana Krrit kalyanakrrit at gmail.com

---

—
sarvavedAntasiddhAntasArasangrahaH
pdf was typeset on September 1, 2019
—

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

